Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi razširjeni senat)

z dne 18. septembra 2024*

„Konkurenca – Zloraba prevladujočega položaja – Trg čipov za osnovni pas UMTS – Sklep o ugotovitvi kršitve člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma EGP – Plenilske cene – Pristojnost avtorja akta – Pravica do obrambe – Opredelitev upoštevnega trga – Prevladujoči položaj – Zloraba – Rekonstrukcija cen – Določitev referenčnih stroškov – Analiza cen in stroškov – Neobstoj zahteve po dokazovanju obstoja konkretnih učinkov – Namen izrinjenja konkurenta – Objektivna utemeljitev – Izračun zneska globe – Smernice o načinu določanja glob iz leta 2006 – Vrednost prodaje – Dodatni znesek – Neomejena pristojnost“

V zadevi T-671/19,

Qualcomm Inc. s sedežem v San Diegu, Kalifornija (Združene države), ki jo zastopajo M. Davilla, M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, M. English in A. Kontosakou, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo H. van Vliet, G. Conte, M. Farley in C. Urraca Caviedes, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Nvidia Corp., ki jo zastopajo M. Dolmans, odvetnik, P. Stuart, barrister-at-Law, in W. Lin, solicitor,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi razširjeni senat),

v sestavi D. Spielmann, predsednik, V. Valančius, R. Mastroianni (poročevalec), I. Gâlea in T. Tóth, sodniki,

sodna tajnica: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka,

* Jezik postopka: angleščina.

na podlagi obravnave, ki je potekala od 13. do 15. marca 2023,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba Qualcomm Inc., s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2019) 5361 final z dne 18. julija 2019 v zvezi s postopkom na podlagi člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma EGP zadeva AT.39711 – Qualcomm (plenilske cene)) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) ali, podredno, odpravo ali znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena z navedenim sklepom.

Dejansko stanje

Ozadje zadeve

2 Družba Qualcomm je ameriško podjetje, ustanovljeno leta 1985, ki deluje na področju celičnih in brezžičnih tehnologij. Svoje dejavnosti opravlja predvsem prek družb Qualcomm CDMA Technologies (v nadaljevanju: QCT) in Qualcomm Technology Licensing. Družba QCT je razvijalka in dobaviteljica zlasti čipov za osnovni pas, vrste polprevodnika in sistemske programske opreme, ki temelji na kodnem sodostopu (CDMA), ortogonalnem frekvenčnem sodostopu (OFDMA) in drugih tehnologijah, ki se večinoma uporabljajo za glasovno in podatkovno komunikacijo. Čipi družbe Qualcomm se prodajajo (in njena sistemska programska oprema daje na voljo z licenco) podjetjem, ki jih uporabljajo za opremo mobilnih telefonov, tablic, prenosnih računalnikov, podatkovnih modulov in drugega elektronskega blaga široke potrošnje. Družba Qualcomm Technology Licensing upravlja program dajanja na voljo licenc v zvezi z intelektualno lastnino družbe Qualcomm, pri čemer se licence dodeljujejo večinoma dobaviteljem mobilnih naprav.

3 Mobilne naprave, kot so mobilni telefoni, tablice in druge povezane naprave, zahtevajo mobilno povezljivost na širokopasovni internet prek celičnih mobilnih telekomunikacijskih omrežij.

4 Bistveni sestavni del, ki skrbi za mobilno povezljivost v napravi, je procesor za osnovni pas, ki zagotavlja funkcijo obdelave signalov glede na komunikacijske protokole, opisane s celičnimi standardi. Procesorji za osnovni pas so lahko vgrajeni neposredno v mobilne naprave, kot so pametni telefoni, ali v zunanje module, ki so nato vgrajeni v napravo. Tak procesor je izdelan iz polprevodnih materialov (kot je silicij), ki je vgrajen v čip, poimenovan „čip za osnovni pas“.

5 Nekatere vrste mobilnih naprav poleg procesorja za osnovni pas potrebujejo še centralni procesor, ki se uporablja za upravljanje operacijskega sistema in aplikacij, kot so elektronska pošta, brskanje po internetu, slike in igre. Ta centralni procesor se lahko dobavlja kot samostojen izdelek v ločenem čipu ali pa je vgrajen skupaj s procesorjem za osnovni pas v istem čipu. Čipe za osnovni pas je tako mogoče razdeliti na:

– avtonomne čipe za osnovni pas (imenovane tudi „tanki čipi za osnovni pas“ ali „tanki modemi“), ki ne vsebujejo centralnega procesorja;

– integrirane čipe za osnovni pas, ki imajo vgrajen centralni procesor.

6 Ne glede na opremljenost s centralnim procesorjem se procesor za osnovni pas običajno kombinira z dvema dodatnima elementoma, ki dopolnjujeta njegovo funkcionalnost, in sicer radiofrekvenčnim integriranim vezjem, poimenovanim tudi „RF oddajnik-sprejemnik“, in napajalnim integriranim vezjem. Ti trije elementi (procesor za osnovni pas, RF oddajnik-sprejemnik in napajalno integrirano vezje) so potrebni za mobilno povezljivost in se običajno kupijo pri istem dobavitelju bodisi skupaj bodisi ločeno.

7 Čipi za osnovni pas se običajno prodajajo proizvajalcem originalne opreme, ki jih vgradijo v naprave, ki uporabljajo mobilno povezljivost, kot so Apple, HTC Corporation, Huawei Technologies Co. Ltd (v nadaljevanju: Huawei), LG Corp., Nokia Corporation, Samsung Group (v nadaljevanju: Samsung) in ZTE Corporation.

8 Med letoma 2009 in 2011 je bilo mogoče mobilne naprave, v katere so bili vgrajeni čipi za osnovni pas, razvrstiti v dve veliki kategoriji. Na eni strani so bili to mobilni telefoni (različnih vrst, od tistih z zgolj osnovnimi funkcijami, kot so glasovne storitve, do pametnih telefonov), na drugi strani pa naprave MBB, torej naprave, ki so zagotavljale povezljivost, drugačno od mobilnih telefonov, večinoma brez glasovnih storitev (na primer tablice, podatkovne kartice, kot so USB-ključi s celičnim dostopom, brezžični usmerjevalniki, ki delujejo prek MiFi, ali prenosni računalniki).

9 Več naprav MBB, kot so podatkovne kartice, je večinoma uporabljalo tanke modeme, saj niso zahtevale nikakršne funkcije obdelave, ampak le funkcijo povezljivosti, trg navedenih naprav, predvsem trg naprav, združljivih s komunikacijskimi standardi tretje generacije (3G), ki so temeljili na tehnologiji „Universal Mobile Telecommunications System“ (UMTS), pa je bil precej manjši od trga mobilnih telefonov.

10 Kot je bilo navedeno v točki 4 zgoraj, mora čip za osnovni pas, če naj zagotavlja povezljivost, uporabljati enega od komunikacijskih standardov. Na samem začetku so komunikacijski standardi prve generacije (1G), to je analogni komunikacijski standardi, in komunikacijski standardi druge generacije (2G), ki so jih nadomestili, to je digitalni komunikacijski standardi, zagotavljali le glasovno komunikacijo. Nato je bil izpopolnjeni standard za komunikacijske standarde 2G, to je „Global System for Mobile Communication“ (GSM), razširjen tako, da je podpiral večje hitrosti in prenos podatkov v „paketnem“ načinu z razširitvama „General Packet Radio Services“ (GPRS) in „Enhanced Data rates for GSM Evolution“ (EDGE).

11 Komunikacijski standardi 3G, ki so temeljili na tehnologiji UMTS, to je brezžični in mobilni komunikacijski tehnologiji, so v začetnih fazah (okrog leta 2000) omogočali obdelavo pretokov podatkov s hitrostjo do 0,348 megabita na sekundo (Mbps), kar ni bilo dovolj za delovanje tipičnih širokopasovnih aplikacij, kot sta navigacija, ki v celoti poteka prek interneta, in predvajanje pretočnih videoposnetkov. S poznejšim razvojem se je zmožnost prenosa podatkov navedenih komunikacijskih standardov okrepila. Tehnologija „High Speed Packet Access“ (HSPA) je omogočila obdelavo pretokov podatkov s hitrostjo do 14 Mbps, nato pa je tehnologija „Evolved High Speed Packet Access“ (HSPA +) omogočila obdelavo pretokov podatkov s hitrostjo do 28 Mbps in celo 42 Mbps.

12 Načeloma so čipi, ki so podpirali tehnologijo UMTS (v nadaljevanju: čipi UMTS), podpirali tudi razširjeni standard GSM/EDGE, ki je bil sprva optimiziran za glasovno telefonijo. Tako je bilo, ker je bil navedeni razširjeni standard še vedno nujno potreben za mobilne telefone, saj je za večino operaterjev mobilnih omrežij standard GSM še vedno igral pomembno vlogo z vidika pokritosti in zmogljivosti. Ta razširjeni standard je bil namreč lahko koristen za naprave MBB,

čeprav ni mogel zagotavljati širokopasovne povezljivosti. Standard GSM je s podporo za osnovno povezljivost tako omogočal neprekinjenost storitve v primeru lukenj v pokritosti omrežja, ki je uporabljalo tehnologijo UMTS.

13 Ob koncu leta 2008 se je pojavila tehnologija „Long Term Evolution“ (LTE). Prvi čipi, ki so jo podpirali, so bili združljivi izključno s to tehnologijo, kar je oviralo njihovo širšo uporabo v praksi zaradi omejene razširjenosti omrežij, ki so jo uporabljala. Postopoma so veliki dobavitelji čipov za osnovni pas razvili čipe, ki so hkrati podpirali tehnologije UMTS in tehnologije LTE, pri čemer so bili prvi od njih za komercialno rabo na voljo leta 2011 ali leta 2012. Tehnologiji UMTS in LTE sta se razvijali vzporedno, da sta se tako izboljšali zmogljivost in interoperabilnost.

Upravni postopek

14 Družba Icera Inc. je 30. junija 2009 pri Evropski komisiji vložila pritožbo proti družbi Qualcomm, ki je bila nato nadomeščena s spremenjeno in posodobljeno različico z dne 8. aprila 2010 (v nadaljevanju: pritožba), na podlagi katere je Komisija začela preiskavo.

15 Intervenientka, družba Nvidia Corp., ki je maja 2011 prevzela družbo Icera, je leta 2012 predložila dodatne informacije, ki so vključevale pritožbo proti družbi Qualcomm in očitke o njeni uporabi plenilskih.

16 Komisija je med junijem 2010 in julijem 2015 družbam Qualcomm, Icera ali Nvidia ter drugim akterjem v sektorju čipov za osnovni pas poslala več zahtev po informacijah. Natančneje, družbi Qualcomm je poslala, prvič, zahtevo po informacijah z dne 7. junija 2010, sprejeto na podlagi člena 18(1) in (2) Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205), drugič, zahtevo po informacijah z dne 3. novembra 2011, sprejeto na podlagi člena 18(3) navedene uredbe, tretjič, zahtevo po informacijah z dne 10. julija 2013, sprejeto na podlagi člena 18(3) te uredbe, četrtič, zahtevo po informacijah z dne 13. februarja 2014, sprejeto na podlagi člena 18(1) in (2) iste uredbe, petič, zahtevo po informacijah z dne 13. oktobra 2014, sprejeto na podlagi člena 18(3) iste uredbe, ter nazadnje skupno zahtevo po informacijah z dne 14. januarja 2015, ker je bila sprejeta tudi v zadevi AT.40220 – Qualcomm (plačila za ekskluzivnost). Zoper končni sklep v tej zadevi je bila vložena tožba pri Splošnem sodišču (sodba z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost), T-235/18, EU:T:2022:358).

17 Komisija je 16. julija 2015 začela postopek v smislu člena 2(1) Uredbe Komisije (ES) št. 773/2004 z dne 7. aprila 2004 v zvezi z vodenjem postopkov Komisije v skladu s členoma [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 3, str. 81) proti družbi Qualcomm v zadevi AT.39711 – Qualcomm (plenilske cene). Ta postopek se je nanašal na domnevno zlorabo prevladujočega položaja družbe Qualcomm v obliki plenilskih cen na trgu čipov UMTS.

18 Komisija je 8. decembra 2015 v smislu člena 27(1) Uredbe št. 1/2003 in člena 10(1) Uredbe št. 773/2004 sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, naslovljeno na družbo Qualcomm (v nadaljevanju: OUK).

19 Med decembrom 2015 in julijem 2016 je bil družbi Qualcomm odobren dostop do spisa.

20 Natančneje, družba Qualcomm je z dopisom z dne 18. aprila 2016 pooblaščenca za zaslišanje v skladu s členom 3(7) in členom 7(1) Sklepa 2011/695/EU predsednika Evropske komisije z dne 13. oktobra 2011 o funkciji in mandatu pooblaščenca za zaslišanje v nekaterih postopkih o konkurenci (UL 2011, L 275, str. 29) zaprosila za dodatni dostop do nekaterih elementov v spisu. Po pregledu, ki ga je opravil pooblaščenec za zaslišanje, so bile družbi Qualcomm predložene popolnejše različice spisa.

21 Družba Qualcomm je 15. avgusta 2016 poslala odgovor na OUK (v nadaljevanju: odgovor na OUK), v katerem je zavrnila predhodne ugotovitve Komisije.

22 Na zahtevo družbe Qualcomm je 10. novembra 2016 potekalo ustno zaslišanje.

23 Komisija je po tem zaslišanju izvedla še druge preiskovalne ukrepe in je med letoma 2017 in 2019 na družbo Qualcomm in druge akterje iz sektorja čipov za osnovni pas naslovila nove zahteve po informacijah.

24 Natančneje, Komisija je 30. januarja 2017 družbi Qualcomm poslala zahtevo po informacijah na podlagi člena 18(1) in (2) Uredbe št. 1/2003, na katero ta družba ni odgovorila. Komisija je 31. marca 2017 družbi Qualcomm poslala zahtevo po informacijah s sklepom na podlagi člena 18(3) navedene uredbe.

25 Družba Qualcomm je 13. junija 2017 pri Splošnem sodišču vložila ničnostno tožbo zoper sklep Komisije z dne 31. marca 2017. Vložila je tudi zahtevo na podlagi členov 278 in 279 PDEU, v kateri je primarno predlagala odlog izvršitve navedenega sklepa, podredno pa sprejetje začasnih odredb v zvezi s tem. Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 12. julija 2017, Qualcomm in Qualcomm Europe (T-371/17 R, neobjavljen, EU:T:2017:485), zavrnil predlog za odlog izvršitve, Splošno sodišče pa je s sodbo z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232), zavrnilo predlog za razglasitev ničnosti tega sklepa. Pritožbo družbe Qualcomm za razveljavitev te sodbe je Sodišče v sodbi z dne 28. januarja 2021, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76), v celoti zavrnilo.

26 Komisija je 10. novembra 2017 na podlagi člena 18(1) in (2) Uredbe št. 1/2003 na družbo Qualcomm naslovila novo zahtevo po informacijah.

27 Komisija je 19. julija 2018 sprejela dodatno obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah (v nadaljevanju: DOUK), naslovljeno na družbo Qualcomm, v katerem je zatrjevala bolj omejeno trajanje plenilstva ter uporabila revidirano metodologijo za primerjavo cen in stroškov družbe Qualcomm v zvezi z zadevno domnevno plenilsko prodajo.

28 Družbi Qualcomm je bil med 31. julijem in 28. septembrom 2018 odobren dostop do dokumentov, vloženih v spis Komisije po sprejetju OUK z dne 8. decembra 2015.

29 Družba Qualcomm je 22. oktobra 2018 poslala odgovor na DOUK (v nadaljevanju: odgovor na DOUK), v katerem je zavrnila predhodne ugotovitve Komisije, navedene v OUK in dopolnjene z DOUK.

30 Na zahtevo družbe Qualcomm je 10. januarja 2019 potekalo drugo zaslišanje.

31 Komisija je 5. februarja 2019 družbi Qualcomm poslala zahtevo po informacijah na podlagi člena 18(1) in (2) Uredbe št. 1/2003.

32 Komisija je 22. februarja 2019 družbi Qualcomm poslala dopis o ugotovljenih dejstvih (v nadaljevanju: dopis o dejstvih) in katerega cilj je bil po njenih navedbah, prvič, družbi Qualcomm zagotoviti pojasnila glede nekaterih elementov iz DOUK, ki jih je ta izpodbijala v odgovoru na DOUK, drugič, jo obvestiti o predhodno obstoječih dokazih, ki niso bili izrecno navedeni v OUK ali DOUK, bi jih bilo pa mogoče po dodatni analizi spisa upoštevati za podkrepitev predhodnih ugotovitev iz OUK, kakor so bile dopolnjene z DOUK, ter, tretjič, jo seznaniti z nekaterimi omejenimi posodobitvami analize cen in stroškov, opravljene v DOUK. Dopis o dejstvih je kot priloge vseboval še druge dokumente, ki družbi Qualcomm pred tem niso bili predloženi.

33 Družba Qualcomm je 24. marca in 25. aprila 2019 predložila pripombe k dopisu o dejstvih.

34 Komisija je 18. julija 2019 sprejela izpodbijani sklep.

Vsebina izpodbijanega sklepa

Zadevni proizvodi

35 Komisija je, potem ko je zavrnila ugovore družbe Qualcomm glede domnevnih postopkovnih nepravilnosti, ki naj bi vplivale na upravni postopek, predložila podroben opis okoliščin, v katerih so delovale družba Qualcomm in njene konkurentke, vključno z družbo Icera, kar zadeva tehnologijo in intelektualno lastnino. Natančneje, navedla je, da se je njena preiskava nanašala na čipe UMTS družbe Qualcomm, to je čipe MDM8200, MDM6200 in MDM8200A, ki so v času domnevne kršitve konkurirali čipom UMTS družbe Icera, natančneje čipom ICE8040, ICE8042 in ICE8060.

36 Po navedbah Komisije so bili vsi ti proizvodi avtonomni čipi za osnovni pas, ki so podpirali povezljivost podatkov s hitrostjo navzdolnje povezave od 7,2/14,4 Mbps do 28 Mbps med 1. julijem 2009 in 30. junijem 2011 (v nadaljevanju: upoštevno obdobje). Natančneje, čip MDM8200 je bil prvi avtonomni čip za osnovni pas družbe Qualcomm, namenjen napravam MBB, ki je podpiral tehnologijo HSPA +, s hitrostmi navzdolnje povezave do 28 Mbps. Prvič je bil dan na trg maja 2009, medtem ko se je prenehal tržiti 30. marca 2011. V tem času ga je že leta 2010 postopoma začel nadomeščati čip MDM8200A, njegova izboljšana različica, ki je lahko po izvedbi manjših sprememb podpirala tudi glasovno funkcijo. Čip MDM6200 je bil – podobno kot čipa MDM8200 in MDM8200A – večinoma namenjen aplikacijam za podatkovni promet. Ne da bi bile potrebne spremembe, je podpiral tehnologijo HSPA +, in sicer s hitrostjo navzdolnje povezave do 14,4 Mbps, pa tudi glasovno funkcijo. Medtem ko se je od drugega četrtletja 2010 dobavljal v omejenih količinah, se je začel od leta 2011 prodajati v večjih količinah in se je tržil vsaj do konca leta 2017.

37 Čip Icera ICE8040 – ali Espresso-300 – je bil prav tako avtonomni čip za osnovni pas, ki je bil na trg dan oktobra 2008. Na začetku je lahko podpiral največjo hitrost navzdolnje povezave 10 Mbps, pri čemer ga je bilo zaradi njegovih značilnosti preprosto izboljševati in posodabljati prek programske opreme, s čimer se je zlasti njegova hitrost navzdolnje povezave postopoma povečala na 21 Mbps. Čip ICE8042 – ali Espresso-302 – je bil izboljšana različica čipa ICE8040, ki je bila na trg dana decembra 2009, s hitrostjo navzdolnje povezave do 14,4 Mbps, pri čemer je bila ta marca 2010 povečana in je po zaslugi posodobitev prek programske opreme dosegla 21 Mbps.

Družba Icera je deklasirano različico tega čipa, to je čip Espresso-302-1, ki je lahko zagotavljal hitrost navzdolnje povezave le do največ 7,2 Mbps, prodala družbi ZTE. Nazadnje, čip ICE8060 – ali Espresso-400 – ki je bil napovedan oktobra 2010, je imel modemsko arhitekturo, ki jo je opredeljevala programska oprema družbe Icera, njegova hitrost navzdolnje povezave pa je lahko dosegla do 28 Mbps. Na voljo je bila tudi deklasirana različica tega čipa, to je čip E-400-1, ki je dosegala največjo hitrost navzdolnje povezave 7,2 Mbps.

Upoštevni trg

38 Komisija je upoštevni trg za zadevne proizvode opredelila kot „prost“ trg avtonomnih in integriranih čipov za osnovni pas, združljivih s tehnologijo UMTS (v nadaljevanju: trg čipov UMTS). Pri izoblikovanju te ugotovitve je upoštevala zlasti zamenljivost med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, ter neobstoj konkurenčnih pritiskov, ki bi jih izvajali vertikalno integrirani proizvajalci čipov za osnovni pas. Z geografskega vidika je bil ta trg opredeljen kot trg svetovnih razsežnosti.

Prevladujoč položaj

39 Komisija je na podlagi spodaj navedenih elementov ugotovila, da je imela družba Qualcomm na trgu čipov UMTS prevladujoči položaj na svetovni ravni, in sicer vsaj med 1. januarjem 2009 in 31. decembrom 2011.

40 Prvič, družba Qualcomm je imela v obdobju od 1. januarja 2009 do 31. decembra 2011 na upoštevnem trgu približno 60-odstotni tržni delež.

41 Drugič, na upoštevnem trgu so obstajale številne ovire za vstop in širitev, na primer potreba po znatnih začetnih naložbah v raziskave in razvoj (R&R) za zasnovo čipov UMTS ter različne ovire, povezane s pravicami intelektualne lastnine družbe Qualcomm, vključno z njenim omrežjem obratnih licenc.

42 Tretjič, tržna moč strank, kupcev čipov družbe Qualcomm, ni mogla vplivati na prevladujoči položaj te družbe v upoštevnem obdobju.

Zloraba prevladujočega položaja

43 Komisija je menila, da je družba Qualcomm zlorabila prevladujoči položaj s tem, da je v upoštevnem obdobju dvema svojima ključnima kupcema, in sicer družbama Huawei in ZTE, dobavljala določene količine treh od svojih čipov, skladnih z UMTS, in sicer čipe MDM8200, MDM6200 in MDM8200A, po cenah, nižjih od stroškov, da bi s trga izključila družbo Icera, ki je bila v tistem času njena glavna konkurentka v vodilnem segmentu trga čipov, skladnih z UMTS.

44 Komisija je menila, da je želela družba Qualcomm z omejitvijo rasti družbe Icera v vodilnem segmentu trga čipov UMTS, takrat sestavljenem skoraj izključno iz čipov, ki so se uporabljali v širokopasovnih napravah MBB, temu majhnemu in finančno omejenemu podjetju preprečiti, da bi pridobilo ugled in obseg, ki sta bila potrebna za ogrozitev njenega prevladujočega položaja na tem trgu, zlasti glede na pričakovani potencial rasti navedenega segmenta zaradi vse večje

globalne razširjenosti tako imenovanih „pametnih“ mobilnih naprav. Komisija je menila, da je nameravala družba Qualcomm s tem proizvajalce originalne opreme v tem segmentu prikrajšati za alternativni vir čipov za njihove mobilne telefone, s čimer se je zmanjšala izbira za potrošnike.

45 Komisija je kot ključne elemente za svoje ugotovitve opredelila spodaj navedene dejavnike.

46 Prakse oblikovanja cen družbe Qualcomm so se izvajale v okoliščinah, v katerih je družba Icera krepila svojo prisotnost na trgu čipov UMTS kot uspešna dobaviteljica čipov UMTS, kar je pomenilo vse večjo grožnjo za dejavnost družbe Qualcomm. Družba Qualcomm je, da bi zagotovila, da družba Icera ne bo dosegla kritične velikosti, s katero bi ogrozila njen položaj na tem trgu, sprejela preventivne ukrepe v obliki cenovnih ugodnosti, usmerjenih na dve strateško pomembni stranki, družbi Huawei in ZTE. Menila je namreč, da so možnosti družbe Icera za razvoj odvisne od njene zmožnost, da vzpostavi poslovne odnose s tema podjetjema. Preventivni ukrepi družbe Qualcomm so temeljili na strategiji „več čipov“, in sicer njenih treh čipov, ki so tedaj konkurirali z najnaprednejšimi čipi družbe Icera, s čimer je želela zlasti zaščititi svoj položaj na trgu v širokopasovnem segmentu čipov za uporabo v mobilnih telefonih, to je trgu, na katerega je družba Icera nameravala vstopiti po zagotovitvi svoje prisotnosti v segmentu čipov za uporabo v širokopasovnih napravah MBB.

47 Po mnenju Komisije analiza cen, ki jih je družba Qualcomm zaračunavala družbama Huawei in ZTE, in stroškov družbe Qualcomm za proizvodnjo teh čipov kaže, da je družba Qualcomm določene količine čipov prodajala po cenah, nižjih od njenih dolgoročnih povprečnih mejnih stroškov (v nadaljevanju: DPMS), vsekakor pa po cenah, nižjih od njenih povprečnih celotnih stroškov (v nadaljevanju: PCS), ter omejeno količino čipov MDM6200 po cenah, nižjih od njenih povprečnih variabilnih stroškov (v nadaljevanju: PVS). Rezultate opravljene analize cen in stroškov naj bi potrjevali dokazi v obliki notranjih dokumentov družbe Qualcomm iz zadevnega obdobja, ki dokazujejo, da je ta družba nameravala izriniti družbo Icera.

– *Neobstoj utemeljitve*

48 Komisija je menila, da družba Qualcomm ni predložila tehtne objektivne utemeljitve ali učinkovite obrambe za svoje ravnanje.

– *Enotna in trajajoča kršitev*

49 Komisija je ugotovila, da plenilska prodaja družbe Qualcomm družbama Huawei in ZTE skupaj pomeni enotno in trajajočo kršitev v celotnem upoštevnem obdobju.

– *Pristojnost Komisije*

50 Komisija meni, da je pristojna za uporabo člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 52, str. 3, v nadaljevanju: Sporazum EGP) za kršitev, ki jo je storila družba Qualcomm, saj je bila ta izvedena in bi lahko imela takojšnje, znatne in predvidljive učinke v Evropskem gospodarskem prostoru (EGP) ter je znatno vplivala na trgovino med državami članicami in med pogodbenicami EGP.

– *Sankcija*

51 Čeprav se je v času sprejetja izpodbijanega sklepa kršitev družbe Qualcomm končala, ji je Komisija kljub vsemu naložila, naj se vzdrži ponovitve v navedenem sklepu opisanih ravnanj ter vseh dejanj ali ravnanj, ki bi imela enak ali enakovreden cilj ali učinek kot v sklepu opisana ravnanja.

52 Globa, naložena družbi Qualcomm zaradi kršitve, ki jo je Komisija izračunala na podlagi načel, določenih v Smernicah o načinu določanja glob, naloženih v skladu s členom 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 (UL 2006, C 210/2, str. 2; v nadaljevanju: Smernice iz leta 2006), znaša 242.042.000 EUR.

Postopek in predlogi strank

Postopek

53 Tožeča stranka je 1. oktobra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

54 Komisija je zaradi obsežnosti tožbe in števila priloženih dokumentov 4. februarja in 24. marca 2020 zaprosila za podaljšanje roka za vložitev odgovora na tožbo. To podaljšanje ji je bilo odobreno.

55 Družba Nvidia je 17. marca 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Komisije. Ta predlog za intervencijo je bil v skladu s členom 144(1) Poslovnika Splošnega sodišča vročen glavnima strankama. Glavni stranki mu nista ugovarjali.

56 Komisija je 11. junija 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo.

57 Tožeča stranka je zaradi obsežnosti odgovora na tožbo in števila priloženih dokumentov 6. julija 2020 zaprosila za podaljšanje roka za vložitev replike. To podaljšanje ji je bilo odobreno.

58 Tožeča stranka je 5. oktobra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila repliko.

59 Tožeča stranka in Komisija sta z aktom, vloženim v tajništvu Splošnega sodišča 15. oktobra 2020, potem ko jima je bilo večkrat odobreno podaljšanje roka, v skladu s členom 144(2) in (7) Poslovnika predlagali zaupno obravnavanje v razmerju do družbe Nvidia, kar zadeva nekatere informacije v tožbi in nekaterih njenih prilogah. Navedeni stranki sta predložili skupno nezaupno različico teh dokumentov.

60 Komisija je zaradi obsežnosti replike in števila priloženih dokumentov 23. oktobra 2020 zaprosila za podaljšanje roka za vložitev duplike. To podaljšanje ji je bilo odobreno.

61 Komisija je 19. novembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za zaupno obravnavanje nekaterih informacij iz odgovora na tožbo v razmerju do družbe Nvidia. Istega dne je Komisija v soglasju s tožečo stranko vložila skupno nezaupno različico odgovora na tožbo in njegovih prilog.

62 Tožeča stranka je 20. novembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za zaupno obravnavanje nekaterih informacij iz odgovora na tožbo in njegovih prilog ter iz procesnih dokumentov, ki so bili v sodnem tajništvu predloženi v obdobju od 30. junija do 5. oktobra 2020, v razmerju do družbe Nvidia.

63 Predsednik petega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 25. novembra 2020, Qualcomm/Komisija (T-671/19, neobjavljen), odredil, naj se družbi Nvidia dovoli intervencija, in pridržal odločitev o stroških.

64 Družba Nvidia je 15. decembra 2020 in 18. januarja 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovore zoper predloge za zaupno obravnavanje tožbe, odgovora na tožbo in nekaterih prilog.

65 Komisija je 16. decembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za zaupno obravnavanje nekaterih informacij iz replike in Priloge C.8 k tej repliki v razmerju do družbe Nvidia.

66 Tožeča stranka je 22. decembra 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za zaupno obravnavanje nekaterih informacij iz replike in njenih prilog ter iz procesnih dokumentov, ki so bili sodnemu tajništvu predloženi v obdobju med 5. oktobrom in 9. decembrom 2020, v razmerju do družbe Nvidia. Istega dne sta glavni stranki predložili skupno nezaupno različico replike in njenih prilog.

67 Komisija je 21. januarja 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila dupliko.

68 Komisija je 25. februarja 2021, potem ko ji je bilo odobreno podaljšanje roka, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za zaupno obravnavo nekaterih informacij iz duplike v razmerju do družbe Nvidia. Istega dne je Komisija v soglasju s tožečo stranko vložila skupno nezaupno različico duplike in priloge k njej.

69 Tožeča stranka je 26. februarja 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, potem ko ji je bilo odobreno podaljšanje roka, vložila predlog za zaupno obravnavanje drugih informacij iz duplike in njene priloge ter iz procesnih dokumentov, ki so bili sodnemu tajništvu predloženi v obdobju med 18. decembrom 2020 in 10. februarjem 2021, v razmerju do družbe Nvidia.

70 Predsednik petega senata je s sklepom z dne 22. julija 2021, Qualcomm/Komisija (T-671/19, neobjavljen, EU:T:2021:502), ugodil predlogom za zaupno obravnavanje nekaterih informacij, povzetih v tožbi ter prilogah A.1 in A.29 k tožbi ter v odgovoru na tožbo, in zavrnil podobne predloge, ki so se nanašali na druge procesne dokumente. Tožeči stranki in Komisiji je bil zato določen rok za predložitev novih nezaupnih različic nekaterih listin iz spisa. Glavni stranki sta 16. in 17. septembra 2021, potem ko jima je bilo odobreno podaljšanje roka, predložili skupno nezaupno različico teh dokumentov.

71 Družba Nvidia je 19. oktobra 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila intervencijsko vlogo.

72 Komisija je v vlogi, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 19. novembra 2021, navedla, da nima pripomb glede intervencijske vloge.

73 Tožeča stranka je 29. novembra 2021 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila stališče glede intervencijske vloge.

74 Pisni del postopka je bil končan 29. novembra 2021.

75 Tožeča stranka je 8. februarja 2022 predlagala, da bi ustno podala navedbe na obravnavi.

76 Splošno sodišče je na predlog petega senata na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli petemu razširjenemu senatu.

77 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila, je bil sodnik poročevalec na podlagi člena 27(5) Poslovnika razporejen v prvi razširjeni senat, ki mu je bila zato dodeljena ta zadeva.

78 Splošno sodišče je na podlagi predloga sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni del postopka.

79 Splošno sodišče je 2. decembra 2022 v okviru ukrepov procesnega vodstva glavni stranki pozvalo, naj odgovorita na nekatera vprašanja. Tožeča stranka je na ta vprašanja odgovorila 16. decembra 2022. Komisija je po tem, ko ji je bil podaljšan rok za predložitev odgovorov, odgovorila 16. januarja 2023.

80 Na predlog glavnih strank je bil rok za vložitev predlogov za zaupno obravnavanje njunih odgovorov na vprašanja Splošnega sodišča podaljšan. Nazadnje je bil določen za 31. januar 2023, to je datum, na katerega so bile vložene skupne nezaupne različice teh odgovorov.

81 Družba Nvidia je 16. februarja 2023, potem ko ji je bilo odobreno podaljšanje roka, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovora zoper ta predloga za zaupno obravnavanje, ki sta se nanašala na odgovore glavnih strank na vprašanja Splošnega sodišča.

82 Strankama je bilo predloženo poročilo za obravnavo, tožeča stranka in Komisija pa sta 27. januarja 2023 oziroma 16. februarja 2023 predložili stališči o tem dokumentu. Splošno sodišče se je seznanilo s tema stališčema.

83 Predsednik prvega razširjenega senata je s sklepom z dne 8. marca 2023, Qualcomm/Komisija (T-671/19, neobjavljen, EU:T:2023:125), ugodil nekaterim predlogom za zaupno obravnavanje informacij, povzetih v odgovorih glavnih strank na vprašanja Splošnega sodišča, druge pa zavrnil. Tožeči stranki in Komisiji je bil zato določen rok za predložitev novih nezaupnih različic navedenih odgovorov. Glavni stranki sta 10. marca 2023 predložili skupno nezaupno različico teh dokumentov.

84 Ker eden od članov prvega razširjenega senata ni mogel odločati, je predsednik navedenega senata za dopolnitev tega senata določil drugega sodnika.

85 Ustni postopek se je končal s koncem obravnave z dne 15. marca 2023. Ker eden od članov senata zaradi izteka mandata 27. septembra 2023 ni mogel sodelovati pri posvetovanju, so posvetovanja Splošnega sodišča v skladu s členom 22 in členom 24(1) Poslovnika nadaljevali trije sodniki, podpisani pod to sodbo.

Predlogi strank

86 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– „odpravi ali, podredno, bistveno zmanjša naloženo globo“;

– odredi ukrepe procesnega vodstva ali pripravljalne ukrepe, s katerimi naj Komisiji naloži potrditev, da odstranitve iz nekaterih dokumentov v spisu temeljijo na trdnih zahtevah glede poslovne skrivnosti, in naj družbo Qualcomm o tem obvesti ali pridobi navedene dokumente zaradi preučitve tehtnosti zahtev intervenientke;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

87 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– družbi Qualcomm naloži plačilo stroškov.

88 Družba Nvidia Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– družbi Qualcomm naloži plačilo stroškov.

Pravo

89 Uvodoma – kot je bilo navedeno v točkah 59, 61 in 62 zgoraj – sta glavni stranki predlagali nerazkritje nekaterih informacij iz svojih vlog in drugih procesnih dokumentov v razmerju do družbe Nvidia in torej v razmerju do javnosti. Družba Nvidia je ugovarjala predlogom za zaupno obravnavanje nekaterih informacij. Predsednika petega in prvega razširjenega senata sta s sklepoma z dne 22. julija 2021, Qualcomm/Komisija (T-671/19, neobjavljen, EU:T:2021:502), oziroma z dne 8. marca 2023, Qualcomm/Komisija (T-671/19, neobjavljen, EU:T:2023:125), ugodila nekaterim predlogom za zaupno obravnavanje, druge pa zavrnila.

90 Če stranka vloži predlog na podlagi člena 144(2) Poslovnika, mora predsednik načeloma odločiti le o dokumentih in informacijah, katerih zaupnost se izpodbija (glej v tem smislu in po analogiji sklep z dne 26. januarja 2018, FV/Svet, T-750/16, neobjavljen, EU:T:2018:59, točka 14 in navedena sodna praksa).

91 Vendar Splošnemu sodišču kljub neizpodbijanju nič ne preprečuje zavrnitve predlogov za zaupno obravnavanje v delu, v katerem se nanašajo na podatke, katerih javnost očitno izhaja iz elementov spisa ali katerih zaupnost postane zaradi razkritja drugih elementov spisa očitno zastarela (sklep z dne 15. septembra 2016, Deutsche Telekom/Komisija, T-827/14, neobjavljen, EU:T:2016:545, točka 46). Tako se lahko v nekaterih okoliščinah odloči izreči se o neizpodbijanih vidikih predloga za zaupno obravnavanje (glej v tem smislu sklep z dne 11. aprila 2019, Google in Alphabet/Komisija, T-612/17, neobjavljen, EU:T:2019:250, točka 16).

92 Poleg tega je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso za informacije, ki so bile zaupne, vendar so stare najmanj pet let, šteti, da so zgodovinske in se lahko posredujejo drugim strankam, razen izjemoma, če stranka, ki predlaga ohranitev njihove zaupnosti, dokaže, da so te informacije kljub svoji starosti še vedno bistvene skrivnosti, na primer industrijske ali poslovne, katerih razkritje bi škodilo stranki ali zadevni tretji osebi (glej sklep z dne 11. aprila 2019, Google in Alphabet/Komisija, T-612/17, neobjavljen, EU:T:2019:250, točka 19 in navedena sodna praksa).

93 V zvezi s tem mora Splošno sodišče v okviru uporabe člena 66 Poslovnika načelo objave sodnih odločb uskladiti s pravico do varstva osebnih podatkov in pravico do varstva poslovne skrivnosti, pri čemer upošteva tudi pravico javnosti do dostopa do sodnih odločb v skladu z načeli iz člena 15 PDEU (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 5. oktobra 2020, Broughton/Eurojust, T-87/19, neobjavljena, EU:T:2020:464, točka 49).

94 V obravnavani zadevi je Splošno sodišče odločilo, da v nezaupni različici sodbe ne prikrije nekaterih podatkov, na katere se nanašajo predlogi glavnih strank, katerih zaupnosti družba Nvidia ni izpodbijala. Nekatere od teh podatkov je namreč mogoče razbrati iz vsebine drugih delov te sodbe in so zato javno dostopni. Nekateri od njih so zgodovinski podatki, v zvezi s katerimi ohranitev zaupnosti po preteku več kot desetletja ni ustrezno utemeljena. Nazadnje, iz nekaterih drugih podatkov so razvidna pojasnila dejanskega stanja v zvezi z ravnanji, ki jih je preiskovala Komisija. Prikritje teh podatkov bi vplivalo na to, kako javnost razume sodbo Splošnega sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 2. februarja 2022, Scania in drugi/Komisija, T-799/17, EU:T:2022:48, točka 82).

95 Tožeča stranka v utemeljitev predloga za razglasitev ničnosti navaja petnajst tožbenih razlogov:

– prvi se nanaša na postopkovne nepravilnosti;

– drugi se nanaša na „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter na neizpolnitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga in njenim prevladujočim položajem v upoštevnem obdobju;

– tretji se nanaša na to, da naj „ne bi bilo uporabljeno pravilno pravno merilo in naj bi bilo zato napačno uporabljeno pravo“;

– četrti se nanaša na to, da naj „‚teorija plenilstva‘ ne bi bila logična in podprta z dokazi“;

– peti se nanaša na „očitne napake pri presoji“ in neizpolnitev obveznosti obrazložitve pri rekonstrukciji domnevno „dejansko plačanih“ cen;

– šesti se nanaša na „napačen pripis neperiodičnih inženirskih stroškov“;

– sedmi se nanaša na to, da naj „ne bi bilo določeno primerno merilo za referenčne stroške“;

– osmi se nanaša na očitno napačnost „opravljene analize glede cene in stroškov“;

– deveti se nanaša na „očitne napake pri presoji“ in pri uporabi prava v zvezi z ugotovitvijo, da je bila zaradi cen, ki jih je zaračunavala, družba Icera izrinjena, potrošnikom pa je bila povzročena škoda;

– deseti se nanaša na „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja, na neobrazložitev ter na kršitev pravice do izjave in načela dobrega upravljanja v delu, v katerem je Komisija ugotovila, da se je z njenimi praksami oblikovanja cen zagotavljala uresničitev načrta za izrinjenje družbe Icera;

– enajsti se nanaša na „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter na neobrazložitev izpodbijanega sklepa v zvezi s tem, da je Komisija zavrnila njeno objektivno utemeljitev;

– dvanajsti se nanaša na nezadostno obrazložitev izpodbijanega sklepa;

– trinajsti se nanaša na „očitne napake pri presoji“, na neutemeljenost in na neobrazložitev izpodbijanega sklepa, kar zadeva trajanje kršitve;

– štirinajsti se nanaša na „očitno napačnost“ izpodbijanega sklepa glede naložitve in izračuna globe;

– petnajsti se nanaša na „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter na neobrazložitev izpodbijanega sklepa v delu, v katerem sta z njim priznana pristojnost Komisije in vpliv na trgovino.

96 Ti tožbeni razlogi bodo v nadaljevanju obravnavani v vrstnem redu, kot ga je uporabila tožeča stranka, razen tretjega, četrtega in osmega tožbenega razloga, ki temeljijo na nekaterih trditvah, obravnavanih zlasti v okviru šestega, sedmega in devetega do enajstega tožbenega razloga, ali jih povzemajo, in bodo zato obravnavani po zadnjenavedenem tožbenem razlogu.

Prvi tožbeni razlog: postopkovne nepravilnosti

97 Prvi tožbeni razlog je razdeljen na dva dela. Prvi del se nanaša na kršitev načela dobrega upravljanja, ker naj Komisija ne bi opravila poglobljene, objektivne in skrbne preiskave. Drugi del se nanaša na kršitev pravice do obrambe in načela enakosti orožij, ker naj Komisija tožeči stranki ne bi razkrila dokazov, upoštevnih za njeno obrambo.

Prvi del: kršitev načela dobrega upravljanja

98 Prvi del je sestavljen iz treh očitkov. Prvi se nanaša na predolgo trajanje preiskave. Drugi se nanaša na nezadostno popolnost in natančnost spisa. Tretji se nanaša na pristransko preiskavo.

– *Uvodne ugotovitve*

99 Člen 41(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določa pravico do dobrega upravljanja in določa, da ima vsakdo pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Evropske unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku. V Pojasnilih k Listini, objavljenih v Uradnem listu Evropske unije z dne 14. decembra 2007 (UL 2007, C 303, str. 17), je pojasnjeno, da člen 41 te listine temelji na obstoju Unije kot pravne unije, katere značilnosti so se razvile v okviru sodne prakse, ki je utemeljila dobro upravljanje kot splošno pravno načelo (sodba z dne 13. decembra 2018, Transavia Airlines/Komisija, T-591/15, EU:T:2018:946, točka 37 (neobjavljena)).

100 V skladu s sodno prakso v zvezi z načelom dobrega upravljanja je v primerih, kot je obravnavani, v katerih imajo institucije Unije diskrecijsko pravico, spoštovanje jamstev, ki jih zagotavlja pravni red Unije v upravnih postopkih, še toliko pomembnejše. Med temi jamstvi je zlasti obveznost pristojne institucije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne vidike posamezne zadeve (sodbe z dne 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, točka 14; z dne 13. decembra 2018, Transavia Airlines/Komisija, T-591/15, EU:T:2018:946, točka 38 (neobjavljena), in sklep z dne 17. januarja 2022, Car-Master 2/Komisija, T-743/20, neobjavljen, EU:T:2022:33, točka 66).

– *Prvi očitek: predolgo trajanje preiskave*

101 Tožeča stranka trdi, da je trajanje preiskave, to je deset let, predolgo in da kaže zlasti na pomanjkanje skrbnosti Komisije.

102 Tožeča stranka navaja, da se zaradi trajanja preiskave ni mogla pravilno braniti. Natančneje, zatrjuje spremembe v sestavi ekipe Komisije, zadolžene za preiskavo, zahtevo po informacijah, poslano osem let po vložitvi pritožbe, zahteve za pojasnila v zvezi z dokumenti, ki jih je Komisija imela na voljo že več let, in spremembo obsega preiskave, ko je bila ta že v zelo pozni fazi. Ob tem še poudarja, da se je zaradi pretečenega časa zabrisal spomin na dejstva tako pri njej kot tudi pri družbah Huawei in ZTE, zato naj ne bi mogle odgovoriti na nekatere, včasih ključne zahteve Komisije. Nazadnje, izpodbija trditev, da bi bilo mogoče navedeno trajanje utemeljiti z zapletenostjo zadeve, in dodaja, da je vedno v celoti sodelovala s Komisijo.

103 Komisija trditve tožeče stranke izpodbija.

104 V skladu z ustaljeno sodno prakso je upoštevanje razumnega roka pri vodenju upravnih postopkov na področju politike konkurence splošno načelo prava Unije, katerega spoštovanje zagotavljajo sodišča Unije (glej sodbo z dne 19. decembra 2012, Heineken Nederland in Heineken/Komisija, C-452/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:829, točka 97 in navedena sodna praksa).

105 Razumnost trajanja vsake faze postopka je treba presojati glede na okoliščine posamezne zadeve, še zlasti njen kontekst, ravnanje strank med postopkom, pomen spora za zadevna podjetja in zapletenost zadeve (sodba z dne 20. aprila 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi/Komisija, od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 in T-335/94, EU:T:1999:80, točka 126).

106 Poleg tega lahko na področju politike konkurence upravni postopek pred Komisijo obsega dve zaporedni obdobji, pri čemer ima vsako od njiju svojo notranjo logiko. Prvo obdobje, ki traja do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, se začne, ko Komisija na podlagi pooblastil zakonodajalca Unije sprejme ukrepe, ki se navezujejo na očitek o storjeni kršitvi, in ji mora omogočiti, da sprejme stališče o nadaljnjem poteku postopka. Drugo obdobje traja od obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah do sprejetja dokončne odločitve. Komisiji mora omogočiti, da se dokončno opredeli do očitane kršitve (sodba z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točka 38).

107 Poleg tega, če je kršitev načela razumnega roka lahko vplivala na izid postopka, lahko taka kršitev povzroči razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisija, C-113/04 P, EU:C:2006:593, točka 48 in navedena sodna praksa).

108 Navesti pa je treba, da kadar gre za uporabo pravil o konkurenci, prekoračitev razumnega roka pomeni ničnostni razlog le, če gre za sklep o ugotovitvi kršitve in če se ugotovi, da je kršitev načela razumnega roka ogrozila pravico zadevnih podjetij do obrambe. Razen v tem posebnem primeru nespoštovanje obveznosti odločanja v razumnem roku ne vpliva na veljavnost upravnega postopka na podlagi Uredbe št. 1/2003 (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točki 42 in 43).

109 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je med vložitvijo pritožbe in pošiljanjem OUK minilo več kot šest let. Kot pa je bilo navedeno v točki 15 zgoraj, je šele sredi leta 2012, to je tri leta po navedeni vložitvi, pritožnica podala prve trditve o plenilskih cenah in je Komisija lahko začela preiskavo v zvezi z očitanim ravnanjem. Iz tega izhaja, da je prva faza upravnega postopka trajala več kot šest let od te vložitve, vendar le malo več kot tri leta od prvih trditev o plenilstvu, ki jih je podala pritožnica.

110 Druga faza upravnega postopka, ki je trajala od prejema OUK do sprejetja izpodbijanega sklepa 18. julija 2019, je trajala približno tri leta in pol.

111 Vendar trajanje preiskave kot celote od prvih trditev o plenilstvu, to je približno sedem let, glede na okoliščine zadeve in predvsem njeno zapletenost ni predolgo.

112 Kot je namreč ugotovilo Splošno sodišče, ki je odločalo o ničnostni tožbi, vloženi zoper sklep Komisije z dne 31. marca 2017, so bile v zvezi z zatrjevanim ravnanjem iz obravnavane zadeve potrebne zapletene analize številnih podatkov, večinoma dostopnih le tožeči stranki, da je bila tako mogoča rekonstrukcija strukture cen in stroškov zaradi preverjanja, ali so obstajale plenilske cene ali ne. Taka naloga se je poleg tega izkazala za še toliko bolj zapleteno, ker se je nanašala na sestavljene proizvode (sodba z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, točka 125).

113 Kot je razvidno iz tožbe, je tožeča stranka Komisiji v odgovor na osem zahtev po informacijah, ki so jim včasih sledile zahteve po dodatnih pojasnilih, predložila več kot 31.000 dokumentov. Komisija je organizirala tudi številne sestanke in telefonske razgovore tako s tožečo stranko kot s pritožnico in tretjimi osebami. Poleg tega je iz točke 3 izpodbijanega sklepa, v kateri so povzete različne faze upravnega postopka, razvidno, da ni bila Komisija med preiskavo nikoli nedejavna. Nazadnje, upoštevati je treba tudi to, da navedeni sklep vsebuje hkrati zapleteno in podrobno analizo očitanega ravnanja in da si je Komisija zaradi spoštovanja pravice tožeče stranke do obrambe prizadevala odgovoriti na številne njene trditve med navedenim postopkom.

114 Po drugi strani je na trajanje navedenega postopka vplivalo ravnanje strank v upravnem postopku. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je pritožnica šele tri leta po vložitvi pritožbe prvič navedla trditve o plenilstvu. Kar zadeva tožečo stranko, se je najprej devetkrat obrnila na pooblaščenca za zaslišanje zaradi razrešitve vprašanj glede dostopa do spisa, nato pa je zaprosila za več podaljšanj roka, preložitev enega od zaslišanj in izvedbo dodatnega zaslišanja. Nazadnje, tožeča stranka z vložitvijo ničnostne tožbe zoper sklep Komisije z dne 31. marca 2017 in nato pritožbe zoper sodbo z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232), s katero je bila ta tožba zavrnjena, ni mogla prezreti, da bo to nujno upočasnilo preiskavo.

115 Ker torej trajanje preiskave ni bilo predolgo, je treba ta očitek zavrniti kot neutemeljen.

116 Vsekakor tudi ob predpostavki, da bi bilo mogoče trajanje preiskave šteti za predolgo, tožeča stranka ni dokazala, kako bi lahko to negativno vplivalo na njeno možnost obrambe.

117 Na prvem mestu, tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, kako bi lahko zgolj spremembe, do katerih je prišlo v Komisiji glede osebja, zadolženega za preiskavo na vseh hierarhičnih ravneh, vplivale na doslednost, točnost, stabilnost in obseg preiskave ali na njeno pravico do obrambe.

118 Na drugem mestu, v zvezi z dokumentom, predloženim decembra 2013, za katerega je Komisija zahtevala pojasnila šele januarja 2017, zadostuje opozoriti, da je treba, kot je razsodilo Splošno sodišče, upoštevati splošno dolžnost skrbnega ravnanja, ki velja za vsa podjetja ali podjetniška združenja, v skladu s katero morajo zagotoviti dobro beleženje elementov, ki omogočajo rekonstrukcijo njihove dejavnosti, v knjigah ali arhivih, predvsem da bi imela v primeru sodnih ali upravnih postopkov na voljo potrebne dokaze. Ker je Komisija od 7. junija 2010 od tožeče stranke zahtevala informacije na podlagi člena 18(2) in (3) Uredbe št. 1/2003, bi morala tako vsaj od tega datuma ravnati še skrbneje in sprejeti vse potrebne ukrepe, da bi ohranila dokaze, s katerimi je lahko razumno razpolagala (glej v tem smislu sodbo z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija, T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232, točka 136 in navedena sodna praksa).

119 Na tretjem mestu, Komisija je pojasnila, da se je preiskava v upravnem postopku sicer res razvijala, vendar je bil razlog za to prav upoštevanje pripomb in trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v odgovor zlasti na OUK in DOUK, kar v nasprotju s trditvami zadnjenavedene kaže zgolj na to, da je Komisija v celoti spoštovala njeno pravico do obrambe.

120 Na četrtem mestu, tožeča stranka ne pojasnjuje, kako naj bi bilo dejstvo, da družbi Huawei in ZTE nista mogli predložiti nekaterih pojasnil, ki jih je Komisija zahtevala v zvezi s plačili neperiodičnih inženirskih stroškov (v nadaljevanju: plačila NIS), povezano s pretečenim časom. Vsekakor je treba ugotoviti, da je Komisija preučila, ali je nameravala tožeča stranka s tem, da je družbama Huawei in ZTE priznala taka plačila, tema strankama znižati ceno, zato gre v tem primeru za subjektiven element, ki ni povezan s tema družbama, kar pomeni, da ti ne bi mogli predložiti nobenega pomembnega razbremenilnega elementa v korist tožeče stranke. Kot je razvidno iz preizkusa šestega tožbenega razloga, je to potrjeno tudi z dejstvom, da je Komisija ta element dokazala tako, da se je oprla na celoto skladnih dokazov, ki ne zajemajo pričanj teh dveh podjetij.

121 Glede na navedeno ta očitek, tudi če bi predpostavili njegovo utemeljenost, v obravnavani zadevi ne more privesti do ugotovitve kršitve pravice tožeče stranke do obrambe, ki bi povzročila razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

– *Drugi očitek: nezadostna popolnost in natančnost spisa*

122 Tožeča stranka trdi, da Komisiji, ker ni zbrala nekaterih za tožečo stranko potencialno razbremenilnih informacij, ni uspelo sestaviti popolnega in natančnega spisa. Po njenem mnenju gre za pomanjkljivost, ki jo ponazarjajo spodaj navedeni trije primeri. Na prvem mestu, Komisija naj družbama Huawei in ZTE ne bi postavila nobenega vprašanja v zvezi z enim od zaposlenih pri družbi Qualcomm, čeprav se opira na številne dokumente, katerih avtor je ta zaposleni. Na drugem mestu, družbi Huawei in ZTE naj ne bi mogli smiselno odgovoriti na zahtevo po informacijah v zvezi s plačili NIS, čeprav naj bi bila ta bistvena. Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da ji je Komisija zagotovila dostop do nekaterih dokumentov, iz katerih je bilo odstranjenih veliko informacij, ne da bi preverila, ali so razlogi glede zaupnosti, na katere se je sklicevala pritožnica, ki jih je predložila, utemeljeni ali ne, čeprav bi lahko taki dokumenti vsebovali potencialno razbremenilne elemente.

123 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

124 V skladu z ustaljeno sodno prakso je načeloma Komisija pristojna, da presodi, ali je neki podatek potreben v okviru preiskave zaradi kršitve pravil o konkurenci (glej sodbo z dne 15. julija 2015, GEA Group/Komisija, T-45/10, neobjavljena, EU:T:2015:507, točka 311 in navedena sodna praksa). Dalje, kolikor se v okviru tega dela tožbenega razloga z očitkom Komisiji, da ni poskusila pridobiti verjetno razbremenilnih informacij, sklicuje tudi na jamstvo glede pravice do obrambe v okviru tega dela, na podlagi takega jamstva od Komisije ni mogoče zahtevati, naj opravi dodatne preiskave, kadar meni, da je bila zadeva dovolj preučena (sodbi z dne 16. maja 1984, Eisen und Metall/Komisija, 9/83, EU:C:1984:177, točka 32, in z dne 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisija, T-141/94, EU:T:1999:48, točka 110).

125 Poleg tega v zvezi z obstojem potencialno razbremenilnih dokumentov, ki naj jih Komisija ne bi želela pridobiti, iz sodne prakse izhaja, da mora zadevno podjetje dokazati, da bi lahko te dokumente uporabilo pri svoji obrambi, in sicer, da bi, če bi se nanje lahko oprlo v upravnem postopku, lahko navedlo dokaze, ki ne bi bili v skladu s sklepi, do katerih je v tej fazi prišla Komisija, in bi torej lahko kakor koli vplivali na presojo, ki bi jo ta navedla v svojem sklepu (glej v tem smislu sodbi z dne 1. julija 2010, Knauf Gips/Komisija, C-407/08 P, EU:C:2010:389, točka 23 in navedena sodna praksa, in z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točka 97).

126 Iz tega sledi, da mora zadevno podjetje dokazati, prvič, da ni imelo dostopa do nekaterih razbremenilnih dokazov in, drugič, da bi jih lahko uporabilo pri svoji obrambi (sodbi z dne 1. julija 2010, Knauf Gips/Komisija, C-407/08 P, EU:C:2010:389, točka 24, in z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točka 98).

127 V obravnavani zadevi tožeča stranka ne pojasnjuje razlogov, iz katerih naj bi Komisija napačno menila, da je bila zadeva dovolj preučena, in kako bi bile lahko potencialno razbremenilne informacije, ki jih Komisija ni zbrala, vključno s tremi primeri, ki jih navaja, uporabljene za njeno obrambo v smislu, da bi lahko, če bi se nanje lahko oprla v upravnem postopku, s tem kakor koli vplivala na presoje Komisije v izpodbijanem sklepu. Kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 124 zgoraj, Komisiji vsekakor ni treba nadaljevati preiskave, da bi tako zbrala vse potencialno razbremenilne elemente, če meni, da je bila zadeva dovolj preučena.

128 Natančneje, kar zadeva zaposlenega pri tožeči stranki, ki je avtor številnih dokumentov, na katere se Komisija opira v izpodbijanem sklepu, ta nikakor ne pojasnjuje, zakaj bi bili lahko odgovori na morebitna vprašanja Komisije tretjim osebam v zvezi z njim kakor koli pomembni za preučitev spisa, ali bi bili lahko kakor koli uporabljeni za zagotovitev njene obrambe, ali bi lahko kakor koli vplivali na presoje, ki jih je izoblikovala Komisija. Čeprav se je namreč Komisija oprla na nekatere od navedenih dokumentov, večinoma da bi dokazala obstoj načrta za izrinjenje družbe Icera, se je oprla še na druge odločilne dokaze, za katere je menila, da so zadostni. Nazadnje, tožeča stranka ne pojasnjuje, kako bi bila lahko tretja oseba v boljšem položaju kot ona za to, da predloži dokaze, s katerimi bi bila zavrnjena vloga tega zaposlenega ali razlaga, ki jo je v zvezi z zadevnimi dokumenti podala Komisija.

129 Enako je treba tudi ob predpostavki, da družbi Huawei in ZTE nista mogli smiselno odgovoriti na zahtevo po informacijah v zvezi s plačili NIS, čeprav so bila ta bistvena, ugotoviti, da Komisija teh odgovorov ni potrebovala, saj se je v zvezi s tem, kot je razvidno iz preizkusa šestega tožbenega razloga, oprla na celoto skladnih dokazov. Komisija je torej, ne da bi storila očitno napako, lahko menila, da je zadeva dovolj preučena.

130 Nazadnje, kar zadeva dostop tožeče stranke do dokumentov, iz katerih je bilo odstranjenih veliko informacij in ki bi lahko vsebovali potencialno razbremenilne elemente, tožeča stranka ne izpodbija, da je pritožnica, ki je te informacije predložila, te štela za poslovno skrivnost in da niti sama Komisija ni imela različic, iz katerih ne bi bile odstranjene. Vsekakor je Komisija lahko razumno štela, da ima na voljo dovolj drugih elementov za izvedbo preiskave, ne da bi morala od pritožnice zahtevati, naj ji predloži različice dokumentov z manj odstranjenimi informacijami, kot jih je predložila.

131 Iz teh razlogov je treba zahtevo tožeče stranke, naj Komisiji odredi, da potrdi, ali številne odstranitve informacij iz dokumentov ID 1112-00146, 1112-00148, 1112-00150, 1112-00151, 1112-00154, 1112-00185, 1112-00218, 1112-00196, 1112-00229 in 1294 temeljijo na trdnih zahtevah glede poslovne skrivnosti, ter naj jo o tem obvesti ali pridobi navedene predstavitve zaradi preučitve tehtnosti zahtev družbe Nvidia, prav tako zavrniti.

132 Glede na zgoraj navedeno je treba ta očitek zavrniti.

– *Tretji očitek: pristranska preiskava*

133 Tožeča stranka meni, da je bil izpodbijani sklep sprejet na podlagi pristranske preiskave, ki naj bi privedla do kršitve načela dobrega upravljanja in, dodatno, načela domneve nedolžnosti, načela *in dubio pro reo* ter načel pravne varnosti in enakosti orožij, poseženo pa naj bi bilo tudi v njeno pravico do obrambe.

134 Tožeča stranka v utemeljitev tega očitka navaja tri trditve.

135 Na prvem mestu, Komisija naj ne bi popolnoma nepristransko preučila trditev in dokazov, ki jih je tožeča stranka navedla v odgovoru na OUK in na zaslišanju. Nasprotno, začela naj bi neskončen „lov na informacije“ z izdajo številnih zahtev po informacijah, s čimer je zbrala zelo veliko število podatkov. Poleg tega naj bi izpodbijani sklep vseboval pomembne razlike in nove elemente v primerjavi z DOUK in dopisom o dejstvih, medtem ko naj bi se zadnjenavedena razlikovala od OUK. Tožeča stranka v zvezi s tem v prilogi A.11 k tožbi prilaga seznam primerov teh razlik.

136 Na drugem mestu, Komisija naj v izpodbijanem sklepu ne bi upoštevala nekaterih razbremenilnih elementov, ki jih je predložila družba Huawei, zlasti v zvezi s plačili NIS.

137 Na tretjem mestu, Komisija naj bi se srečala s pritožnico, s katero naj bi razpravljala o vprašanjih, povezanih z zaslišanjem v zvezi z DOUK, ne da bi bil navzoč pooblaščenec za zaslišanje, čeprav naj bi to področje spadalo v njegovo pristojnost, zato naj bi se odpirala resna vprašanja glede njene integritete in nevtralnosti.

138 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

139 V zvezi s tem je treba poudariti, da ima vsakdo pravico, da institucije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko (glej sodbo z dne 2. februarja 2022, Scania in drugi/Komisija, T-799/17, EU:T:2022:48, točka 145 in navedena sodna praksa). V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da na podlagi nobene od trditev, ki jih je navedla tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti, da Komisija ni zagotovila vseh jamstev, da bi izključila vsak upravičen dvom o svoji nepristranskosti pri preiskavi.

140 Najprej, kar zadeva trditev tožeče stranke v zvezi s tem, da je Komisija izdala številne zahteve po informacijah, na podlagi katerih so bili zbrani zelo številni podatki, je treba opozoriti, da mora biti Komisija v skladu z uvodno izjavo 23 Uredbe št. 1/2003 v vsej Uniji pooblaščena, da lahko zahteva informacije, ki so potrebne, med drugim za odkrivanje zlorabe prevladujočega položaja, prepovedane s členom 102 PDEU. Poleg tega iz člena 18(1) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da lahko Komisija za izpolnjevanje nalog, ki ji jih nalaga ta uredba, z enostavnim zahtevkom ali z odločbo zahteva od podjetij in podjetniških združenj, da ji predložijo „vse potrebne informacije“.

141 Komisija mora glede na svoja široka pooblastila za preiskavo in preverjanje presoditi o potrebnosti informacij, ki jih od zadevnih podjetij zahteva. V zvezi z nadzorom Splošnega sodišča nad to presojo Komisije je treba opozoriti, da je treba v skladu s sodno prakso pojem „potrebne informacije“ razlagati glede na namen, s katerim so bila Komisiji podeljena zadevna pooblastila za preiskavo. S tem je izpolnjena zahteva, da mora obstajati povezava med zahtevo po informacijah in domnevno kršitvijo, ker je na tej stopnji postopka navedeno zahtevo po informacijah mogoče legitimno šteti za povezano z domnevno kršitvijo, tako da lahko Komisija razumno domneva, da ji bo podatek v pomoč pri ugotavljanju obstoja zatrjevane kršitve (glej sodbo z dne 14. marca 2014, Holcim (Deutschland) in Holcim/Komisija, T-293/11, neobjavljena, EU:T:2014:127, točka 110 in navedena sodna praksa).

142 Kar natančneje zadeva obravnavano zadevo, iz točke 128 sodbe z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232), ki je bila izrečena po tem, ko je tožeča stranka vložila ničnostno tožbo zoper sklep Komisije z dne 31. marca 2017, izhaja, da je bil obseg preiskave, ki jo je vodila Komisija, takšen, da je utemeljeval predložitev velikega števila informacij.

143 Kot je poleg tega prav tako poudarilo Splošno sodišče v točki 201 sodbe z dne 9. aprila 2019, Qualcomm in Qualcomm Europe/Komisija (T-371/17, neobjavljena, EU:T:2019:232), je bila Komisija prav zato, da je lahko pripravila dokončno odločitev o obstoju morebitne kršitve člena 102 PDEU z vso zahtevano skrbnostjo in da je to odločitev sprejela na podlagi vseh podatkov, ki lahko vplivajo nanjo, upravičena do sprejetja navedene odločitve. Enako razlogovanje se po analogiji uporablja za druge zahteve po informacijah, ki jih Komisija posreduje v okviru upravnega postopka, ne da bi bilo v njih treba videti kakršen koli „lov na informacije“. Po eni strani namreč tega, da je bila Komisija med preiskavo v razmerju do tožeče stranke pristranska, ni mogoče izpeljati abstraktno iz obstoja polja proste presoje, ki ga ima ta institucija glede načina, kako izpelje navedeno preiskavo, po drugi strani pa ni tožeča stranka predložila elementov, s katerimi bi bilo mogoče konkretno dokazati, da je mogoče navedene druge zahteve po informacijah pojasniti le s tako pristranskostjo.

144 Dalje, glede trditve tožeče stranke, ki se nanaša na razlike med OUK, DOUK, dopisom o dejstvih in izpodbijanim sklepom, iz sodne prakse Sodišča izhaja, da spoštovanje pravice do obrambe zahteva, da se zadevnemu podjetju v upravnem postopku da možnost, da ustrezno predstavi svoje stališče glede resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter glede dokumentov, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju kršitve pravil o konkurenci (glej sodbo z dne 5. decembra 2013, SNIA/Komisija, C-448/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:801, točka 41 in navedena sodna praksa; sodba z dne 25. marca 2021, Deutsche Telekom/Komisija, C-152/19 P, EU:C:2021:238, točka 106).

145 Ta zahteva je izpolnjena, če v končnem sklepu zadevnim osebam niso očitane kršitve, ki so drugačne od tistih iz obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, in če se upošteva zgolj dejansko stanje, do katerega so se zadevne osebe imele v postopku priložnost opredeliti (sodba z dne

24. maja 2012, MasterCard in drugi/Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, točka 266; z dne 18. junija 2013, ICF/Komisija, T-406/08, EU:T:2013:322, točka 117, in z dne 13. decembra 2018, Slovak Telekom/Komisija, T-851/14, EU:T:2018:929, točka 180).

146 Vendar so bistveni elementi, na katere se Komisija opira v obvestilu o ugotovitvah o možnih kršitvah, lahko povzeti na kratko in ni nujno, da je sklep kopija navedenega obvestila, saj je to obvestilo pripravljalni dokument, v katerem sta presoja dejstev in pravna presoja le začasni (sodba z dne 17. novembra 1987, British American Tobacco in Reynolds Industries/Komisija, 142/84 in 156/84, EU:C:1987:490, točka 70; glej tudi sodbo z dne 5. decembra 2013, SNIA/Komisija, C-448/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:801, točka 42 in navedena sodna praksa; sodba z dne 24. maja 2012, MasterCard in drugi/Komisija, T-111/08, EU:T:2012:260, točka 267). Sprejmejo se lahko tudi dopolnila k zadevnemu obvestilu glede na odgovor strank, katerih trditve kažejo, da so dejansko lahko uresničevale pravico do obrambe. Komisija lahko glede na upravni postopek tudi ponovno pregleda ali doda dejanske ali pravne trditve v podporo očitkom, ki jih je navedla (sodba z dne 9. septembra 2011, Alliance One International/Komisija, T-25/06, EU:T:2011:442, točka 181). Komisija zato lahko do sprejetja končnega sklepa med drugim ob upoštevanju pisnih ali ustnih pripomb strank ali umakne nekatere oziroma celo vse očitke, ki so bili na začetku navedeni zoper te stranke, in tako spremeni svoje stališče v njihovo korist ali se, obratno, odloči dodati nove očitke, če da zadevnim podjetjem možnost, da predstavijo svoja stališča v zvezi s tem (glej sodbo z dne 30. septembra 2003, Atlantic Container Line in drugi/Komisija, T-191/98 in od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, točka 115 in navedena sodna praksa).

147 V obravnavani zadevi izraza pristranskosti Komisije med preiskavo v razmerju do tožeče stranke ni mogoče abstraktno izpeljati iz obstoja razlik med OUK, DOUK, dopisom o dejstvih in izpodbijanim sklepom. Poleg tega tožeča stranka ni predložila elementov, s katerimi bi bilo mogoče konkretno dokazati, da je mogoče te razlike pojasniti le s tako pristranskostjo.

148 Nasprotno pa je treba preučiti, ali se je Komisija v izpodbijanem sklepu oprla na nove očitke ali dokaze v breme tožeče stranke, v zvezi s katerimi ta ni imela priložnosti izraziti svojega stališča v upravnem postopku.

149 V zvezi s tem tožeča stranka zgolj na splošno trdi, da naj bi izpodbijani sklep vseboval pomembne razlike in nove elemente, ki jih trditve iz DOUK in dopisa o dejstvih ne vsebujejo, ter ob tem v opombi le navaja nekaj preudarkov iz navedenega sklepa in napotuje na prilogo A.11 k tožbi.

150 Tudi če bi ti elementi res pomenili nove elemente, ki jih predhodni procesni dokumenti ne vsebujejo, nič manj ne drži, da tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, zakaj bi ti elementi pomenili nove očitke ali nove dokaze v njeno breme, v zvezi s katerimi naj ne bi imela priložnosti izraziti svojega stališča, ne pa zgolj elemente, s katerimi so se v izpodbijanem sklepu upoštevale pripombe, ki jih je prejela Komisija, tudi od tožeče stranke.

151 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 146 zgoraj, izpodbijani sklep prav zato, ker mora Komisija upoštevati pripombe, ki jih predložijo stranke v upravnem postopku, ne more biti kopija OUK, DOUK ali dopisa o dejstvih. Tožeča stranka s tem, da je zgolj sestavila seznam razlik med navedenim sklepom in predhodnimi procesnimi dokumenti, ne da bi dodatno pojasnila konkreten pomen, ki naj bi ga v njeno škodo imele take spremembe na pravno razlogovanje Komisije in na opredelitev dejstev, niti v čem se je zato obseg očitanega ravnanja spremenil, ni dokazala, da je Komisija izvedla pristransko preiskavo.

152 Nazadnje, trditev tožeče stranke glede tega, da se je Komisija srečala s pritožnico, s katero naj bi razpravljala o vprašanjih, povezanih z zaslišanjem v zvezi z DOUK, ne da bi bil navzoč pooblaščenec za zaslišanje, čeprav naj bi to področje spadalo v njegovo pristojnost, še ne omogoča dvoma o integriteti Komisije niti o njeni zmožnosti, da to zadevo obravnava nevtralno in objektivno. Tožeča stranka poleg tega ni dokazala, kako bi lahko tako srečanje vplivalo na njeno pravico do obrambe, in sicer še toliko bolj, ker bi lahko, če je menila, da je to potrebno, od pooblaščenca za zaslišanje zahtevala enakovreden sestanek.

153 Ta očitek je treba zato zavrniti.

154 Prvi del prvega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Drugi del: kršitev pravice do obrambe in načela enakosti orožij

155 Ta del temelji na dveh očitkih. Prvi se nanaša na nezadosten dostop do spisa. Drugi se v bistvu nanaša na nezadostno vsebino predloženega spisa.

– *Uvodne ugotovitve*

156 Pravica do obrambe je temeljna pravica, ki je del splošnih pravnih načel, katerih spoštovanje zagotavljata Splošno sodišče in Sodišče (sodba z dne 25. oktobra 2011, Solvay/Komisija, C-109/10 P, EU:C:2011:686, točka 52).

157 Spoštovanje pravice do obrambe je splošno načelo prava Unije, ki se uporablja, kadar namerava uprava zoper osebo izdati akt, ki posega v njen položaj (sodba z dne 16. januarja 2019, Komisija/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, točka 28).

158 To splošno načelo prava Unije je določeno v členu 41(2)(a) in (b) Listine (sodba z dne 25. marca 2021, Deutsche Telekom/Komisija, C-152/19 P, EU:C:2021:238, točka 105).

159 V okviru konkurenčnega prava spoštovanje pravice do obrambe zahteva, da mora biti vsakemu naslovniku sklepa, s katerim je ugotovljeno, da je ta naslovnik kršil pravila o konkurenci, v upravnem postopku omogočeno, da ustrezno predstavi svoje stališče o resničnosti in upoštevnosti dejstev in okoliščin, ki se mu očitajo, ter o dokumentih, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju take kršitve, kot to izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 144 zgoraj.

160 V skladu z ustaljeno sodno prakso kršitev pravice do obrambe, zlasti pravice do izjave, povzroči, da je sklep, sprejet v zadevnem upravnem postopku, ničen le, če bi bil izid tega postopka, če te nepravilnosti ne bi bilo, lahko drugačen. Od tožeče stranke, ki se sklicuje na kršitev svoje pravice do obrambe, ni mogoče zahtevati, da dokaže, da bi sklep zadevne institucije Unije imel drugačno vsebino, temveč le, da ta možnost ni v celoti izključena (glej sodbo z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točki 105 in 106 ter navedena sodna praksa), ker bi navedena stranka, če ne bi bilo postopkovnih nepravilnosti, lahko bolje pripravila obrambo (sodbe z dne 2. oktobra 2003, Thyssen Stahl/Komisija, C-194/99 P, EU:C:2003:527, točka 31; z dne 1. oktobra 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Svet, C-141/08 P, EU:C:2009:598, točka 94, in z dne 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisija, T-827/14, EU:T:2018:930, točka 129).

161 Tako presojo je treba opraviti glede na posebne dejanske in pravne okoliščine vsake posamezne zadeve (sodba z dne 18. junija 2020, Komisija/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, točka 107).

– *Prvi očitek: nezadosten dostop do spisa*

162 Tožeča stranka trdi, da ji je bil vpogled v spis omogočen šele po sprejetju OUK in DOUK ter da je morala za to vložiti več zahtev. Ob tem še trdi, da je morala porabiti „noro veliko časa in nesorazmerna sredstva“ za pregled nekaterih dokumentov, kar naj bi pomenilo „nekoristno in škodljivo motnjo“ ter naj bi negativno vplivalo na njeno zmožnost obrambe.

163 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

164 Pravica do vpogleda v spis, ki je korelat načela spoštovanja pravice do obrambe, pomeni, da mora Komisija zadevnemu podjetju dati možnost, da preuči vse dokumente v preiskovalnem spisu, ki bi bili lahko pomembni za njegovo obrambo. K tem spadajo obremenilni in razbremenilni dokumenti, razen poslovnih skrivnosti drugih podjetij, internih dokumentov Komisije in drugih zaupnih informacij (sodbi z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točka 68, in z dne 12. julija 2011, Toshiba/Komisija, T-113/07, EU:T:2011:343, točka 41).

165 V obravnavani zadevi se tožeča stranka na prvem mestu pritožuje, da je morala pri Komisiji vztrajati za to, da ji je bil odobren vpogled v dokumente iz spisa, zato naj bi izgubljala čas in zabrisal naj bi se spomin na dejstva, kar naj bi negativno vplivalo na njeno obrambo.

166 Vendar je treba trditve tožeče stranke v zvezi s trajanjem upravnega postopka in njegovimi posledicami za njene možnosti za obrambo, zavrniti iz istih razlogov, kot so bili navedeni v točkah od 116 do 121 zgoraj. Kar poleg tega zadeva trditev tožeče stranke, da ji je bil vpogled v spis omogočen pozno, ni sporno, da ji je bil vpogled vanj omogočen med upravnim postopkom in da je pri pripravi svoje obrambe lahko upoštevala dokumente, ki jih je vseboval. Tako je treba tudi ob predpostavki, da ji dostop do spisa ni bil omogočen nemudoma, še vedno ugotoviti, da ni dokazala, da se je bil ta dostop prepozen in da je bila kršena njena pravica do obrambe, zato je treba to trditev zavrniti.

167 Kar na drugem mestu zadeva domnevno nezadosten dostop do spisa, je treba, kot je razvidno iz točk 45 in 46 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki ju tožeča stranka ne izpodbija, ugotoviti, da je ta v zvezi z OUK sama priznala, da so bila vsa vprašanja glede dostopa do spisa razrešena, preden je predložila odgovor na OUK, in da v zvezi z DOUK ni izkoristila možnosti, ki ji jo je ponudila Komisija, da dopolni odgovor na DOUK, potem ko ji je bil zagotovljen vpogled v popravljeno nezaupno različico nekaterih dokumentov iz spisa, zato ne more upravičeno trditi, da je bilo poseženo v njeno pravico do obrambe.

168 Zato je treba ta očitek zavrniti.

– *Drugi očitek: nezadostna vsebina predloženega spisa*

169 Tožeča stranka meni, da Komisija ni izpolnila svoje obveznosti, da sestavi podrobne zabeležke vseh sestankov, telefonskih pogovorov in uradnih ali neformalnih razgovorov, ki so bili opravljeni zaradi zbiranja informacij o predmetu preiskave, in da ji pravočasno posreduje te zabeležke.

170 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da Komisija ni sestavila zabeležk v zvezi s sedmimi telefonskimi konferencami in petimi sestanki z njo. Komisija naj torej pozneje ne bi mogla uporabiti teh zabeležk, ki bi lahko vsebovale razbremenilne elemente.

171 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da ji je Komisija nekatere zabeležke v zvezi s sestanki ali telefonskimi konferencami s tretjimi osebami predložila prepozno, včasih več let po tem, ko so bili izvedeni.

172 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da ji je Komisija predložila preveč jedrnate zabeležke v zvezi z nekaterimi telefonskimi konferencami s tretjimi osebami, in sicer v zvezi s telefonsko konferenco z družbo Huawei in sedmimi telefonskimi konferencami s pritožnico, zato naj ne bi mogla razumeti informacij, ki so bile takrat izmenjane.

173 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

174 Najprej je treba poudariti, da člen 19(1) Uredbe št. 1/2003 Komisijo pooblašča, da zaradi izpolnjevanja nalog, ki so ji naložene s to uredbo, opravi razgovor z vsemi fizičnimi ali pravnimi osebami, ki privolijo v razgovor zaradi zbiranja informacij v zvezi s predmetom preiskave.

175 V skladu s členom 3 Uredbe št. 773/2004 lahko Komisija na kakršen koli način zabeleži izjave oseb, vprašanih v okviru razgovora na podlagi člena 19 Uredbe št. 1/2003. Člen 3(2) Uredbe št. 773/2004 določa tudi, da se lahko tak razgovor opravi z uporabo vseh pripomočkov, vključno s telefonom ali elektronskimi sredstvi.

176 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da mora Komisija, če se odloči opraviti razgovor na podlagi člena 19(1) Uredbe št. 1/2003, pripraviti zapisnik o tem razgovoru kot celoti, brez poseganja v izbiro, ki jo ima glede oblike tega zapisnika. Na podlagi tega je mogoče ugotoviti, da ima Komisija obveznost, da za namene zbiranja informacij o predmetu preiskave, ki jo vodi, v obliki, ki jo sama izbere, pripravi zapisnik vsakega razgovora, ki ga opravi na podlagi navedenega člena (sodbi z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točki 90 in 91, in z dne 9. marca 2023, Les Mousquetaires in ITM Entreprises/Komisija, C-682/20 P, EU:C:2023:170, točka 89).

177 V ta namen ni dovolj, da sestavi kratek povzetek tem, ki so bile obravnavane med razgovorom. Zmožna mora biti navesti, na kaj se je nanašala vsebina razprav med tem razgovorom, zlasti glede narave informacij, ki so ji bile med razgovorom predložene o obravnavanih temah (sodba z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost), T-235/18, EU:T:2022:358, točka 190, glej v tem smislu tudi sodbo z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točki 91 in 92).

178 Na prvem mestu, kar zadeva stike, ki sta jih v upravnem postopku imeli Komisija in sama tožeča stranka, se ta pritožuje, ker v spisu ni zabeležk v zvezi s sedmimi telefonskimi konferencami in petimi sestanki.

179 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, kako bi lahko postopkovna nepravilnost – če je obstajala – vplivala na njeno pravico do obrambe, tako da bi dokazala, da bi lahko bolje zagotovila svojo obrambo, če bi Komisija pripravila zabeležke v zvezi s svojimi stiki z njo. Ker so namreč ti sestanki potekali med Komisijo in samo tožečo stranko, je bila ta torej v celoti seznanjena z njihovo vsebino in temami, o katerih se je na njih razpravljalo s Komisijo. Torej je bila, da bi bolje zagotovila svojo obrambo, povsem zmožna uporabiti vse razbremenilne

elemente, ki bi se lahko obravnavali med temi stiki. Poleg tega bi lahko v podobnem primeru pričakovali, da bo tožeča stranka iz previdnosti Komisiji sama poslala povzetek zadevnega stika in tako pustila pisno sled vseh morebitnih razbremenilnih elementov v spisu.

180 Na drugem mestu, pritožnica se v zvezi z nekaterimi zabeležkami o sestankih ali telefonskih konferencah s tretjimi osebami pritožuje, da ji je bil vpogled vanje omogočen šele pozno, kar naj bi vplivalo na njeno pravico do obrambe.

181 V zvezi s tem ne glede na odgovor na vprašanje, ali zadevni sestanki in telefonski razgovori pomenijo „razgovore“ v smislu člena 19(1) Uredbe št. 1/2003, ki bi jih Komisija morala zabeležiti, ali ne, česar tožeča stranka niti ne poskuša dokazati, ni sporno, da je bil tej omogočen vpogled vanje 31. julija in 27. avgusta 2018, torej takoj po tem, ko ji je Komisija poslala DOUK.

182 Čeprav je obžalovanja vredno, da je bil vpogled v zabeležke v zvezi z zadevnimi sestanki in telefonskimi konferencami dejansko omogočen dolgo po tem, ko so bili navedeni sestanki in konference izpeljani, je treba še vedno ugotoviti, da je tožeča stranka na DOUK odgovorila 22. oktobra 2018, to je več tednov po prejemu navedenih zabeležk, tako da je imela dovolj časa, da jih je preučila, iz njih razbrala vse morebitne razbremenilne elemente in se nanje sklicevala v tem odgovoru.

183 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je treba okoliščine obravnavane zadeve razlikovati od okoliščin, na katerih temelji zadeva, v kateri je bila izdana sodba z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost) (T-235/18, EU:T:2022:358), v kateri je Splošno sodišče razglasilo ničnost Sklepa Komisije C(2018) 240 final z dne 24. januarja 2018 v zvezi s postopkom na podlagi člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma EGP (zadeva AT.40220 – Qualcomm (plačila za ekskluzivnost)), zlasti ker je Komisija prepozno poslala nekatere zabeležke v zvezi z razgovori s tretjimi osebami.

184 Tako je iz točk 168 in 169 sodbe z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost) (T-235/18, EU:T:2022:358), razvidno, da Komisija v zadevi, v kateri je bila izdana navedena sodba, družbi Qualcomm med upravnim postopkom ni predložila nobene informacije niti o obstoju niti o vsebini nekaterih razgovorov s tretjimi osebami ter da je šele po sprejetju Sklepa C(2018) 240 final poslala take zabeležke, od katerih so bile nekatere predložene celo med postopkom pred Splošnim sodiščem, in sicer v odgovor na pripravljalne ukrepe, ki jih je to odredilo.

185 Poleg tega ni sporno, da družbi Qualcomm v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost) (T-235/18, EU:T:2022:358), v nasprotju z obravnavano zadevo ni bil omogočen vpogled v te zabeležke med upravnim postopkom in torej v zvezi z njimi ni mogla izraziti stališča ali uporabiti morebitnih razbremenilnih elementov iz njih za svojo obrambo pred sprejetjem sklepa, v katerem je bila obtožena plačil za ekskluzivnost. Te odločilne okoliščine, zaradi katerih je Splošno sodišče razglasilo ničnost sklepa C(2018) 240 final, pomenijo temeljno razliko v primerjavi z obravnavano zadevo.

186 Iz navedenega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je bilo poseženo v njeno pravico do obrambe, ker ji je Komisija zabeležke v zvezi z zadevnimi sestanki in telefonskimi konferencami predložila sorazmerno pozno. Torej je treba trditev tožeče stranke v zvezi s tem, da je Komisija navedene zabeležke predložila prepozno, zavrniti.

187 Na tretjem mestu, kar zadeva nekatere zabeležke v zvezi s telefonskimi konferencami s tretjimi osebami, to je telefonsko konferenco z družbo Huawei in sedmimi telefonskimi konferencami s pritožnico, se tožeča stranka pritožuje zaradi njihove prevelike jedrnatosti.

188 V zvezi s tem je Komisija na obravnavi priznala, da je po eni strani mogoče vsaj nekatere od telefonskih konferenc, na katere se je sklicevala tožeča stranka, dejansko opredeliti kot „razgovore“ v smislu člena 19(1) Uredbe št. 1/2003 in da jih po drugi strani ni snemala. Poleg tega je treba ugotoviti, da so zabeležke v zvezi s temi razgovori, kakor so bile navedene v prilogi A.9 k tožbi, preveč jedrnate, da bi odpravile ta problem neobstoja posnetkov.

189 Kar zadeva posledice, ki jih je treba izpeljati iz take postopkovne nepravilnosti, je treba ugotoviti, ali je tožeča stranka ob upoštevanju posebnih dejanskih in pravnih okoliščin te zadeve zadostno dokazala, da bi lahko, če take nepravilnosti ne bi bilo, bolje zagotovila svojo obrambo. Če to ni dokazano, namreč ta nepravilnost ne more povzročiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa.

190 Kadar ima zadevno podjetje na razpolago verodostojne pokazatelje glede avtorjev ter vrste in vsebine dokumentov, ki mu niso bili razkriti, mora dokazati, da bi elemente spisa, v katere mu je bil protipravno zavrnjen vpogled, pa naj bodo obremenilni ali razbremenilni, lahko uporabilo pri svoji obrambi (glej v tem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Solvay/Komisija, C-110/10 P, EU:C:2011:257, točka 37).

191 Če zadevnemu podjetju obremenilni dokaz ni bil razkrit, zadostuje, da dokaže, da bi bil izid upravnega postopka lahko drugačen, če bi bil ta dokaz izločen, če se je Komisija kljub temu oprla nanj (glej v tem smislu sodbi z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točki 71 in 73, in z dne 12. julija 2011, Toshiba/Komisija, T-113/07, EU:T:2011:343, točka 46).

192 Če mu razbremenilni dokaz ni bil razkrit, mora zadevno podjetje dokazati, da bi ta dokaz lahko uporabilo pri svoji obrambi, in sicer, da bi, če bi se nanj lahko oprlo v upravnem postopku, lahko navedlo dokaze, ki ne bi bili v skladu s sklepi, do katerih je v tej fazi prišla Komisija, in bi torej lahko kakor koli vplivali na presojo, ki bi jo ta navedla v svojem sklepu (glej sodbo z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točka 97 in navedena sodna praksa).

193 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, da bi lahko, če ugotovljene postopkovne nepravilnosti ne bi bilo, bolje poskrbela za svojo obrambo.

194 Natančneje, čeprav je bilo iz zabeležk, ki jih je predložila Komisija, konec koncev mogoče razbrati vsebino zadevnih razgovorov in torej obstoj morebitnih elementov, ki bi jih tožeča stranka lahko uporabila za svojo obrambo, ta ni navedla nobene podrobne trditve, ki bi omogočala razumevanje, kako bi lahko bolje zagotovila svojo obrambo, česar ni storila niti na izrecno vprašanje, ki ji ga je v zvezi s tem postavilo Splošno sodišče na obravnavi.

195 Nazadnje, ugotoviti je treba, da je tožeča stranka v sodbi z dne 15. junija 2022, Qualcomm/Komisija (Qualcomm – plačila za ekskluzivnost) (T-235/18, EU:T:2022:358), v kateri je Splošno sodišče razglasilo ničnost sklepa C(2018) 240 final zlasti zaradi nepopolnosti zabeležk, ki jih je predložila Komisija v zvezi z nekaterimi razgovori s tretjimi osebami, v podporo trditvam, ki jih je navedla glede tega v tožbi, predložila prilogo, v kateri je pojasnila vidike, o katerih se je morda razpravljalo med navedenimi razgovori, in kako bi ji lahko ti elementi pomagali pri obrambi. V obravnavani zadevi pa tožeča stranka nikakor ni navedla takih pojasnil.

196 Iz tega izhaja, da postopkovna nepravilnost, povezana s preveliko jedrnatostjo zabeležk v zvezi s telefonskimi konferencami s tretjimi osebami, ki je bila ugotovljena v obravnavani zadevi, ne more povzročiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa.

197 Zato je treba ta očitek in drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti. Ker je bil prvi del tega tožbenega razloga prav tako zavrnjen (glej točko 154 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neizpolnitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga in prevladujočim položajem tožeče stranke v upoštevnem obdobju

198 Drugi tožbeni razlog je sestavljen iz petih delov. Prvi se nanaša na pomanjkljivosti izpodbijanega sklepa v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga. Drugi se nanaša na konkurenčne pritiske, ki naj bi jih neposredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu. Tretji se nanaša na konkurenčne pritiske, ki naj bi jih posredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu. Četrti se nanaša na prevladujoči položaj tožeče stranke v upoštevnem obdobju. Peti se nanaša na opredelitev vodilnega segmenta trga čipov UMTS, na katerega naj bi se Komisija oprla pri analizi.

Prvi del: pomanjkljivosti izpodbijanega sklepa v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga

199 Ta del temelji na treh očitkih. Prvi se nanaša na očitne napake pri presoji in napačno uporabo prava, ker se je Komisija pri opredelitvi upoštevnega trga oprla na izbor nejasnih odgovorov na nejasne zahteve po informacijah. Drugi se nanaša na očitne napake pri presoji in napačno uporabo prava, ker Komisija ni preučila, ali morebiti obstaja verižna zamenljivost Tretji se nanaša na očitne napake pri presoji in napačno uporabo prava, ker je Komisija ugotovila, da ji ni treba uporabiti testa „small but significant and non-transitory increase in price“ (majhno, vendar pomembno in ne prehodno povečanje cen) (v nadaljevanju: test SSNIP).

– Uvodne ugotovitve

200 Opozoriti je treba, da je namen opredelitve upoštevnega trga v okviru uporabe člena 102 PDEU opredeliti obseg, znotraj katerega je treba presojati, ali je zadevno podjetje sposobno ravnati pretežno neodvisno od konkurentov, strank in potrošnikov (glej sodbo z dne 30. januarja 2020, Generics (UK) in drugi, C-307/18, EU:C:2020:52, točka 127 in navedena sodna praksa).

201 Opredelitev upoštevnega trga je torej načeloma korak, ki se opravi pred presojo morebitnega obstoja prevladujočega položaja zadevnega podjetja, kar pomeni, da je treba najprej opredeliti proizvode ali storitve na navedenem trgu, nato pa še njegov geografski obseg (glej sodbo z dne 30. januarja 2020, Generics (UK) in drugi, C-307/18, EU:C:2020:52, točki 127 in 128 ter navedena sodna praksa).

202 Kar zadeva trg proizvodov ali storitev, pojem „upoštevnega trga“ predpostavlja, da lahko obstaja učinkovita konkurenca med proizvodi ali storitvami, ki so del trga, za kar je potrebna zadostna stopnja medsebojne zamenljivosti oziroma nadomestljivosti med temi proizvodi ali storitvami. Medsebojna zamenljivost ali nadomestljivost se ne presoja le glede na objektivne značilnosti

zadevnih proizvodov ali storitev. Upoštevati je treba tudi pogoje konkurence ter strukturo povpraševanja in ponudbe na tem trgu (glej sodbo z dne 30. januarja 2020, Generics (UK) in drugi, C-307/18, EU:C:2020:52, točka 129 in navedena sodna praksa).

203 Za tako presojo mora obstajati zadostna stopnja medsebojne zamenljivosti med proizvodi ali storitvami, ki so del upoštevnega trga, in tistimi, ki naj bi zadovoljili povpraševanje na tem trgu. Ta obstaja zlasti, če lahko nadomestni ponudnik v kratkem času odgovori na povpraševanje z zadostno silovitostjo, da predstavlja resno protiutež moči, ki jo ima zadevno podjetje na tem trgu (glej v tem smislu sodbo z dne 30. januarja 2020, Generics (UK) in drugi, C-307/18, EU:C:2020:52, točki 132 in 133).

204 Nazadnje, v skladu z ustaljeno sodno prakso je lahko opredelitev upoštevnega trga, ker implicira, da je Komisija opravila zahtevne ekonomske presoje, predmet samo omejenega nadzora sodišča Unije (sodbe z dne 17. septembra 2007, Microsoft/Komisija, T-201/04, EU:T:2007:289, točka 482; z dne 7. maja 2009, NVV in drugi/Komisija, T-151/05, EU:T:2009:144, točka 53, in z dne 15. decembra 2010, CEAHR/Komisija, T-427/08, EU:T:2010:517, točka 66).

205 Trditve tožeče stranke v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga, ki jo je Komisija uporabila v izpodbijanem sklepu, je treba preučiti ob upoštevanju teh ugotovitev.

– Prvi očitek: očitna napaka pri presoji in napačna uporaba prava, ker se je Komisija oprla na izbor nejasnih odgovorov na nejasna vprašanja

206 Tožeča stranka trdi, da je Komisija v izpodbijanem sklepu zavrnila morebitno zamenljivost med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, na podlagi pristranske analize izbranih odgovorov na slabo postavljena vprašanja.

207 Natančneje, tožeča stranka meni, da izpodbijani sklep temelji na nejasnih ali dvoumnih odgovorih na zmedena vprašanja ali vprašanja, ki zahtevajo razlago, postavljena v zahtevah po informacijah, predloženih več let po domnevni kršitvi, kar naj bi imelo za posledico to, da je več oseb, ki so izpolnjevale vprašalnika z dne 4. novembra 2014 in 30. aprila 2015, postavljena vprašanja razlagalo tako, da se nanašajo na trg, kakršen je bil v času pošiljanja teh zahtev po informacijah, ne pa v času domnevne kršitve. Poleg tega naj bi formulacija nekaterih vprašanj glede zamenljivosti med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, privedla do tega, da so podjetja, ki so sodelovala v anketi, odgovorila na vprašanje, ali nameravajo zamenjati dobavitelja čipov, ki bodo vgrajeni v obstoječe naprave, ne pa v prihodnje naprave. Nazadnje, besedilo vprašanja naj bi prejudiciralo obstoj dveh ločenih trgov, od katerih naj bi eden zajemal čipe UMTS, drugi pa čipe, ki podpirajo LTE, saj je bilo sodelujočim v anketi postavljeno vprašanje, ali bi z ene vrste čipov prešli na drugo.

208 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

209 Uvodoma je treba ugotoviti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu to, da čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, niso zamenljivi, ugotovila na podlagi velikega števila podatkov. To izhaja iz opomb 245, 246 in od 248 do 251 navedenega sklepa, kar zadeva nezamenljivost med čipi UMTS in drugimi čipi, ki podpirajo standard GSM, iz opomb od 254 do 258 istega sklepa, kar zadeva nezamenljivost med čipi UMTS in drugimi čipi, ki podpirajo standard AMRC, iz opomb 260 in 264 navedenega sklepa, kar zadeva nezamenljivost med čipi UMTS v različici „Frequency-division-duplexing“ (FDD) in isto vrsto čipov v različici „Time-division-duplex“ (TDD), ki ne podpirajo načina FDD, ter iz opomb od 271 do 273 istega sklepa, kar zadeva nezamenljivost med čipi UMTS in drugimi čipi, ki podpirajo standard WiFi/WiMA. Kot je

razvidno iz opomb 277 in 279 izpodbijanega sklepa, se je Komisija poleg tega oprla tudi na številne dokumente, na podlagi katerih je ugotovila zamenljivost med čipi UMTS, ki podpirajo posamezne različice te tehnologije.

210 Dalje, ugotoviti je treba, da se je Komisija oprla ne le na odgovore na vprašalnika, poslana leta 2014 in leta 2015, ampak tudi na odgovore na vprašalnika, poslana leta 2010, ki sta se prav tako nanašala na opredelitev upoštevnega trga, kar je Komisija izrecno potrdila v odgovor na ukrep procesnega vodstva v obliki pisnega vprašanja, ki ga je postavilo Splošno sodišče, in na panožna poročila, kot je to izrecno razvidno iz opomb 244, 261 in 270 izpodbijanega sklepa.

211 Torej Komisiji ni mogoče očitati, da se je pri opredelitvi upoštevnega trga oprla le na izbor odgovorov.

212 Dalje, ugotoviti je treba, da tudi ob predpostavki, da so nekatera anketirana podjetja morda na vprašalnika iz leta 2014 in leta 2015 odgovorila s sklicevanjem na napačen časovni okvir, take napake ni storil nobeden od anketirancev, na katere Komisija napotuje v opombah 244 in 261 in 270 izpodbijanega sklepa, česar tožeča stranka ne izpodbija, saj zgolj navaja nekaj primerov podjetij, katerih odgovor se po njenem mnenju ni nanašal na upoštevno obdobje.

213 Kar natančneje zadeva vprašalnik z dne 30. aprila 2015, je treba ugotoviti, da je v njegovem uvodnem delu pojasnjeno, da je treba dati odgovore za obdobje med letoma 2010 in 2014. Glede razlogov, iz katerih se ta vprašalnik ni nanašal na leto 2009, čeprav je drugo četrtletje tega leta vključeno v upoštevno obdobje, je Komisija, ki ji je Splošno sodišče v zvezi s tem postavilo pisno vprašanje, navedla, da so številni anketiranci, ki so odgovorili na ta vprašalnik, izrecno napotili na časovni okvir izpred leta 2010 ali so neodvisno od referenčnega obdobja dali splošno veljavne izjave, ki torej veljajo tudi v zvezi z letom 2009.

214 Iz tega izhaja, da tudi če so nekateri anketiranci, ki so odgovorili na vprašalnika z dne 4. novembra 2014 in 30. aprila 2015, na katera napotuje tožeča stranka, odgovorili nejasno – kot trdi zadnjenavedena – pri čemer so se sklicevali na časovni okvir, ki se razlikuje od časovnega okvira kršitve, zaradi take napake vsekakor ne bi bilo mogoče omajati analize, ki jo je opravila Komisija v zvezi z vsemi odgovori glede nezamenljivosti med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, saj je treba upoštevati zelo veliko število skladnih podatkov, na katere se je Komisija oprla v zvezi s tem.

215 Dalje, tožeča stranka s trditvijo, da je formulacija nekaterih vprašanj glede zamenljivosti med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, privedla do tega, da so anketirana podjetja odgovorila na vprašanje, ali nameravajo zamenjati dobavitelja čipov, ki bodo vgrajeni v obstoječe, ne pa v prihodnje naprave, v bistvu meni, da bi morala Komisija preučiti hipotetični obstoj konkurenčnega pritiska, ki so ga izvajali dobavitelji čipov, ki naj bi bili vgrajeni v prihodnje naprave, torej proizvode, ki še niso obstajali.

216 Vendar take utemeljitve ni mogoče sprejeti.

217 Iz točke 7 Obvestila Komisije o opredelitvi upoštevnega trga za namene konkurenčnega prava Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 155; v nadaljevanju: Obvestilo o opredelitvi trga) namreč izhaja, da upoštevni proizvodni trg obsega vse proizvode ali storitve, za katere potrošnik meni, da so zamenljivi ali nadomestljivi glede na njihove značilnosti,

ceno in namen uporabe, kar pomeni, da je treba presojo opraviti na podlagi vrste proizvodov, ki jih zadevna podjetja prodajajo v danem trenutku, in ne glede na hipotetične prihodnje proizvode, katerih značilnosti, cena in uporaba potrošnikom še niso znane.

218 V zvezi s tem je treba še ugotoviti, da tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, kako bi lahko imel hipotetični konkurenčni pritisk, ki bi ga izvajali čipi, namenjeni še neobstoječim napravam, še tako majhen vpliv na izid analize, ki jo je opravila Komisija, ki se je oprla – kot je bilo navedeno v točkah 209 in 210 zgoraj – na številne skladne podatke.

219 Nazadnje, trditve tožeče stranke, da je Komisija s tem, da je anketirancem postavila vprašanje, ali bi prešli z ene vrste čipov na drugo, prejudicirala obstoj dveh ločenih trgov, to je trga čipov UMTS in trga čipov, ki podpirajo standard LTE, je treba zavrniti kot povsem neutemeljene.

220 V vprašanjih, ki jih je v zvezi s tem postavila Komisija, je namreč zgolj napoteno na posamezne tehnologije, zlasti standarde GSM, UMTS in LTE, ki imajo vsak svoje značilnosti, njihov namen pa je prav opredeliti, ali kupci čipov, ki podpirajo navedene tehnologije, te čipe obravnavajo kot zamenljive ali ne in ali torej potencialno spadajo na isti trg proizvodov.

221 Iz navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

– Drugi očitek: očitne napake pri presoji in napačna uporaba prava, ker Komisija ni preučila obstoja verižne zamenljivosti

222 Tožeča stranka trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji in napačno uporabila pravo, ker ni preučila obstoja verižne zamenljivosti med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo starejše ali novejše tehnologije.

223 Tožeča stranka meni, da bi Komisija morala preučiti, ali je v času prehoda med dvema tehnologijama obstajalo to, kar imenuje „verižna zamenljivost“, torej – kot se je sama izrazila – „nepretrganost ponujenih proizvodov ali, če je ni, očitna strukturna ‚točka preloma‘ med dvema standardoma“. Zlasti izpodbija ugotovitev Komisije, da ni obstajala verižna zamenljivost med čipi UMTS in čipi, ki so pred tem podpirali razširjeni standard GSM/EDGE.

224 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

225 Ugotoviti je treba, da Komisija v točki 57 Obvestila o opredelitvi trga pojasnjuje, da v določenih primerih obstoj verižne zamenljivosti lahko pripelje do vključitve na trg nekaterih proizvodov, ki niso neposredno zamenljivi, kadar je proizvod B z vidika povpraševanja substitut za proizvoda A in C. V tem primeru sta lahko proizvoda A in C, tudi če nista neposredna substituta, kar zadeva povpraševanje, na istem upoštevnem trgu proizvodov, saj je njuno oblikovanje cen lahko omejeno z nadomestljivostjo za B.

226 Vendar je treba ugotoviti, da tožeča stranka v okviru tega očitka Komisiji v bistvu očita, da je po eni strani štela, da niso zamenljivi čipi, ki podpirajo eno od starejših tehnologij, in čipi UMTS, po drugi strani pa še, da niso zamenljivi niti zadnjenavedeni in čipi, ki podpirajo eno od novejših tehnologij. Drugače povedano, očita ji, da je opravila dva „klasična“ preizkusa zamenljivosti med dvema proizvodoma, in ne preizkusa morebitne verižne zamenljivosti med dvema proizvodoma, ki nista neposredna substituta, ampak bi to lahko postala posredno prek skupne zamenljivosti s tretjim proizvodom.

227 V zvezi s tem je dovolj opozoriti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu zamenljivost med čipi UMTS in čipi, ki podpirajo druge tehnologije, starejše ali novejše od tehnologije UMTS, preučila na podlagi številnih skladnih podatkov, kot je razvidno iz točk 209 in 210 zgoraj.

228 Iz navedenega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

– *Tretji očitek: očitne napake pri presoji in napačna uporaba prava, ker je Komisija ugotovila, da ji ni treba uporabiti testa SSNIP*

229 Tožeča stranka meni, da je Komisija, ker v izpodbijanem sklepu ni uporabila testa SSNIP, storila očitno napako pri presoji in je napačno uporabila pravo. Po njenem mnenju je v sodbi z dne 11. januarja 2017, Topps Europe/Komisija (T-699/14, neobjavljena, EU:T:2017:2), na katero se sklicuje Komisija v navedenem sklepu, sicer res napoteno na še druga orodja, ki jih ima Komisija na voljo poleg tega testa, vključno s tržnimi raziskavami ali ocenami stališč potrošnikov in konkurentov, vendar se mora ta kljub vsemu opreti na ustrezne, prepričljive in zanesljive dokaze, česar naj v obravnavani zadevi ne bi storila, saj naj bi se oprla na izbor odgovorov na zmedena vprašanja iz zahtev po informacijah. Tožeča stranka Komisiji še očita, da je v točki 248 obrazložitve izpodbijanega sklepa menila, da tak test vsekakor ni ustrezen, ker so bile cene čipov UMTS že določene na nadkonkurenčni ravni.

230 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

231 Uvodoma je treba opozoriti, da se v okviru testa SSNIP preuči, ali bi majhno, od 5- do 10-odstotno zvišanje cene proizvoda povzročilo, da bi se znatno število strank odločilo za drug proizvod, ki se v tem primeru obravnava kot zamenljiv s prvim proizvodom.

232 Ugotoviti je treba tudi, da čeprav je test SSNIP priznana metoda za opredelitev upoštevnega trga, ne gre za edino metodo, ki je na voljo Komisiji. Ta lahko namreč za opredelitev upoštevnega trga upošteva tudi druga orodja, kot so tržne raziskave ali ocena stališč potrošnikov in konkurentov (sodbi z dne 11. januarja 2017, Topps Europe/Komisija, T-699/14, neobjavljena, EU:T:2017:2, točka 82, in z dne 5. oktobra 2020, HeidelbergCement in Schwenk Zement/Komisija, T-380/17, EU:T:2020:471, točka 331 (neobjavljena)), česar tožeča stranka ne izpodbija.

233 Poleg tega tako iz sodne prakse kot iz točke 25 Obvestila o opredelitvi trga izhaja, da med različnimi elementi presoje, ki jih ima na voljo Komisija, ni toge hierarhije (glej v tem smislu sodbi z dne 11. januarja 2017, Topps Europe/Komisija, T-699/14, neobjavljena, EU:T:2017:2, točka 82, in z dne 5. oktobra 2020, HeidelbergCement in Schwenk Zement/Komisija, T-380/17, EU:T:2020:471, točka 331 (neobjavljena)), česar tožeča stranka prav tako ne izpodbija.

234 Dalje je treba opozoriti, da ima Komisija pri opredelitvi upoštevnega trga določeno polje proste presoje, saj ta vključuje zapletene ekonomske presoje (glej v tem smislu sodbo z dne 15. decembra 2010, CEAHR/Komisija, T-427/08, EU:T:2010:517, točka 66 in navedena sodna praksa).

235 Iz tega izhaja, da Komisiji pri opredelitvi upoštevnega trga za namene uporabe člena 102 PDEU ni treba opraviti testa SSNIP.

236 Komisija ni torej nikakor napačno uporabila prava, ker je v točki 180 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da lahko v obravnavani zadevi upoštevni trg opredeli, ne da bi izvedla test SSNIP.

237 Poleg tega je iz analize prvega očitka, ki ga je tožeča stranka navedla v podporo prvemu delu prvega tožbenega razloga, razvidno, da se je Komisija pri opredelitvi upoštevnega trga v izpodbijanem sklepu oprla na ustrezne, prepričljive in zanesljive dokaze, ne pa, kot trdi tožeča stranka, na izbor odgovorov na zmedena vprašanja iz zahtev po informacijah. Tožeča stranka torej ni dokazala, da je Komisija storila napako, ker v obravnavani zadevi ni izvedla testa SSNIP.

238 Poleg tega ni tožeča stranka niti poskusila dokazati, da bi uporaba testa SSNIP spremenila ugotovitve, do katerih je prišla Komisija v izpodbijanem sklepu (glej v tem smislu sodbo z dne 5. oktobra 2020, HeidelbergCement in Schwenk Zement/Komisija, T-380/17, EU:T:2020:471, točka 331 (neobjavljena)).

239 Ta očitek je treba torej zavrniti, ne da bi se bilo treba izreči o utemeljenosti ene od utemeljitev, ki jih je Komisija podala glede neuporabe testa SSNIP v obravnavani zadevi in ki jo tožeča stranka izpodbija, to je trditve, da tak test v obravnavani zadevi vsekakor ni bil ustrezen, ker so bile cene čipov UMTS že določene na nadkonkurenčni ravni.

240 Prvi del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Drugi del: konkurenčni pritiski, ki naj bi jih neposredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu

241 Tožeča stranka v utemeljitev tega dela navaja štiri očitke.

242 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija ugotovitev, da ni obstajal konkurenčni pritisk, ki bi ga izvajala neposredno ponudba za lastne potrebe nekaterih vertikalno integriranih proizvajalcev originalne opreme na trgu čipov UMTS, napačno izoblikovala na podlagi nekoherentnih in neupoštevnih izjav teh proizvajalcev, ni se pa pozanimala pri strankah glede njihove pripravljenosti in zmožnosti za prehod na samooskrbo ali njeno povečanje v primeru, da so že bili vertikalno integrirani, če bi se zvišala cena čipov na tem trgu.

243 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da je Komisija z upoštevnega trga neupravičeno izključila proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*],[1] ker je bila v upoštevnem obdobju minimalna. V zvezi s tem napotuje na svoja odgovora na OUK in DOUK, v katerih naj bi dokazala, da je [*zaupno*] izvajala močan konkurenčni pritisk.

244 Na tretjem mestu, tožeča stranka graja to, da je Komisija zavrnila nekatere dokaze o tržnih dinamikah in trendih v sektorju, čeprav bi bilo v tako dinamičnem sektorju, kot je ta, na katerega se nanaša izpodbijani sklep, treba upoštevati ta razvoj in trende. To naj bi še toliko bolj veljalo v obravnavani zadevi, ker naj bi Komisija v zvezi z drugimi vidiki navedenega sklepa, zlasti za podkrepitev obstoja velikega potenciala rasti vodilnega segmenta na trgu čipov UMTS, upoštevala projekcije za prihodnost.

245 Na četrtem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da ni upoštevala dejanskega položaja na trgu, zlasti dejstva, da je imela približno 70-odstotni izpad prodaje čipov UMTS, namenjenih za naprave MBB družbe Huawei, zaradi ponudbe za lastne potrebe odvisne družbe zadnjenavedene.

246 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

[1] Prikriti zaupni podatki.

247 Iz točke 7 Obvestila o opredelitvi trga izhaja, da upoštevni proizvodni trg obsega vse proizvode ali storitve, za katere potrošnik meni, da so zamenljivi ali nadomestljivi glede na njihove značilnosti, ceno in namen uporabe.

248 Poleg tega se podjetja v skladu s točko 13 Obvestila o opredelitvi trga zaradi konkurence soočajo s tremi viri omejitev, in sicer z zamenljivostjo povpraševanja, zamenljivostjo ponudbe in potencialno konkurenco, zamenljivost povpraševanja pa je pri opredelitvi trga najbolj neposredna in učinkovita sila discipliniranja za ponudnike danega proizvoda. Podjetje lahko namreč odločilno vpliva na obstoječe prodajne pogoje le, če lahko potrošniki brez težav preidejo na substitute, kar vodi do opredelitve učinkovitih alternativnih virov ponudbe za potrošnike zadevnih podjetij.

249 Dalje, kot je navedeno v točki 20 Obvestila o opredelitvi trga, se zamenljivost ponudbe lahko upošteva tudi pri opredelitvi upoštevnega trga v okoliščinah, v katerih so učinki te zamenljivosti glede učinkovitosti in takojšnjosti enakovredni učinkom zamenljivosti povpraševanja. To pomeni, da so ponudniki ob majhnih in stalnih spremembah relativnih cen sposobni preiti na proizvodnjo in trženje upoštevnih proizvodov v kratkem času brez znatnih dodatnih stroškov ali tveganja (sodbi z dne 17. septembra 2007, Microsoft/Komisija, T-201/04, EU:T:2007:289, točka 484, in z dne 9. septembra 2009, Clearstream/Komisija, T-301/04, EU:T:2009:317, točka 50).

250 Poleg tega je iz točke 24 Obvestila o opredelitvi trga razvidno, da se potencialna konkurenca pri opredelitvi trgov ne upošteva, ker so pogoji, pod katerimi bo potencialna konkurenca dejansko predstavljala učinkovito konkurenčno omejitev, odvisni od analize posebnih dejavnikov in okoliščin, povezanih s pogoji vstopa na trg.

251 Nazadnje je treba poudariti, da zlasti iz točk 16, 20, 21 in 23 Obvestila o opredelitvi trga izhaja, da se mora zamenljivost, potrebna za opredelitev upoštevnega trga, uresničiti kratkoročno (glej v tem smislu sodbo z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 123).

252 V obravnavani zadevi je iz točke 215 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki je tožeča stranka vsebinsko ne izpodbija, razvidno, da so se v upoštevnem obdobju le tri vertikalno integrirana podjetja opirala na samopreskrbo s čipi UMTS, [*zaupno*]. Komisija je ob upoštevanju minimalne proizvodnje čipov UMTS [*zaupno*] v navedenem obdobju v zadevni točki obrazložitve navedla, da te proizvodnje v analizi ne bo upoštevala.

253 V zvezi s prvim očitkom, ki se nanaša na to, da je Komisija na podlagi nekoherentnih in neupoštevnih izjav nekaterih vertikalno integriranih proizvajalcev originalne opreme na trgu čipov UMTS napačno ugotovila neobstoj neposrednega konkurenčnega pritiska ponudbe za lastne potrebe teh proizvajalcev, Komisiji ni mogoče očitati, da se je med preučitvijo pri [*zaupno*] pozanimala o namembnosti čipov, ki so jih sami proizvajali in o njihovih namenih v zvezi s tem. Kot je namreč razvidno iz točke 13 Obvestila o opredelitvi trga, je treba za opredelitev, ali bi lahko stranke z lahkoto prešle na substitute, ugotoviti učinkovite alternativne vire ponudbe za te stranke.

254 V zvezi s tem so odgovori [*zaupno*] zelo jasni, saj je iz točke 218 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da [*zaupno*], iz točke 219 obrazložitve navedenega sklepa pa je razvidno, da [*zaupno*]. Poleg tega je iz točke 220 obrazložitve tega sklepa razvidno, da [*zaupno*]. Take izjave se v nasprotju s splošno trditvijo tožeče stranke, ki je ta z ničimer ne pojasnjuje, nikakor ne zdijo nekoherentne ali neutemeljene.

255 Iz tega sledi, da proizvodnja za lastne potrebe [*zaupno*] ni pomenila učinkovitega alternativnega vira ponudbe za tretje kupce čipov UMTS v upoštevnem obdobju, kar pomeni, da te stranke niso mogle z lahkoto preiti na to proizvodnjo za lastne potrebe v smislu točke 13 Obvestila o opredelitvi trga. Komisija je poleg tega v odgovor na ukrep procesnega vodstva navedla, da ji v skladu s točko 24 navedenega obvestila pri opredelitvi upoštevnega trga ni treba upoštevati potencialno (in ne že) konkurenčnih proizvodov, kar so bili čipi, ki jih je [*zaupno*] sama proizvajala in so bili v navedenem obdobju šele v zelo zgodnji fazi razvoja. Torej je Komisija na podlagi teh odgovorov – ne da bi storila očitno napako pri presoji in dovolj obrazloženo – lahko ugotovila, da navedena proizvodnja za lastne potrebe na splošno ni bila na voljo za dobavo tretjim strankam, kar zadostuje za izključitev, da bi lahko ta proizvodnja za lastne potrebe neposredno izvajala konkurenčni pritisk na proizvajalce čipov UMTS v tem obdobju.

256 Dalje, zavrniti je treba tudi očitek tožeče stranke, da bi se morala Komisija prej kot to pri strankah pozanimati glede njihove pripravljenosti in zmožnosti za prehod na samooskrbo ali – v primeru strank, ki so že bile vertikalno integrirane – na njeno povečanje, če bi se zvišala cena čipov UMTS na prostem trgu. Glede na značilnosti trga čipov UMTS in predvsem velike ovire za vstop, ki jih pomenijo zlasti visoki stroški za raziskave in razvoj (R&R), potrebni za razvoj takih čipov (točka 11.4.1 izpodbijanega sklepa), si je težko zamisliti, da bi lahko stranke, ki niso bile vertikalno integrirane, kratkoročno začele proizvodnjo takih čipov.

257 Glede vertikalno integriranih strank je iz točke 220 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da [*zaupno*]. Torej si za [*zaupno*] ni bilo mogoče več zamisliti, da bi v upoštevnem obdobju kratkoročno povečala samooskrbo. V zvezi z [*zaupno*] je iz točke 230 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki temelji na njenih odgovorih na vprašanja, ki jih je v zvezi s tem postavila Komisija, razvidno, [*zaupno*]. Torej je iz navedenega mogoče razumno izpeljati, da ta proizvajalec tudi v primeru zvišanja cene čipov UMTS na prostem trgu kratkoročno vsekakor ne bi mogel povečati lastne proizvodnje in posledično ustvariti neposrednega konkurenčnega pritiska na proizvajalce čipov UMTS, ki so delovali na tem trgu.

258 Zato je treba ta očitek zavrniti.

259 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na to, da je Komisija neupravičeno izključila proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*], je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne izpodbija minimalnosti lastne proizvodnje [*zaupno*], ki je predstavljala – kot je razvidno iz opombe 285 izpodbijanega sklepa – le 0,1 % celotne prodaje čipov UMTS na prostem trgu v letih 2010 in 2011.

260 Poleg tega tožeča stranka ne izpodbija niti dejstva, da je [*zaupno*] svojo proizvodnjo za lastne potrebe v upoštevnem obdobju uporabljala izključno ali skoraj izključno za interne namene in da je šele od leta [*zaupno*], to je precej po navedenem obdobju, ta proizvajalec začel oskrbovati tretje stranke na prostem trgu, kot je to razvidno iz točke 225 obrazložitve izpodbijanega sklepa.

261 Ker je bila lastna proizvodnja [*zaupno*] minimalna in je ta proizvodnjo za lastne potrebe v upoštevnem obdobju uporabljala izključno ali skoraj izključno za interne namene, česar tožeča stranka ne izpodbija, si je v nasprotju s trditvami tožeče stranke težko zamisliti, da bi bila [*zaupno*] zmožna disciplinirati cene, ki jih je na trgu čipov UMTS ponujala tožeča stranka, zato je Komisija iz svoje analize – ne da bi storila očitno napako pri presoji in dovolj obrazloženo – izključila to proizvodnjo za lastne potrebe, kar je dovolj, da se ta očitek zavrne.

262 Vsekakor je treba ugotoviti, da tudi če bi Komisija na upoštevni trg vključila proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*], taka vključitev glede na njeno minimalnost, ki je tožeča stranka ne izpodbija, ne bi nikakor vplivala na ugotovitev Komisije glede prevladujočega položaja tožeče stranke na tem trgu.

263 V zvezi s tretjim očitkom, ki se nanaša na to, da Komisija ni dovolj upoštevala tržnih dinamik in trendov v sektorju, je treba opozoriti, da je iz točke 24 Obvestila o opredelitvi trga razvidno, da pri opredelitvi trgov ni treba upoštevati potencialne konkurence. Komisiji torej ni bilo treba upoštevati tovrstnih sprememb, do katerih je prišlo po upoštevnem obdobju.

264 V nasprotju s trditvami tožeče stranke tak pristop ni nezdružljiv z dejstvom, da je Komisija v točki 363 obrazložitve izpodbijanega sklepa upoštevala velik potencial rasti vodilnega segmenta trga čipov UMTS, saj ta točka obrazložitve spada v točko 12 navedenega sklepa, ki se nanaša na zlorabo, v okviru katere Komisija lahko upošteva projekcije, zlasti da oceni potencialne učinke očitanega ravnanja, ne pa v točko 10 tega sklepa, ki se nanaša na opredelitev trga, v okviru katere mora Komisija opredeliti, katere proizvode so v upoštevnem obdobju stranke štele za zamenljive, da jih na podlagi tega vključi na isti proizvodni trg. Ker gre za različni analizi, s katerima se uresničujeta različna cilja, je normalno, da Komisija ob njuni izvedbi upošteva različne elemente, ne da bi to povzročilo kakršno koli nekoherentnost ali nezdružljivost.

265 Nazadnje, ugotoviti je treba, da tožeča stranka zgolj na splošno izpodbija neupoštevanje tega, kar opredeljuje kot „dokaze o tržnih dinamikah in trendih v sektorju“, pri čemer pa nikakor ne pojasnjuje, za katere dokaze naj bi šlo, kako bi ti lahko vplivali na analizo, ki jo je opravila Komisija, in, natančneje, zakaj bi morala Komisija na njihovi podlagi ugotoviti obstoj neposrednega konkurenčnega pritiska, ki naj bi ga izvajala proizvodnja za lastne potrebe vertikalno integriranih podjetij na proizvajalce, ki so delovali na trgu čipov UMTS.

266 Ta očitek je treba zato zavrniti.

267 V zvezi s četrtim očitkom, ki se nanaša na to, da Komisija ni upoštevala dejanskega položaja na trgu, se tožeča stranka sklicuje zlasti na dejstvo, da je imela približno 70-odstotni izpad prodaje čipov UMTS, namenjenih za naprave MBB družbe Huawei, zaradi ponudbe za lastne potrebe hčerinske družbe zadnjenavedene. Vendar je iz odgovora družbe Huawei na vprašanje 25 iz zahteve po informacijah z dne 19. julija 2013, na katerega se sklicuje tožeča stranka, razvidno, da se je ta družba šele leta 2013, torej po upoštevnem obdobju, v 69 % samooskrbovala pri družbi HiSilicon. Torej je Komisija ni storila očitne napake pri presoji, ker ni upoštevala te okoliščine, kar zadostuje za zavrnitev tega očitka.

268 Torej je treba šteti, da Komisija, ker je ugotovila neobstoj neposrednega konkurenčnega pritiska ponudbe za lastne potrebe na trgu čipov UMTS, ni storila očitne napake pri presoji in je izpolnila obveznost obrazložitve. Drugi del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Tretji del: konkurenčni pritiski, ki naj bi jih posredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu

269 Tožeča stranka v utemeljitev tega dela navaja štiri očitke.

270 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da se je Komisija v analizi obstoja posrednega konkurenčnega pritiska neupravičeno omejila na trg nižje v prodajni verigi, ki zajema mobilne telefone z vgrajenim čipom UMTS, ker naj bi bila v upoštevnem obdobju samooskrba

s čipi UMTS, namenjenimi za druge naprave, vključno z napravami MBB, zanemarljiva. Po mnenju tožeče stranke je tak pristop poleg tega v nasprotju s „teorijo škode“, ki jo je razvila Komisija in ki je osredotočena na „vodilne čipe“, ki so se uporabljali v napravah MBB.

271 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da trditev Komisije iz točke 237 obrazložitve izpodbijanega sklepa, to je, da hipotetično zvišanje cene čipov UMTS ne bi povzročilo velikega upada povpraševanja po takih čipih na prostem trgu, ni utemeljena in ni upoštevna, ker ni bil izveden test SSNIP.

272 Na tretjem mestu, zavrnitev posrednih pritiskov, ki naj bi izhajali iz konkurence na trgu nižje v prodajni verigi, naj ne bi bila združljiva s „teorijo škode“, ki jo je razvila Komisija, in sicer iz dveh razlogov.

273 Po eni strani naj Komisija ne bi mogla, ne da bi sama sebi nasprotovala, trditi, da bi imelo hipotetično od 5- do 10-odstotno zvišanje cen na trgu višje v prodajni verigi, to je trgu čipov UMTS, zanemarljiv učinek na cene na trgu nižje v prodajni verigi, to je trgu naprav, v katere so vgrajeni ti čipi (točka 235 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in tožeči stranki hkrati očitati, da je izvajala posredno plenilstvo.

274 Po drugi strani naj Komisija ne bi mogla, ne da bi sama sebi nasprotovala, trditi, da tudi če bi bila proizvodnja za lastne potrebe [*zaupno*] vključena na upoštevni trg, to zaradi njene minimalnosti ne bi imelo nobene posledice za tržni delež tožeče stranke, s čimer naj bi sprejela dejstvo, da je proizvodnja za lastne potrebe izvajala določen konkurenčni pritisk na prostem trgu (opomba 311 izpodbijanega sklepa), in hkrati ugotoviti, da navedena proizvodnja za lastne potrebe v upoštevnem obdobju ni izvajala konkurenčnega pritiska na prostem trgu.

275 Na četrtem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija v opombi 311 izpodbijanega sklepa napačno navedla, da bi bilo mogoče proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*] vključiti na upoštevni trg, ne pa tudi take proizvodnje [*zaupno*], ker naj bi zadnjenavedena čipe UMTS za svoje naprave MBB v upoštevnem obdobju nabavljala le na prostem trgu.

276 Po mnenju tožeče stranke Komisija ni mogla zavrniti proizvodnje za lastne potrebe [*zaupno*], ker naj se ta ne bi samooskrbovala s čipi za svoje naprave MBB, medtem ko opredelitev upoštevnega trga, ki jo je opravila Komisija v izpodbijanem sklepu, ni bila omejena zgolj na čipe UMTS za naprave MBB, ampak je vključevala tudi čipe UMTS za druge naprave. Poleg tega naj bi bilo iz točke 220(b) obrazložitve navedenega sklepa razvidno, da je [*zaupno*] leta 2009 sicer napovedala končanje svoje proizvodnje za lastne potrebe, vendar naj bi se samooskrbovala do tretjega četrtletja leta 2013.

277 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

278 Uvodoma je treba ugotoviti, da je Komisija v točki 10.2.9.2 izpodbijanega sklepa pojasnila razloge, iz katerih je ugotovila, da proizvodnja za lastne potrebe edinih dveh vertikalno integriranih podjetij v upoštevnem obdobju ni izvajala posrednega konkurenčnega pritiska na trgu čipov UMTS prek konkurence na trgu nižje v prodajni verigi.

279 Komisija je, da je prišla do take ugotovitve, najprej pojasnila, da je opravila analizo morebitnega posrednega konkurenčnega pritiska ob upoštevanju zgolj morebitne konkurence nižje v prodajni verigi med mobilnimi telefoni z vgrajenim čipom UMTS, ne da bi upoštevala druge naprave, med njimi naprave MBB. V točki 230 obrazložitve izpodbijanega sklepa je navedla, da je tako ravnala,

ker je bil to edini mogoč posredni konkurenčni pritisk, saj je bila v upoštevnem obdobju lastna proizvodnja čipov UMTS za vgradnjo v druge naprave razen mobilnih telefonov vsekakor zanemarljiva.

280 Poleg tega je Komisija tudi pojasnila, da je preučila zgolj posredni konkurenčni pritisk, ki ga je izvajala [*zaupno*], saj je bila v upoštevnem obdobju proizvodnja za lastne potrebe [*zaupno*] minimalna in naj torej ne bi mogla izvajati posrednega konkurenčnega pritiska na prostem trgu.

281 Komisija je nato pojasnila, da bi po eni strani, ker je bil faktor razvodenitve pri zadevnih proizvodih majhen, saj je cena čipa UMTS v upoštevnem obdobju predstavljala le 6 % celotne maloprodajne cene mobilnega telefona, v katerega je bil vgrajen, od 5- do 10-odstotno zvišanje cene tega čipa le zanemarljivo vplivalo na ceno končnega proizvoda, zato bi tako zvišanje cene čipov UMTS višje v prodajni verigi na prostem trgu ostalo dobičkonosno za proizvajalca čipov, saj ne bi negativno vplivalo na obseg njegove prodaje (točka 235 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

282 Komisija je po drugi strani dokazala, da glede na to, da so mobilni telefoni proizvodi, ki se glede na znamke med seboj zelo razlikujejo in imajo zelo specifične značilnosti, zvišanje cene mobilnih telefonov kot posledica zvišanja cene čipov UMTS, vgrajenih vanje, na prostem trgu ne bi povzročilo tega, da bi stranke prešle na drugo znamko mobilnega telefona in, natančneje, da bi raje kupile mobilni telefon z vgrajenim čipom iz lastne proizvodnje, pri katerem do podobnega zvišanja cene ne bi prišlo. To naj bi potrjevalo, da bi bilo zvišanje cene čipov UMTS višje v prodajni verigi na prostem trgu za proizvajalca čipov še naprej dobičkonosno, saj ne bi negativno vplivalo na obseg njegove prodaje (točka 237 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

283 Komisija je iz tega izpeljala, da proizvodnja za lastne potrebe v upoštevnem obdobju ni mogla izvajati posrednega konkurenčnega pritiska na trgu čipov UMTS.

284 V zvezi s prvim očitkom, ki se nanaša na to, da naj bi se Komisija pri analizi obstoja posrednega konkurenčnega pritiska napačno omejila na trg nižje v prodajni verigi, to je trg mobilnih telefonov z vgrajenim čipom UMTS, je treba ugotoviti, da je šlo prav za naprave, pri katerih je bila lastna proizvodnja čipov UMTS, ocenjena na primer za [*zaupno*], največja, zato je bila omejitev analize Komisije na ta segment trga predpostavka, za katero je bilo najverjetneje, da bo z njo mogoče dokazati obstoj posrednega konkurenčnega pritiska, in je bila torej za tožečo stranko najugodnejša.

285 Poleg tega trditev, da je taka omejitev domnevno v neskladju s „teorijo škode“, ki naj bi jo razvila Komisija in ki se osredotoča na „vodilne čipe“, ki so se uporabljali v napravah MBB, ne spreminja ničesar glede ugodnejše narave tega pristopa za tožečo stranko in v ničemer ne vpliva na njegovo veljavnost. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je bila po navedbah Komisije proizvodnja za lastne potrebe „vodilnih čipov“ za vgradnjo v navedene naprave veliko bolj omejena kot proizvodnja čipov UMTS za vgradnjo v mobilne telefone, česar tožeča stranka poleg tega ne izpodbija.

286 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na neutemeljenost in neupoštevnost trditve Komisije iz točke 237 obrazložitve izpodbijanega sklepa – to je, da hipotetično zvišanje cene čipov UMTS ne bi povzročilo velikega zmanjšanja povpraševanja po takih čipih na prostem trgu – ker ni bil izveden test SSNIP, je dovolj opozoriti, da Komisiji ni treba izvesti takega testa (glej točko 235 zgoraj). Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka razen neobstoja testa SSNIP v obravnavani zadevi ne navaja nobenega drugega elementa, s katerim bi omajala to trditev Komisije.

287 V zvezi s tretjim očitkom, ki se nanaša na to, da zavrnitev posrednega pritiska na prostem trgu, ki bi izhajal iz konkurence nižje v prodajni verigi, ni združljiva s „teorijo škode“, ki jo je razvila Komisija, je treba ugotoviti, da posredno plenilstvo, ki ga tožeči stranki očita Komisija, kot tako ne more povzročiti neveljavnosti analize obstoja posrednega konkurenčnega pritiska, in sicer iz dveh razlogov.

288 Po eni strani je Komisija – v nasprotju s trditvami tožeče stranke – ne da bi storila napako in sama sebi nasprotovala, lahko štela, da bi imelo hipotetično od 5- do 10-odstotno zvišanje cen na trgu višje v prodajni verigi, to je trgu čipov UMTS, le zanemarljiv učinek na cene naprav, v katere so vgrajeni ti čipi, na trgu nižje v prodajni verigi, to je trgu takih naprav, pri čemer je tožeči stranki hkrati očitala, da je izvajala posredno plenilstvo. Ni namreč dejstvo, da splošno zvišanje cen čipov UMTS na trgu višje v prodajni verigi ne bi imelo nižje v prodajni verigi skoraj nobenega vpliva na ceno naprav, v katere so bili vgrajeni ti čipi, tisto, zaradi katerega selektivno znižanje cene čipov UMTS, ki bi ga tožeča stranka ponudila zgolj družbi Huawei, tej ne bi zagotovilo prednosti, ki bi ji omogočila boljše konkuriranje tekmici, družbi ZTE, na trgu nižje v prodajni verigi.

289 Po drugi strani je treba ugotoviti, da Komisija v opombi 311 izpodbijanega sklepa ni nikakor napeljevala na to, da je proizvodnja za lastne potrebe [*zaupno*] izvajala določen konkurenčni pritisk na prostem trgu. V tej opombi je Komisija zgolj navedla, da bi, tudi če bi bilo treba v upoštevni trg vključiti celotno proizvodnjo za lastne potrebe čipov UMTS [*zaupno*], to je čipov za vgradnjo v mobilne telefone in čipov za vgradnjo v druge naprave, tržni delež tožeče stranke leta 2009 ostal nespremenjen in bi se obrobno zmanjšal šele leta 2010 in 2011, pri čemer pa bi v vseh primerih še vedno ostal večji od 50-odstotnega praga. Trditev tožeče stranke zato temelji na napačnem razumevanju navedene opombe.

290 V zvezi s četrtim očitkom, ki se nanaša na to, da je Komisija v opombi 311 izpodbijanega sklepa napačno navedla, da bi bilo mogoče proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*] vključiti v upoštevni trg, ne pa tudi take proizvodnje [*zaupno*], ker naj bi zadnjenavedena čipe UMTS za svoje naprave MBB v upoštevnem obdobju nabavljala le na prostem trgu, je prav tako izpeljan iz napačnega razumevanja te opombe. V tej Komisija namreč ni nikakor menila, da bi bilo mogoče proizvodnjo za lastne potrebe [*zaupno*] vključiti v upoštevni trg, ne pa tudi take proizvodnje [*zaupno*].

291 Najprej je treba pojasniti, da se opomba 311 izpodbijanega sklepa nanaša na točko 240 obrazložitve navedenega sklepa in, natančneje, na vprašanje, ali bi s hipotetičnega vidika analiza posrednega pritiska, osredotočena na naprave MBB, privedla do drugačnega izida.

292 V zvezi s tem je Komisija, kar zadeva [*zaupno*], zgolj navedla, da je bila proizvodnja za lastne potrebe čipov za vgradnjo tako v mobilne telefone kot tudi v druge naprave v upoštevnem obdobju tako minimalna, da tudi če bi bila vključena v zadevni trg (pa naj bo to v okviru analize posrednega pritiska, osredotočene na mobilne telefone, ali v okviru analize posrednega pritiska, osredotočene na naprave MBB), to ne bi povzročilo zmanjšanja tržnega deleža tožeče stranke pod prag domnevne prevlade, ki znaša 50 %.

293 Nasprotno, kar zadeva [*zaupno*], je Komisija v opombi 311 izpodbijanega sklepa navedla, da se po hipotetičnem scenariju analize posrednega pritiska, osredotočene na naprave MBB, ne bi upoštevala proizvodnja za lastne potrebe [*zaupno*], saj je ta vse čipe UMTS za vgradnjo v naprave MBB kupovala na prostem trgu in je leta 2009 napovedala, da bo končala lastno proizvodnjo, kar je razvidno iz točke 220(b) obrazložitve navedenega sklepa. Je pa Komisija v analizi obstoja morebitnega posrednega pritiska nižje v prodajni verigi, v kateri se je osredotočila na mobilne

telefone in ki jo je dejansko izvedla, upoštevala proizvodnjo za lastne potrebe čipov UMTS [*zaupno*] za vgradnjo v njene mobilne telefone, saj se je zadnjenavedena v zvezi s temi napravami učinkovito samooskrbovala.

294 Poleg tega to, da naj bi iz točke 220 obrazložitve izpodbijanega sklepa izhajalo, da je [*zaupno*] zadnje čipe UMTS dobavila leta 2013, v ničemer ne povzroči neveljavnosti ugotovitve, da se je [*zaupno*], kar zadeva čipe UMTS za vgradnjo v svoje naprave MBB, oskrbovala le na prostem trgu in je svojo lastno proizvodnjo omejevala le na čipe za svoje mobilne telefone, niti ugotovitve, da se je [*zaupno*] že leta 2009 odločila končati proizvodnjo za lastne potrebe in je julija 2010 končala razvoj novih čipov UMTS, saj lahko med odločitvijo o zaustavitvi razvoja novih čipov UMTS na eni strani in dobavo zadnjih proizvedenih čipov UMTS na drugi strani zlahka preteče več let.

295 Iz tega izhaja, da ni mogoče z nobenim od očitkov, navedenih v podporo temu delu tožbenega razloga, omajati analize, ki jo je opravila Komisija v točki 10.2.9.1 izpodbijanega sklepa in v kateri je ugotovila neobstoj posrednega konkurenčnega pritiska, ki bi ga v upoštevnem obdobju izvajala proizvodnja za lastne potrebe čipov UMTS na prostem trgu.

296 Tretji del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Četrti del: prevladujoči položaj tožeče stranke v upoštevnem obdobju

297 Tožeča stranka v utemeljitev tega dela navaja naslednje štiri očitke.

298 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da bi bili njeni tržni deleži, če bi bil proizvodni trg pravilno opredeljen in bi vključeval prodajo za lastne potrebe vertikalno integriranih proizvajalcev, manjši od 40 %, torej pod pragom prevlade.

299 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija napačno precenila velikost njenih tržnih deležev. Po njenih navedbah so za sektor čipov za osnovni pas značilni kratki inovacijski cikli, zato naj bi bili tržni deleži kratkotrajni in naj ne bi pravilno odražali razmerij moči na trgu. Poleg tega trdi, da bi Komisija, če bi pravilno upoštevala pritiske, ki so se izvajali nanjo, prišla do ugotovitve, da ni imela pomembne in trajne tržne moči.

300 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija napačno menila, da so za upoštevni trg značilne precejšnje ovire za vstop in za širitev. Po njenem mnenju je bila v veliki meri standardizirana narava zadevne tehnologije za nove udeležence spodbuda, da vstopijo na trg, ne da bi jih zavirala potreba po velikih naložbah v R&R. Pri tem trdi, da omrežje obratnih licenc, s katerim je razpolagala, prav tako ni bilo ovira za vstop, kar naj bi bilo potrjeno z dejstvom, da je le majhna manjšina anketirancev na vprašanje Komisije v zvezi z obstojem ovir za vstop kot tako opredelilo navedeno omrežje.

301 Na četrtem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da ni količinsko opredelila drugih ovir za vstop, ki jih je ugotovila, in sicer potrebe po tem, da operaterji mobilnih omrežij in proizvajalci originalne opreme certificirajo čipe za osnovni pas , njene podobe znamke, njenega ugleda in njenih trdnih poslovnih razmerij.

302 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

303 V skladu s sodno prakso se prevladujoči položaj iz člena 102 PDEU nanaša na položaj, v katerem ima podjetje gospodarsko moč, ki mu omogoča, da na upoštevnem trgu ovira ohranitev učinkovite konkurence s tem, da ima možnost, da v veliki meri ravna neodvisno od konkurentov, svojih strank in končno tudi potrošnikov (sodba z dne 13. februarja 1979, Hoffmann-La Roche/Komisija, 85/76, EU:C:1979:36, točka 38).

304 Na splošno lahko obstoj prevladujočega položaja izhaja iz več dejavnikov, ki posamezno ne bi bili nujno odločilni (sodbi z dne 14. februarja 1978, United Brands in United Brands Continentaal/Komisija, 27/76, EU:C:1978:22, točka 66, in z dne 15. decembra 1994, DLG, C-250/92, EU:C:1994:413, točka 47). Med temi dejavniki je izjemno pomemben obstoj velikih tržnih deležev (sodbi z dne 12. decembra 1991, Hilti/Komisija, T-30/89, EU:T:1991:70, točka 90, in z dne 25. junija 2010, Imperial Chemical Industries/Komisija, T-66/01, EU:T:2010:255, točki 255 in 256).

305 V skladu s sodno prakso so namreč zelo veliki tržni deleži že sami po sebi, razen v izjemnih okoliščinah, dokaz obstoja prevladujočega položaja (sodba z dne 13. februarja 1979, Hoffmann-La Roche/Komisija, 85/76, EU:C:1979:36, točka 41). Natančneje, 50-odstotni tržni delež pomeni sam po sebi, razen v izjemnih okoliščinah, prevladujoč položaj (glej v tem smislu sodbo z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točka 60).

306 Pri analizi obstoja prevladujočega položaja je mogoče upoštevati tudi druge dejavnike, kot je razmerje med tržnimi deleži zadevnega podjetja in njegovih neposrednih konkurentov (glej v tem smislu sodbo z dne 13. februarja 1979, Hoffmann-La Roche/Komisija, 85/76, EU:C:1979:36, točka 48) ali obstoj ovir za vstop ali za širitev, ki izhajajo zlasti iz potrebe po velikih naložbah (glej v tem smislu sodbo z dne 14. februarja 1978, United Brands in United Brands Continentaal/Komisija, 27/76, EU:C:1978:22, točka 122) ali v nekaterih okoliščinah celo imetništvo pravic intelektualne lastnine (glej v tem smislu sodbo z dne 1. julija 2010, AstraZeneca/Komisija, T-321/05, EU:T:2010:266, točka 270 in navedena sodna praksa).

307 V zvezi s prvim očitkom, ki se nanaša na to, da bi bili tržni deleži tožeče stranke, če bi bil upoštevni proizvodni trg pravilno opredeljen in bi vključeval prodajo za lastne potrebe vertikalno integriranih proizvajalcev, manjši od 40 %, je dovolj spomniti, da je iz analize prvih treh delov drugega tožbenega razloga razvidno, da Komisija ni storila napak, ker je upoštevni proizvodni trg opredelila kot trg čipov UMTS, zato je mogoče ta očitek zavrniti.

308 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na to, da glede na posebne značilnosti sektorja velikost tržnih deležev tožeče stranke, za katere ta meni, da so bili kratkotrajni, ni odražala tega, da je imela pomembno in trajno tržno moč, je treba ugotoviti, da tudi ob predpostavki, da so za upoštevni trg značilni kratki inovacijski cikli, to še niso izjemne okoliščine v smislu sodne prakse, navedene v točki 305 zgoraj, zaradi katerih lahko ne bi šteli, da so tako veliki tržni deleži že sami po sebi dokaz obstoja prevladujočega položaja, zlasti kadar so tržni deleži najbližjega konkurenta veliko manjši, kot to velja za obravnavano zadevo. Vsekakor je iz podatkov, navedenih v preglednicah 3 in 5 v izpodbijanem sklepu, ki jih tožeča stranka vsebinsko ne izpodbija, razvidno, da so njeni tržni deleži znašali 61,2 % leta 2009, 59,7 % leta 2010 in 62,5 % leta 2011 z vidika prihodkov ter 58,9 % leta 2009, 57,8 % leta 2010 in 65,3 % leta 2011 z vidika obsega. Takih sorazmerno stabilnih tržnih deležev v nasprotju s trditvami tožeče stranke ni mogoče opredeliti kot kratkotrajne.

309 Kar zadeva razmerja moči na trgu, je iz podatkov v preglednicah 3 in 5 v izpodbijanem sklepu, ki jih tožeča stranka vsebinsko ne izpodbija, razvidno, da sta bili njeni najbližji konkurentki z vidika prihodkov leta 2009 družba ST-Ericsson s 15,1 % tržnih deležev in družba Intel z 12,6 % tržnih deležev, leta 2010 družba Intel z 18,9 % tržnih deležev in družba ST Ericsson z 8,9 % tržnih deležev ter leta 2011 družba Intel z 19,1 % tržnih deležev in družba Broadcom s 4,4 % tržnih deležev. Z vidika obsega sta bili njeni najbližji konkurentki leta 2009 družba ST Ericsson z od 20 do 30 % tržnih deležev in družba Intel z od 10 do 20 % tržnih deležev, leta 2010 družba Intel z od 10 do 20 % tržnih deležev in družbi ST Ericsson in Marvell z od 5 do 10 % tržnih deležev ter leta 2011 družba Intel z od 20 do 30 % tržnih deležev in družba Marvell z od 5 do 10 % tržnih deležev. Tako je v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz teh preglednic jasno razvidno, da se je v upoštevnem obdobju soočala le z razpršenimi konkurenti, ki so bili v precej šibkejšem položaju in so imeli sorazmerno nestabilne tržne deleže, kar potrjuje, da je imela pomembno in trajno tržno moč, zato je možnost, da bi njeni konkurenti izvajali dejanski pritisk nanjo, malo verjetna. Drugi očitek je treba zato zavrniti.

310 V zvezi s tretjim očitkom, ki se v bistvu nanaša na to, da je Komisija naložbe, potrebne za zasnovo čipa UMTS, zlasti v R&R, napačno obravnavala kot ovire za vstop ali širitev, in četrtim očitkom, ki se nanaša na to, da Komisija ni količinsko opredelila drugih ovir za vstop, ki jih je ugotovila, in sicer potrebe po tem, da operaterji mobilnih omrežij in proizvajalci originalne opreme certificirajo čipe za osnovni pas, podobe znamke, ugleda in trdnih poslovnih razmerij tožeče stranke, je dovolj ugotoviti, da se navezujejo na druge dejavnike, ki jih je mogoče upoštevati pri analizi obstoja prevladujočega položaja (glej točko 306 zgoraj), ne da bi bilo mogoče z njimi omajati dokaz o obstoju prevladujočega položaja, kakršen je bil ugotovljen v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 305 zgoraj.

311 Iz navedenega izhaja, da je treba četrti del drugega tožbenega razloga zavrniti.

Peti del: opredelitev vodilnega segmenta trga čipov UMTS, na katerega naj bi se Komisija oprla pri analizi

312 Tožeča stranka v podporo petemu delu tega tožbenega razloga Komisiji v bistvu očita, da se je pri analizi oprla na vodilni segment trga čipov UMTS, čeprav gre za koncept, izoblikovan zaradi prikladnosti, ki ni nikoli obstajal ter se ne ujema s tehnično in poslovno resničnostjo v upoštevnem obdobju.

313 Vendar je treba te trditve obravnavati kot brezpredmetne, če je njihov namen izpodbijati opredelitev upoštevnega trga ali prevladujoči položaj tožeče stranke. Komisija ni namreč vodilnega segmenta trga čipov UMTS opredelila niti v točki 10 izpodbijanega sklepa, ki se nanaša na navedeno opredelitev, niti v točki 11 tega sklepa, ki se nanaša na zadevni prevladujoči položaj, ampak v točki 12 navedenega sklepa, ki se nanaša na zlorabo in, natančneje, v svoji analizi strategije, s katero se je tožeča stranka zoperstavila družbi Icera v tem vodilnem segmentu (točka 12.4 izpodbijanega sklepa).

314 Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje glede tega vidika prek ukrepa procesnega vodstva navedla, da je očitke glede opredelitve vodilnega segmenta trga čipov UMTS, na katero se je Komisija oprla pri svoji analizi, izoblikovala v okviru drugega tožbenega razloga, ker je želela ta temeljni vidik izpostaviti čim prej v svojih pisanjih, saj bi taki očitki lahko vplivali na druge tožbene razloge, izoblikovane v nadaljevanju, in je želela poudariti nekoherentnosti v opredelitvi upoštevnega trga, tudi v zvezi s tem vodilnim segmentom, ki je bil njegov del.

315 Vendar tak odgovor ni dovolj za to, da bi zaobšli brezpredmetnost tega dela, saj tudi ob predpostavki, da bi bilo treba očitek, naveden v njegovo podporo, sprejeti, s tem ne bi bilo mogoče omajati ugotovitve, do katere je prišla Komisija v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga in prevladujočim položajem tožeče stranke.

316 Iz tega izhaja, da je treba peti del drugega tožbenega razloga zavrniti. Ker so bili tudi drugi deli tega tožbenega razloga zavrnjeni (glej točke 240, 268, 296 in 311 zgoraj), je posledično treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Peti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ in neizpolnitev obveznosti obrazložitve glede rekonstrukcije „dejansko plačanih“ cen

317 Peti tožbeni razlog ima dva dela. Prvi se nanaša na nekoristnost „preoblikovanja cen“, opravljenega v izpodbijanem sklepu. Drugi se nanaša na napake, storjene v navedenem sklepu, kar zadeva to „preoblikovanje“.

Prvi del: nekoristnost „preoblikovanja cen“, opravljenega v izpodbijanem sklepu

318 Tožeča stranka v podporo prvemu delu v bistvu trdi, da je Komisija, ker cen čipov ni določila na podlagi računovodskih podatkov družbe Qualcomm, izvedla nekoristno in neutemeljeno „preoblikovanje“ podatkov o cenah. Tako dvomi o rekonstrukciji, izvedeni v izpodbijanem sklepu v zvezi s cenami, ki sta jih družbi Huawei in ZTE dejansko plačali družbi Qualcomm v upoštevnem obdobju.

319 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da Komisija v okviru rekonstrukcije cen, ki jo je opravila v izpodbijanem sklepu, ni ustrezno upoštevala njenih ugovorov v zvezi z analizo cen in stroškov, izvedeno v OUK, s katerimi je grajala to, da naj bi po eni strani ta rekonstrukcija izključevala nekatere prihodke, ker naj bi se nekateri omejeni primeri nestanovitnosti povprečnih prodajnih cen napačno obravnavali kot računovodske napake, in da naj po drugi strani ne bi upoštevala učinkov odložene vknjižbe prihodkov.

320 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da je Komisija v svoji analizi cen in stroškov z uporabo četrtletnega referenčnega obdobja napačno presodila podatke o cenah družbe Qualcomm. Po njenem mnenju je s poslovnega vidika najustreznejše in najbolj upoštevno obdobje za oceno podatkov o cenah šest mesecev ali celo eno leto. Pri tem pojasnjuje, da se s strankami o cenah ni dogovarjala ali jih spreminjala na četrtletni podlagi, ampak je z njimi običajno sklepala sporazume za veliko daljša obdobja.

321 Tožeča stranka dodaja, da je Komisija neupravičeno zavrnila trditev, da bi bilo mogoče z časovnim združevanjem odpraviti težave, ki izhajajo iz sistema odložene vknjižbe, saj se to tveganje nanaša le na minimalne zneske, pri čemer naj bi tveganje, da bo obdobja plenilskih cen težko ugotoviti zaradi njihovega povprečja v daljšem referenčnem obdobju, obstajalo le, če bi se analiza cen in stroškov izvedla ne le za obdobje plenilstva, ampak tudi za celotno obdobje povračila izgube ali njegov del. Po njenem mnenju bi bilo mogoče analizo cen in stroškov, ker je plenilstvo, ki ga zatrjuje Komisija, trajalo dve leti, izvesti na podlagi šestmesečnih referenčnih obdobij.

322 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je preoblikovanje povprečnih prodajnih cen, izvedeno v izpodbijanem sklepu, nekoristno, saj je v zvezi s povprečnimi prodajnimi cenami, zabeleženimi v njenih računovodskih podatkih, odstopanje glede na izid izračunov Komisije vsekakor

minimalno. Poleg tega trdi, da je analiza cen in stroškov, ki jo je opravila Komisija v OUK na podlagi njenih podatkov, razkrila, da so bile cene nižje od stroškov le zelo kratek čas in s prekinitvami, kar naj ne bi bilo združljivo s „teorijo škode“, ki jo je ta institucija razvila na podlagi protikonkurenčnega blokiranja. Po mnenju tožeče stranke navedeno napeljuje na to, da je Komisija povprečne prodajne cene preoblikovala le zato, da se je izognila ugotovitvi plenilstva s prekinitvami in torej tega, da kršitve ni bilo.

323 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

324 Uvodoma je treba opozoriti, da sta v točki 12.5 izpodbijanega sklepa pojasnjena metoda Komisije in izračun četrtletnih povprečnih prodajnih cen, ki sta jih družbi Huawei in ZTE dejansko plačevali na enoto za čipe, na katere se je nanašala preiskava v upoštevnem obdobju.

325 Komisija se je v OUK pri izračunih pretežno oprla na računovodske podatke družbe Qualcomm. Vendar je zaradi uporabe računovodskih načel, splošno priznanih v ZDA (v nadaljevanju: USA GAAP), in trditev, navedenih v odgovoru na OUK, menila, da ni ustrezno, da analizo cen in stroškov opravi na podlagi navedenih računovodskih podatkov, ne da bi izvedla ustrezne prilagoditve zaradi upoštevanja načina knjiženja prihodkov in natančnejšega upoštevanja ekonomske resničnosti v upoštevnem obdobju.

326 Natančneje, Komisija je menila, da je bila lahko po eni strani s prihodki, prvotno zabeleženimi v danem četrtletju, podcenjena dejanska končna cena enot, prodanih v tem četrtletju, in da je po drugi strani odložena vknjižba rezervacij, ki so se nabrale družbi Qualcomm in še niso bile plačane, napihnila prihodke četrtletja, v katerem so bile zabeležene. Do take odložene vknjižbe naj bi prišlo, ker se je tožeča stranka ravnala po načelih USA GAAP, v skladu s katerimi je morala družba Qualcomm v času fizičnega pošiljanja čipa vknjižiti le prihodke, ki so bili gotovi in merljivi. Rezervacije naj bi bile znova vključene v računovodske izkaze družbe Qualcomm šele v času preverjanja natančne količine čipov, za katere se uporablja finančna spodbuda.

327 Zato je Komisija menila, da se ni bilo ustrezno opreti na računovodske podatke družbe Qualcomm, ne da bi bile izvedene prilagoditve zaradi upoštevanja razlike med četrtletjem, v katerem so bili čipi prodani, in četrtletjem, v katerem so bili prihodki vknjiženi.

328 Posledično je Komisija ocenila „dejansko plačane“ cene ob upoštevanju rezervacij, ki naj bi bile ponovno vključene v računovodske izkaze družbe Qualcomm, da je tako izračunala prejete bruto prihodke v četrtletju, v katerem je bila prodaja izvedena.

329 Komisija je v točkah od 608 do 610 izpodbijanega sklepa še pojasnila, da se je na četrtletna referenčna obdobja oprla glede na to, prvič, da naj bi bilo iz nekaterih dokumentov [*zaupno*] razvidno, da je družba Qualcomm odločitve glede cen sprejemala po četrtletjih, drugič, da naj bi tudi stranke vloge za finančne spodbude vlagale po četrtletjih ter, tretjič, da se je to obdobje skladalo s podatki v zvezi s PVS, ki jih je predložila družba Qualcomm in so bili prav tako navedeni po četrtletjih.

330 V zvezi s prvim očitkom, ki se v bistvu nanaša na to, da Komisija ni pravilno upoštevala trditev, ki jih je tožeča stranka navedla v odgovoru na OUK, je treba ugotoviti, da ta ne pojasnjuje, zakaj naj Komisija ne bi ustrezno upoštevala njenih pripomb niti zakaj rekonstrukcija cen, izvedena v izpodbijanem sklepu, ni bila potrebna za odgovor na očitke iz navedenega odgovora.

331 Vsekakor je dovolj opozoriti – kot je bilo navedeno v izpodbijanem sklepu – da je Komisija zaradi uporabe USA GAAP in trditev, navedenih v odgovoru na OUK, menila, da ni ustrezno, da svojo analizo cene in stroškov opravi na podlagi računovodskih podatkov družbe Qualcomm, ne da bi izvedla prilagoditve zaradi upoštevanja načina knjiženja prihodkov. Tako je v okviru rekonstrukcije cen, ki jo je opravila v navedenem sklepu, upoštevala to okoliščino, tako da je prilagoditve, izvedene v računovodskih izkazih, povezala z zadevno prodajo, s čimer se je bolje upoštevala ekonomska resničnost v upoštevnem obdobju. Natančneje, navedene računovodske podatke je prilagodila na podlagi dokumentov v lasti tožeče stranke, pri čemer je različna plačila spodbud prerazporedila k enotam, za katere so bila izvedena, ter tako izračunala ceno, ki sta jo dejansko plačali družbi Huawei in ZTE.

332 Poleg tega je treba podobno kot Komisija ugotoviti, da je ta v preteklosti že izvedla nekatere prilagoditve, ki so temeljile na poročilih prevladujočega podjetja o cenah in stroških ter na vseh drugih upoštevnih informacijah, ki jih je predložilo to podjetje, da je tako upoštevala ekonomsko resničnost. Ta pristop pa je bil potrjen s sodno prakso Splošnega sodišča, na primer v sodbah z dne 30. januarja 2007, France Télécom/Komisija (T-340/03, EU:T:2007:22, točke od 131 do 137); z dne 10. aprila 2008, Deutsche Telekom/Komisija (T-271/03, EU:T:2008:101, točke od 208 do 211), in z dne 13. decembra 2018, Slovak Telekom/Komisija (T-851/14, EU:T:2018:929, točke od 220 do 235).

333 V teh okoliščinah je treba prvi očitek zavrniti.

334 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na to, da naj četrtletno referenčno obdobje ne bi bilo najprimernejše za izvedbo analize cen in stroškov, je treba opozoriti, da mora sodišče Unije na področjih, na katerih nastajajo zapletene ekonomske presoje, ne le preveriti vsebinsko pravilnost predloženih dokazov ter njihovo verodostojnost in doslednost, ampak tudi nadzirati, ali ti dokazi pomenijo vse upoštevne podatke, ki jih je treba upoštevati pri presoji zapletenega položaja, ter ali so taki, da utemeljujejo ugotovitve, ki so bile izpeljane na njihovi podlagi. V zvezi s tem bo moralo sodišče Unije opraviti nadzor zakonitosti na podlagi dokazov, ki jih tožeča stranka predloži v podporo navedenim tožbenim razlogom (glej sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točki 54 in 56 ter navedena sodna praksa).

335 V obravnavani zadevi je Komisija v točkah 609, 610 in od 630 do 633 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla dokaze, na podlagi katerih se je odločila za četrtletno referenčno obdobje, in razlogovanje, na podlagi katerega je zavrnila ugovore tožeče stranke.

336 Uvodoma je treba ugotoviti, da podatki, navedeni v preglednicah od 28 do 30, 44 in 45 v izpodbijanem sklepu sicer res ne dokazujejo popolne enotnosti pri določanju nakupnih obdobij, vendar iz njih kljub vsemu izhaja, da se dejansko najpogosteje uporablja prav četrtletje. K temu je treba dodati, da je bilo po eni strani obdobje, v katerem so morale stranke vložiti vloge za finančne spodbude, četrtletje, in da je po drugi strani tudi sama družba Qualcomm podatke o stroških v zvezi s PVS prav tako predložila na četrtletni osnovi. Dalje, tožeča stranka ni v svojih pisanjih niti v odgovorih na OUK in DOUK, na katere je napotila, navedla nobene trditve ali dokaza v podporo svoji predpostavki, da bi morala Komisija uporabiti šestmesečno ali enoletno referenčno obdobje.

337 Na podlagi drugih elementov, ki jih navaja tožeča stranka, ni mogoče nič bolj ugotoviti, da je Komisija storila napako, ker je pri izvedbi analize cen in stroškov uporabila četrtletno referenčno obdobje.

338 Po eni strani tožeči stranki ni uspelo dokazati, kako bi bilo mogoče težavo odložene vknjižbe, ki vpliva na celotno upoštevno obdobje, odpraviti s spremembo referenčnega obdobja, kot trdi.

339 Po drugi strani, tudi če bi držalo, kot trdi tožeča stranka, da bi lahko upoštevanje daljšega referenčnega obdobja izkrivilo analizo le, če bi se upoštevale cene v zvezi z obdobjem, ki presega obdobje plenilstva, ta okoliščina še ne bi pomenila, da mora biti izbira referenčnega obdobja nujno takšna, kot jo predlaga tožeča stranka. Komisija je namreč v obravnavani zadevi izbiro med četrtletnim, polletnim in letnim obdobjem opravila glede na najbolj upoštevne podatke in okoliščine v zvezi z dejavnostjo tožeče stranke. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeči stranki ni uspelo dokazati, da je bila pri izbiri četrtletnega referenčnega obdobja storjena napaka.

340 V teh okoliščinah je treba drugi očitek zavrniti.

341 V zvezi s tretjim očitkom, ki se nanaša na to, da Komisiji preoblikovanje povprečnih prodajnih cen ni koristilo, saj je v zvezi s povprečnimi prodajnimi cenami, zabeleženimi v računovodskih podatkih tožeče stranke, odstopanje glede na izid izračunov Komisije vsekakor minimalno, je iz točk 614, 739, 740, 774, 775 in 922 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je bila razlika med računovodskimi cenami tožeče stranke in cenami, ki jih je rekonstruirala Komisija, zelo pogosto majhna. To okoliščino so stranke v bistvu potrdile na obravnavi.

342 Tožeča stranka pa ni dokazala, da bi ta okoliščina vplivala na zakonitost izpodbijanega sklepa. Če je namreč razlika med povprečnimi prodajnimi cenami, zabeleženimi v računovodskih podatkih, in povprečnimi prodajnimi cenami, kakršne je rekonstruirala Komisija, le minimalna, iz tega še ni mogoče izpeljati, da je Komisija z rekonstrukcijo povprečnih prodajnih cen storila napako. V teh okoliščinah je treba ta očitek zavrniti.

343 Poleg tega trditev tožeče stranke, da je analiza cen in stroškov na podlagi njenih računovodskih podatkov razkrila, da so bile cene nižje od stroškov le zelo kratek čas in s prekinitvami, kar naj torej ne bi bilo združljivo s kakršno koli ugotovitvijo kršitve, ni nikakor podkrepljena. Tožeča stranka namreč ne pojasnjuje, kaj obravnava kot plenilstvo s prekinitvami in zakaj ta vrsta plenilstva ne bi mogla pomeniti kršitve konkurenčnega prava.

344 Glede na navedeno je treba tretji očitek in prvi del petega tožbenega razloga v celoti zavrniti.

Drugi del: napake, storjene v izpodbijanem sklepu, kar zadeva izvedeno „preoblikovanje“.

345 Tožeča stranka v utemeljitev tega dela navaja pet očitkov.

346 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija pri izračunu „dejansko plačanih“ cen napačno prenesla nekatere finančne spodbude iz četrtletij, v katerih so bile zabeležene v računovodskem sistemu družbe Qualcomm, v četrtletja, v katerih so bile zadevne enote poslane stranki, na podlagi nepravilne manipulacije vlog za spodbude, ki sta jih pri družbi Qualcomm vložili družbi Huawei in ZTE ter so bile vključene v „svežnje dokumentov“, s katerimi ni bilo mogoče zagotoviti zanesljivosti analize cen in stroškov.

347 Tožeča stranka poleg tega pojasnjuje, da so razlogi, iz katerih zadevni „svežnji dokumentov“ niso bili zanesljivi, navedeni v odgovoru na DOUK, v katerem je pojasnila, da so jih stranke pripravile zelo podrobno in v času, ko jih je Komisija leta 2017 prosila za pojasnila v zvezi z njimi, teh niso bile več sposobne dati. Poleg tega naj bi bili ti „svežnji dokumentov“ nepopolni ter naj bi včasih vsebovali nekoherentnosti in napake.

348 Na drugem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je uporabila neupravičeno retrospektiven pristop, saj je rezervacije prenesla na podlagi predpostavke, da bi lahko družba Qualcomm v času prodaje s popolno gotovostjo predvidela vloge za spodbude.

349 V zvezi s tem naj ugotovitev iz točke 620 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je pomembno to, da je bila družba Qualcomm pripravljena spodbuditi nakup vseh enot, za katere so se *a priori* uporabljali nekateri sporazumi, ki so predvidevali ukrepe v obliki spodbud, ne bi bila smiselna. Uporaba USA GAAP naj bi pomenila, da je morala družba Qualcomm v času, ko je prejela in odposlala naročila čipov, domnevati, da bodo vse enote čipov upravičene do vsake spodbude, ki bi se potencialno lahko uporabljala, ne da bi ji bila pri tem dovoljena najmanjša negotovost. To naj ne bi pomenilo, da se je družba Qualcomm strinjala s tem, da so vse enote upravičene do največje spodbude.

350 Na tretjem mestu, tožeča stranka meni, da je pristop Komisije nekoherenten, saj je po eni strani računovodske cene družbe Qualcomm zavrnila kot „neprilagojene“, po drugi strani pa je iste cene selektivno uporabila pri dveh ključnih izračunih, to je izračunu cene čipov, za katere niso obstajali „svežnji dokumentov“, in izračunu, ki ga je opravila za pripis dodatnih stroškov za R&R v okviru analize cen in stroškov.

351 Na četrtem mestu, tožeča stranka trdi, da je pristop, ki ga je uporabila Komisija, v nasprotju s Sklepom C(2014) 7465 final, sprejetim v zadevi z dne 15. oktobra 2014, v zvezi s postopkom na podlagi člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma EGP (zadeva AT.39523 – Slovak Telekom), v kateri je ta institucija menila, da je presoje zaradi pravne varnosti bolje opraviti na podlagi podatkov o stroških, kot jih uporablja zadevno podjetje, kot pa na podlagi podatkov, ki bi izhajali iz zapletenih naknadnih prilagoditev in izračunov.

352 Na petem mestu, tožeča stranka navaja, da je Komisija s svojo metodo prišla do cen, ki v nekaterih primerih očitno niso cene, ki so jih stranke družbe Qualcomm „dejansko plačale“. Nobene negotovosti naj na primer ne bi bilo glede dejanske cene, ki jo je družba Huawei plačala za neposlana naročila [*zaupno*] enot čipov MDM8200, ki jih je prodala družba Qualcomm in za katere naj bi končna pavšalna dogovorjena cena znašala [*zaupno*] (USD) na čip po odbitku vseh spodbud; nasprotno, cena, kakršno je rekonstruirala Komisija na podlagi svojih manipulacij, znaša [*zaupno*] USD na čip. Enako naj bi v prvem četrtletju leta 2011 cena, ki jo je plačala družba Huawei za čip MDM8200, znašala [*zaupno*] USD na čip, čeprav je Komisija na podlagi svoje napačne metode ugotovila, da je povprečna neto prodajna cena za navedeni čip znašala [*zaupno*] USD na čip.

353 Poleg tega naj Komisija ne bi mogla pojasniti, zakaj je povprečna neto prodajna cena glavne spodbude v prvem četrtletju leta 2011 nezdružljiva s povprečno neto prodajno ceno glavne spodbude, navedene na diapozitivu [*zaupno*]: nobena od obeh preoblikovanih cen, ki naj bi ju Komisija poskušala utemeljiti na podlagi diapozitiva iz predstavitve [*zaupno*] z dne 4. avgusta 2010, naj očitno ne bi bila „dejanska“ cena.

354 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

355 V zvezi s prvim očitkom, ki se v bistvu nanaša na to, da s „svežnji dokumentov“, ki so vsebovali vloge za spodbude, ki sta jih pri družba Qualcomm vložili družbi Huawei in ZTE, ni bilo mogoče zagotoviti zanesljivosti analize cen in stroškov, je dovolj po zgledu Komisije ugotoviti, da je zadevne dokumente uporabila tudi sama tožeča stranka ob izdaji dobropisov in izdelavi

računovodskih izkazov, kot je navedeno v točki 597 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ne da bi tožeča stranka to izpodbijala. Ker tožeča stranka ni navedla drugih elementov, je treba ta očitek torej zavrniti.

356 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na to, da je Komisija uporabila neupravičeno retrospektiven pristop, saj je rezervacije prenesla na podlagi predpostavke, da bi lahko družba Qualcomm v času prodaje s popolno gotovostjo predvidela vloge za spodbude, je treba ugotoviti, da metoda Komisije v nasprotju s trditvijo tožeče stranke ne temelji na parametrih, ki jih družba Qualcomm ni mogla oceniti. Cene družbe Qualcomm so bile namreč strukturirane kot bruto cene, za katere so se uporabljale spodbude, torej popusti. Tako je družba Qualcomm, ko je sprejemala odločitve glede določanja cen, vedela, koliko bi lahko znašala najnižja cena na enoto, če bi se uporabile vse spodbude. Kot trdi Komisija, je bil namen tega izračuna zgolj na podlagi informacij, ki jih je imela na voljo družba Qualcomm in na katere se je ta opirala pri pripravi svojih računovodskih izkazov, ugotoviti ceno, ki sta jo dejansko plačali družbi Huawei in ZTE. Ti preudarki zadostujejo za zavrnitev tega očitka.

357 V zvezi s tretjim očitkom, ki se nanaša na to, da je pristop Komisije glede cen družbe Qualcomm nekoherenten, za njegovo zavrnitev zadostuje ugotovitev, da temelji na napačni premisi, da je bilo v izpodbijanem sklepu ugotovljeno, da so bile računovodske cene družbe Qualcomm „neprilagojene“. Komisija namreč v točkah 603, 613 in 618 obrazložitve navedenega sklepa jasno opredeljuje, kateri elementi v teh računovodskih cenah so bili neprilagojeni, ne da bi ob tem zavrnila možnost njihove uporabe po tem, ko jih je na podlagi drugih virov informacij ustrezno prilagodila.

358 V zvezi s četrtim očitkom, ki se nanaša na protislovje v primerjavi s Sklepom C(2014) 7465 final, sprejetim v zadevi z dne 15. oktober 2014, v zvezi s postopkom na podlagi člena 102 PDEU in člena 54 Sporazuma EGP (zadeva AT.39523 – Slovak Telekom), je treba ugotoviti, da se je Komisija v nekaterih primerih sicer res sprva oprla na številke iz računovodskih izkazov prevladujočega podjetja, kar je včasih zadostovalo, vendar je, kadar te številke niso bile na voljo ali niso ustrezale dejanskim okoliščinam na trgu, izvedla konstrukcijo ustreznih reprezentativnih vrednosti, ki so prav tako temeljile na vseh upoštevnih informacijah, ki jih je predložilo prevladujoče podjetje. Kot pa je bilo navedeno v točki 332 zgoraj, je Splošno sodišče ta pristop potrdilo. Ta očitek je torej treba zavrniti.

359 V zvezi s petim očitkom, ki se nanaša na to, da je Komisija s svojo metodo prišla do cen, ki v nekaterih primerih očitno niso cene, ki so jih stranke družbe Qualcomm „dejansko plačale“, je treba glede prvega primera, ki ga je navedla tožeča stranka, ugotoviti, da je iz prvega diapozitiva, na katerega se Komisija opira v odgovoru na tožbo (priloga A.2.2.19 k tožbi), dejansko razvidno, da je cena, ki jo je plačala družba Huawei za čip MDM8200 po uporabi spodbude, znašala [*zaupno*] (zaokroženo na [*zaupno*]) USD na čip, kar se ujema s ceno, ki jo je izračunala Komisija in je navedena v točki 743 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Glede drugega primera je treba ugotoviti, da dokument, ki ga navaja Komisija (priloga A.2.4.12 k tožbi) kot dokaz, da so se cene, ki jih je odobrila [*zaupno*], večkrat zaporedoma spremenile, kot ga je pojasnila Komisija v odgovoru na vprašanja, ki ji jih je postavilo Splošno sodišče, potrjuje, da je bila cena, naslovljena na družbo Huawei za čip MDM8200 v prvem četrtletju 2011, nižja od cene, navedene v [*zaupno*], in se je ujemala z dejansko ceno [*zaupno*] USD, kakršno je izračunala Komisija.

360 Iz tega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala napak v metodi, ki jo je uporabila Komisija, in rezultatih, do katerih je prišla v izpodbijanem sklepu. V teh okoliščinah je treba ta očitek zavrniti.

361 Iz tega sledi, da je treba drugi del petega tožbenega razloga zavrniti. Ker je bil prvi del tega tožbenega razloga prav tako zavrnjen (glej točko 344 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Šesti tožbeni razlog: „napačna dodelitev neperiodičnih inženirskih stroškov“

362 Tožeča stranka s tem tožbenim razlogom trdi, da je Komisija v presoji, ki jo je opravila v zvezi s plačili NIS, storila „očitne napake“, kar zadeva dejanski in pravni položaj, ter da je kršila načelo pravne varnosti, domnevo nedolžnosti in načelo *in dubio pro reo*. Poleg tega naj izpodbijani sklep ne bi bil dovolj obrazložen, saj naj se v njem ne bi „upoštevale“ številne pomembne trditve, ki jih je družba Qualcomm navedla v upravnem postopku. Tako naj bi Komisija kršila „obveznost dobrega upravljanja“.

363 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

364 V skladu s členom 21 Statuta Sodišča Evropske unije in členom 76(d) Poslovnika morata biti v vsaki tožbi navedena predmet spora in kratek povzetek tožbenih razlogov, za dopustnost tožbe pa je potrebno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih ta temelji, vsaj na kratko, vendar skladno in razumljivo razvidni iz besedila same tožbe.

365 Ta navedba mora biti dovolj jasna in natančna, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa, da odloči o tožbi. Enako velja za vsak predlog, ki ga morajo spremljati tožbeni razlogi in utemeljitve, ki omogočajo toženi stranki in sodišču, da presodi o njegovi utemeljenosti (sodba z dne 13. decembra 2018, Slovak Telekom/Komisija, T-851/14, EU:T:2018:929, točki 74 in 75 (neobjavljena)).

366 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je mogoče trditve tožeče stranke iz okvira tega tožbenega razloga sicer razumeti tako, da se z njimi izpostavljajo domnevne napake pri presoji, ki se nanašajo na eni strani na plačilo NIS družbi ZTE (prvi del) in na drugi strani na plačilo NIS družbi Huawei (drugi del), ki naj bi jih storila Komisija, vendar ni tožeča stranka ob kršitvah, ki jih zatrjuje, navedla ničesar, kar bi omogočalo presojo njihove utemeljenosti. Iz tega sledi, da je treba trditve tožeče stranke, ki se nanašajo na te kršitve, zlasti na kršitev načela pravne varnosti, kršitev načela domneve nedolžnosti in kršitev načela *in dubio pro reo*, obravnavati kot nedopustne, saj jih ne spremljajo zadostna pojasnila za presojo njihove utemeljenosti.

367 Poleg tega je treba opozoriti, da je v skladu s sodno prakso s členom 296 PDEU Komisiji sicer naloženo, da ob sprejetju sklepa v okviru uporabe pravil o konkurenci navede elemente dejanskega stanja, od katerih je odvisna utemeljitev sklepa, in pravne preudarke, na podlagi katerih ga je sprejela, vendar Komisiji na podlagi te določbe ni treba razpravljati o vseh dejanskih in pravnih vidikih, ki so se obravnavali v upravnem postopku. Obrazložitev sklepa, ki posega v položaj, mora Sodišču omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo in zadevni osebi dati na voljo podatke, potrebne za ugotovitev, ali je sklep utemeljen (sodba z dne 11. julija 1985, Remia in drugi/Komisija, 42/84, EU:C:1985:327, točka 26). Glede na to sodno prakso se tožeča stranka torej ne more upravičeno sklicevati na dejstvo, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni posebej odgovorila na vse dejanske ali pravne pripombe, ki jih je podala med upravnim postopkom.

Prvi del: plačilo NIS družbi ZTE

368 Tožeča stranka v podporo prvemu delu tega tožbenega razloga po opisu kronologije dejstev – ki je ne izpodbija – v zvezi zlasti s sporazumom o neperiodičnih inženirskih stroških, sklenjenim z družbo ZTE, in plačilom NIS tej družbi, trdi, da je Komisija napačno menila, da je bilo navedeno plačilo enakovredno popustu [*zaupno*] USD na enoto za čipe MDM6200, ki jih je družba ZTE kupila leta 2010, čeprav odobritev iz decembra 2009 ni bila nikoli formalizirana v sporazumu niti predložena družbi ZTE.

369 Po mnenju tožeče stranke Komisija, če ne bi upoštevala tega popusta na enoto v zvezi z družbo ZTE, v analizi cen in stroškov za čipe MDM6200 ne bi ugotovila plenilstva.

370 Na prvem mestu, tožeča stranka navaja, da je bilo to, da je je bil družbi ZTE konec leta 2009 in maja 2010 odobren sklop mogočih spodbud, del širšega niza spodbujevalnih ukrepov zanjo, ki ni bil omejen na vodilni segment trga čipov UMTS.

371 Na drugem mestu, v zvezi s tem, da je bilo po mnenju Komisije plačilo NIS družbi ZTE enakovredno popustu na enoto za čipe MDM6200, ki jih je kupila ta družba leta 2010, tožeča stranka navaja spodaj navedene trditve.

372 Prvič, tožeča stranka trdi, da so se pogoji za odobritev med decembrom 2009 in majem 2010 spremenili na podlagi premišljene ponovne ocene, zato naj plačila NIS družbi ZTE ne bi bilo več mogoče obravnavati kot popust. K temu dodaja, da Komisija pavšalno plačilo [*zaupno*] USD obravnava kot popust v višini [*zaupno*] USD na čip, torej kot popust, veliko večji od tistega v višini [*zaupno*] USD na čip, ki naj bi ga družba Qualcomm domnevno predvidela decembra 2009.

373 Drugič, Komisija naj ne bi predložila nobenega dokaza niti o tem, da je družba Qualcomm nameravala družbi ZTE priznati spodbudo, enakovredno popustu v višini [*zaupno*] USD na čip – ali da se je tega sploh zavedala – niti o tem, da je bila družba ZTE seznanjena s takim popustom na enoto. Iz tega naj bi izhajalo, da plačilo NIS družbi ZTE ni moglo spodbuditi te družbe k nakupu čipov MDM6200 leta 2010. Nasprotno, Komisija naj bi sama predložila dokaz, da so bile cene navedenih čipov, prodanih družbi ZTE, po mnenju družbe Qualcomm višje od cene, ki bi se zaračunala v primeru uporabe popusta v višini [*zaupno*] na čip.

374 Tretjič, ker se je v izpodbijanem sklepu plačilo NIS družbi ZTE obravnavalo kot popust, prejet za vsak čip, ki ga je kupila ta družba, naj bi bil v njem ugotovljen umetno napihnjen popust na posamezen čip v višini [*zaupno*] USD, in sicer prav zato, ker naj bi bilo navedeno plačilo neodvisno od števila prodanih enot in naj bi hkrati povpraševanje družbe ZTE po čipih MDM6200 leta 2010 predstavljalo le majhen del povpraševanja, ki ga je družba Qualcomm predvidela decembra 2009, zaradi česar naj bi Komisija plačilo [*zaupno*] USD razporedila na majhen del 1.250.000 enot, omenjenih v elektronskih sporočilih iz decembra 2009. Če bi zadevno plačilo družbo ZTE dejansko spodbudilo k nakupu več enot čipa MDM6200, bi bil implicitni popust na enoto manjši in ugotovitev cene, nižje od „stroškov“, manj verjetna.

375 Četrtič, tožeča stranka trdi, da čeprav Komisija v izpodbijanem sklepu sicer priznava, da je napihnjena številka posledica majhnega povpraševanja družbe ZTE po čipu MDM6200, hkrati špekulira, da bi bilo lahko to manjše povpraševanje eden od razlogov, s katerimi je mogoče pojasniti spremembe plačilnih pogojev, ki jih je odobrila družba Qualcomm na sestanku [*zaupno*] z dne 24. maja 2010. Družba Qualcomm je opredelila korespondenco iz maja 2010, iz katere naj bi izhajalo, da je družba ZTE za to leto predvidela povpraševanje po 475.000 enotah čipa MDM6200.

Družba Qualcomm meni, da bi, če bi to številko razporedili na plačilo v višini [*zaupno*] USD, prišli do hipotetičnega popusta v višini [*zaupno*] USD na čip v času odobritve maja 2010 in do cen, ki jih je družba ZTE plačala za čip MDM6200, ki bi bile vse višje od DPMS iz izpodbijanega sklepa.

376 Petič, tudi če bi družba Qualcomm želela, da bi bilo plačilo NIS popust na enoto v višini [*zaupno*] USD, to z ekonomskega vidika vsekakor ne bi bilo upoštevno, ker naj to plačilo družbe ZTE ne bi nikoli spodbudilo k nakupu čipov MDM6200 namesto čipov, ki jih je dobavljal kateri od konkurentov, saj je bil znesek spodbude fiksen in se ni povečeval glede na število kupljenih čipov.

377 Šestič, dejstvo, da je družba Qualcomm februarja 2011 ugodila vlogi družbe ZTE za podaljšanje roka za pridobitev kvalifikacije za operaterja naprav za čip MDM8200A do 30. junija 2011, medtem ko je zavrnila enako vlogo za naprave, opremljene s čipom MDM6200, naj bi dokazovalo, da je bilo pavšalno plačilo pogodbeno in dejansko vezano na čip MDM8200A, kar naj bi potrjevala tudi interna korespondenca družbe Qualcomm.

378 Na tretjem mestu, tožeča stranka graja nekoherentnost v izpodbijanem sklepu med ugotovitvami v zvezi s plenilstvom na eni strani in ugotovitvijo zvišanja cene in marže za čipe MDM6200, prodane družbi ZTE, na drugi strani. Po njenem mnenju obstaja tudi anomalija v razporeditvi domnevnih stroškov za R&R med čipi MDM6200 in MDM6600 leta 2010, saj naj se cene, uporabljene v izračunu Komisije za čipe MDM6200, prodane družbi ZTE, ne bi znižale glede na popust, ki izhaja iz neperiodičnih inženirskih stroškov.

379 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

380 Uvodoma je treba ugotoviti, da je Komisija v točkah od 677 do 693 obrazložitve izpodbijanega sklepa opravila izračun cen, ki sta jih plačali družbi ZTE in Huawei, ter v skladu s preudarki, izoblikovanimi zlasti v točkah 12.4.2.3, 12.4.2.4, 12.4.2.6 in 12.4.2.11 navedenega sklepa, prerazporedila rabata, ki sta izhajala iz neperiodičnih inženirskih stroškov, ki jih je družba Qualcomm priznala tema strankama. Komisija je menila, da iz dokazov iz časa nastanka dejstev izhaja, je bil dejanski namen družbe Qualcomm – čeprav je bil vsak od rabatov formalno zabeležen, kot da se uporablja za čipe MDM8200A, prodane tema strankama – po eni stani dodeliti pavšalno plačilo v višini [*zaupno*] USD (prvotno [*zaupno*] USD) družbi ZTE, ki naj bi se uporabilo za prodajo, uresničeno leta 2010, kar naj bi bila zanjo spodbuda za nakup in pripravo rešitev, ki bi temeljile na čipu MDM6200, ter po drugi strani priznati retroaktivni rabat v obliki pavšalnega plačila v višini [*zaupno*] USD družbi Huawei, s čimer bi se znižala cena enot čipa MDM8200, ki jih je kupila pri družbi Qualcomm, vendar so se izkazali za predrage, da bi bila lahko družba Huawei v nadaljevanju uspešna na razpisih.

381 V zvezi s plačilom NIS družbi ZTE je Komisija ugotovitev, do katere je prišla v točkah 12.4.2.4, 12.4.2.6 in 12.4.2.11 izpodbijanega sklepa, izoblikovala s sklicevanjem na interne dokumente družbe Qualcomm, ki po njenem mnenju dokazujejo, da ta družbi ZTE ni mogla ponuditi cene, nižje od cene, ki jo je ponudila družbi Huawei, in da se je bala prezgodaj znižati ceno čipa MDM6200, ki takrat še ni bil dan na trg. Zato naj bi bil od decembra 2009 podan predlog, da se vprašanje določanja cen obravnava v obliki enkratnih rabatov, ki bi izhajali iz neperiodičnih inženirskih stroškov, katerih del je bil vezan na pogoj, da družba ZTE pridobi kvalifikacijo za operaterja naprav za čip MDM8200A, drugi pa na pogoj, da ta družba pridobi kvalifikacijo za operaterja naprav za čip MDM6200, in sicer oboje pred 31. decembrom 2010 (rok, ki naj bi bil nato v zvezi s certificiranjem čipa MDM8200A podaljšan do 30. junija 2011). Komisija meni, da je bil namen tega plačila dejansko znižati ceno čipa MDM6200 za [*zaupno*] USD na čip za čipe, za

katere je družba Qualcomm računala, da jih bo prodala družbi ZTE v letu 2010. Zaradi precejšnjega zmanjšanja naročil družbe ZTE glede na predvidevanja družbe Qualcomm naj bi dejansko priznani popust znašal [*zaupno*] USD na čip.

382 Na prvem mestu, ugotoviti je treba, da dejstvo, da je družba Qualcomm za družbo ZTE izoblikovala niz spodbujevalnih ukrepov v zvezi z različnimi čipi, vključno s čipi, ki se niso uporabljali za vodilni segment trga čipov UMTS, še ne pomeni, da nekaterih od njih ni mogoče upoštevati pri analizi cen in stroškov, na podlagi katere se izvede ocena plenilstva.

383 Na drugem mestu, iz opisa tožeče stranke je razvidno, da je razlika med spodbudo, odobreno decembra 2009, in spodbudo, odobreno maja 2010, v tem, da je prva vključevala plačilo v višini [*zaupno*] USD, izvedljivo ob podpisu pogodbe, in plačilo v višini [*zaupno*] USD, izvedljivo pod pogojem, da družba ZTE pridobi kvalifikacijo za operaterja naprav za čip MDM8200A, ter da je druga vključevala plačilo v višini [*zaupno*] USD, plačljivo pod pogojem, da družba ZTE pridobi kvalifikacijo za operaterja naprav za čip MDM6200. Vendar tožeča stranka ne pojasnjuje, zakaj bi dejstvo, da „so se pogoji za odobritev med decembrom in majem spremenili, kazalo na premišljeno ponovno oceno“, niti kako naj bi bilo to zanjo ugodno pri presoji plenilstva.

384 Po drugi strani, kot je opisano v točkah 501 in 502 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je iz interne komunikacije iz decembra 2009 med vodilnimi kadri (kot so direktor za upravljanje proizvodov družbe QCT ter podpredsednik za finance in prodajo) razvidno, na prvem mestu, da cene, ponujene družbi ZTE za čip MDM6200, niso mogle biti nižje od cen, ponujenih družbi Huawei, in da družba Qualcomm ni želela „velikega variiranja cene“, na drugem mestu, da se je družba Qualcomm bala izgub za čip MDM6200 zaradi sodelovanja med družbama ZTE in Icera ter, na tretjem mestu, da je bila predvidena rešitev plačilo NIS, vezano na čipe MDM6200 ali MDM8200A, „da bi preprečili, da bi družba Icera sklenila veliko poslov“. Odgovor na ta pomislek je bila izoblikovan v predlogu „ZTE MDM6200 Price Proposal“ iz decembra 2009, ki na nek način ni bil „velika variacija cene“, saj je šlo ne za variacijo cene, ampak za spodbudo, ter je vključeval plačilo, vezano na kvalifikacijo za operaterja naprav za čip MDM8200A in na nakup določenega števila enot čipa MDM6200, in sicer z možnostjo zadržanja plačila, če eden ali drugi od pogojev ne bi bil izpolnjen.

385 Poleg tega je iz predstavitve na sestanku [*zaupno*] 8. februarja 2010, ki je torej potekal po odobritvi decembra 2009, razvidno, da je bil edini cilj plačila, ki je bilo takrat formalno namenjeno za čip MDM8200A in čip MDM6200, dejansko znižati ceno zadnjenavedenega.

386 Poleg tega je treba podobno kot Komisija ugotoviti, da prvotno predlagani pogoj, da družba ZTE kupi [*zaupno*] enot čipa MDM6200 v letu 2010 (kar se je ujemalo s takrat predvidenim povpraševanjem družbe ZTE), ni bil uradno vključen v odobritev [*zaupno*]. Vendar je maja 2010 ob upoštevanju dejstva, da se je predvideno povpraševanje družbe ZTE zmanjšalo na 475.000 enot, [*zaupno*] spremenil strukturo plačil NIS. Poleg tega v nasprotju s trditvijo tožeče stranke nič ne kaže na to, da je do teh sprememb prišlo zaradi spremenjenega namena, na katerem so temeljila navedena plačila, ki je bil spodbuditi družbo ZTE k nakupom čipov MDM6200. Če bi bil namreč decembra 2009 prvotni cilj spodbuditi čip MDM8200A ali če bi bil to cilj maja 2010, ne bi bilo nujno ali logično, da je bil rabat za čipe MDM8200A z [*zaupno*] znižan na [*zaupno*] USD (to je 60-odstotno znižanje). Nasprotno, ker se je predvideno povpraševanje družbe ZTE po čipih MDM6200 močno spremenilo, in sicer z [*zaupno*] enot na manj kot [*zaupno*] enot, z vidika družbe Qualcomm ni bilo več utemeljeno, da družbi ZTE ponudi prvotno določeni rabat v višini [*zaupno*] USD.

387 Vendar je sprememba strukture plačil NIS kljub vsemu omogočala ohranitev plačila, enakovrednega rabatu v višini [*zaupno*] USD na enoto, ki je bilo formalno vezano na čipe MDM8200A (ampak dejansko namenjeno čipom MDM6200), ob hkratni ponudbi dvakratnika plačila (ki bi torej znašalo [*zaupno*] USD), če bi stranka pridobila certifikacijo za operaterja za čip MDM6200 pred koncem leta 2010, ali z drugimi besedami, če bi družba ZTE v letu 2010 spodbujala razvoj ene od rešitev za čip MDM6200. Komisija upravičeno navaja, da se to, da je družba Qualcomm zavrnila podaljšanje roka za pridobitev kvalifikacije za operaterja za čipe MDM6200 februarja 2011, sklada s to strukturo in ugotovitvijo družbe Qualcomm, da družba ZTE v letu 2010 ni naredila dovolj za spodbuditev čipa MDM6200, da bi si zaslužila prejem preostalih rabatov, ki so izhajali iz neperiodičnih inženirskih stroškov.

388 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da dejstvo, da je družba Qualcomm februarja 2011 zavrnila podaljšanje roka za pridobitev kvalifikacije za operaterja naprav, opremljenih s čipom MDM6200, dokazuje, da je bilo plačilo NIS družbi ZTE pogodbeno in dejansko vezano na čip MDM8200A, je treba poudariti, da sta ta okoliščina in posledično dejstvo, da družba Qualcomm družbi ZTE ni izplačala zneska v višini [*zaupno*] USD, vezanega na ta pogoj, popolnoma v skladu s prvotnim namenom družbe Qualcomm, da predvidi mehanizem povračila dela plačila NIS, če družba ZTE ne bi kupila predvidenih količin čipov MDM6200.

389 V zvezi s tem, da se je plačilo NIS družbi ZTE obravnavalo kot popust na enoto, je treba ugotoviti, da ni mogoče ugotoviti nobene napake Komisije niti glede beleženja navedenega plačila k ustreznim enotam, niti glede izračuna popusta, niti glede presoje konteksta.

390 Prvič, za količinsko opredelitev pomena plačila NIS družbi ZTE je treba zabeležiti celotno plačilo v zvezi z naročenimi in dobavljenimi čipi MDM6200, to je 145.775 enot, in skupni znesek plačil deliti s skupnim številom naročenih in kupljenih enot.

391 Okoliščina, da je plačilo NIS družbi ZTE navsezadnje privedlo do popusta na enoto, ki je bil trikrat večji od prvotno predvidenega, je zgolj posledica bistvenega zmanjšanja količine čipov MDM6200, ki jih je družba ZTE naročila in kupila, v primerjavi s količino, ki jo je predvidela družba Qualcomm, to je [*zaupno*] enot. Ker je bil znesek spodbude določen *a priori*, je bil vsak čip upravičen do veliko večjega cenovnega znižanja od sprva predvidenega. Povedano drugače, to zvišanje popusta za posamezen čip je bilo zgolj sekundarni učinek napačno predvidene prodaje družbe Qualcomm, kar zadeva družbo ZTE.

392 V zvezi z okoliščino, da družba ZTE ni vedela, da je treba plačilo NIS, ki ji je bilo namenjeno, obravnavati kot popust na enoto, je treba ugotoviti, da se na podlagi sodne prakse ne zahteva, da mora biti stranka podjetja s prevladujočim položajem seznanjena z metodo, s katero se zagotovi uporaba cene, nižje od stroškov. Zadostuje namreč, da po eni strani analiza cen in stroškov razkrije ceno, višjo od izbrane mere stroškov, in da po drugi strani obstaja namen izrinjenja točno določenega konkurenta (glej v tem smislu sodbo z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 71 in 72).

393 Poleg tega je treba v zvezi s trditvijo, da plačilo družbe ZTE ni spodbudilo k nakupu več čipov, navesti, da je Sodišče v sodbi z dne 12. maja 2022, Servizio Elettrico Nazionale in drugi (C-377/20, EU:C:2022:379, točka 53 in navedena sodna praksa), razsodilo, da pri opredelitvi določene prakse podjetja s prevladujočim položajem kot zlorabe ni treba dokazati, da je bil dosežen rezultat ravnanja takega podjetja, katerega namen je bilo izrinjenje konkurentov

z zadevnega trga, in da torej ni treba dokazati učinka dejanskega izrinjenja s trga. Namen člena 102 PDEU je namreč sankcionirati to, da eno ali več podjetij zlorablja prevladujoči položaj na notranjem trgu ali njegovem znatnem delu, ne glede na uspešnost te zlorabe.

394 Na tretjem mestu, trditev tožeče stranke v zvezi z nekoherentnostmi v izpodbijanem sklepu je komajda nakazana, zato je težko razumeti, zakaj bi take nekoherentnosti lahko vplivale na zakonitost navedenega sklepa, kar pomeni, da je treba to trditev obravnavati kot nedopustno. Vsekakor je pojasnilo Komisije, da je zvišanje cene in marže za čipe MDM6200, prodane družbi ZTE v upoštevnem obdobju, posledica popustov, ki izhajajo iz plačil NIS, povsem v skladu s preostankom njenega razlogovanja. V zvezi z domnevno anomalijo v razporeditvi domnevnih stroškov za R&R med čipi MDM6200 in MDM6600 leta 2010, zadostuje ugotovitev, da so v točki 841 obrazložitve tega sklepa podrobno in verodostojno pojasnjeni razlogi, iz katerih je Komisija ravnala na ta način in ki jih poleg tega tožeča stranka izpodbija le na splošno.

395 Glede na navedeno je treba prvi del šestega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: plačilo NIS družbi Huawei

396 Tožeča stranka meni, da se je plačilo NIS družbi Huawei, tudi če bi ga bilo mogoče obravnavati kot „nadomestilo“ za zaloge čipov MDM8200, ki jih je ta nakopičila, nanašalo na že kupljene čipe in torej te družbe ne bi moglo spodbuditi dodatnemu nakupu navedenih čipov. Kot naj bi poleg tega prav tako izhajalo iz odgovora družbe Huawei na zahtevo Komisije po informacijah, naj pogoji sporazuma o neperiodičnih inženirskih stroških, sklenjenega z družbo Huawei, in to plačilo, povezano s pridobitvijo kvalifikacije za operaterja naprav za čip MDM8200A, te družbe ne bi spodbudili k nakupu navedenih čipov, ampak prej čipov MDM8200A, in sicer za nedoločeno obdobje.

397 Splošneje, tožeča stranka Komisiji očita, da je v točki 1142 obrazložitve izpodbijanega sklepa črtala stavek, ki je vseboval izrecno „kvazitrditev“ o „prikrivanju“, vključeno v DOUK, v zvezi s plačili NIS družbama ZTE in Huawei, na katero je družba Qualcomm odgovorila v upravnem postopku, medtem ko je preostanek točke obrazložitve v zvezi z navedenimi plačili NIS pustila nespremenjen. Po njenem mnenju je to črtanje enako neobrazložitvi, ki naj bi prav tako ponazarjalo nezmožnost Komisije, da dokaže namen družbe Qualcomm, da s trga izključi družbo Icera.

398 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

399 Uvodoma je treba ugotoviti, da Komisija v zvezi s plačilom NIS družbi Huawei v točki 12.4.2.3 izpodbijanega sklepa napotuje na interne dokumente družbe Qualcomm, ki po njenem mnenju dokazujejo, da je ta družba, ker je več njenih vodilnih kadrov nasprotovalo popuščanju pritiskom družbe Huawei, ki je zahtevala velika cenovna znižanja za čipe MDM8200, navsezadnje priznala retroaktivno cenovno znižanje za pošiljke čipa MDM8200 po 23. novembru 2009 in „MDM8200A NRE“, to je plačilo, ki je bilo uradno namenjeno kritju neperiodičnih inženirskih stroškov, nastalih zaradi certificiranja posebnega terminala, opremljenega s čipom MDM8200A, v višini [*zaupno*] (nato [*zaupno*]) USD. Komisija meni, da je bilo plačilo NIS, čeprav je bilo formalno vezano na certificiranje operaterja za zadnjenavedeni čip, izrecno povezano z zalogo čipov MDM8200 družbe Huawei in naj bi omogočilo uporabo retroaktivnega cenovnega znižanja na enoto.

400 Na prvem mestu, trditve tožeče stranke, da je družba Huawei že kupila čipe MDM8200 in naj je torej plačilo NIS, ki ji je bilo namenjeno, ne bi moglo spodbuditi k dodatnemu nakupu teh čipov, ni mogoče sprejeti. Iz dokumentov in korespondence, navedenih zlasti v točkah od 480 do 486 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je namreč razvidno, da je bila ta spodbuda družbi Huawei priznana kot pomoč, da se znebi viška navedenih čipov, v okoliščinah, v katerih se je ta vse pogosteje sklicevala na konkurenčni pritisk, ki ga je izvajala družba Icera, zlasti prek čipa ICE8042, da bi si tako zagotovila ugodnejše pogoje.

401 Poleg tega je iz dokumentov in korespondence, navedenih zlasti v točkah od 480 do 486 obrazložitve izpodbijanega sklepa, razvidno, da se družba Qualcomm ni mogla ne zmeniti za zahteve družbe Huawei, kar kaže na to, da so pogajanja o cenah še potekala, ko se je družba Qualcomm odločila družbi Huawei priznati plačilo NIS, in da pogoji prodaje čipov MDM8200 takrat še niso bili dokončno določeni.

402 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, ki se nanaša na to, da pogoji sporazuma o neperiodičnih inženirskih stroških in plačilo NIS družbi Huawei te družbe niso spodbudili k nakupu čipov MDM8200, ampak prej čipov MDM8200A, je treba podobno kot Komisija ugotoviti, da odgovori družbe Huawei na vprašanja Komisije ne dokazujejo, da je ta menila, da se je navedeno plačilo nanašalo na čipe MDM8200A. Nasprotno, kot je bilo navedeno v točki 681 obrazložitve izpodbijanega sklepa, so v odgovoru družbe Huawei preprosto ponovljeni pogoji navedenega sporazuma, ki ne pomenijo dokaza o dejanskem cilju tega plačila. Po drugi strani je iz dokazov, navedenih v točkah 482 in 679 obrazložitve navedenega sklepa in samega priznanja družbe Qualcomm v odgovoru na OUK razvidno, da je bil namen navedenega plačila priznati retroaktiven rabat za čipe MDM8200. Poleg tega trditvi družbe Qualcomm, da je družba Huawei štela, da se zadevno plačilo nanaša na čipe MDM8200A, nasprotujejo dokazi iz istega časa, navedeni v točkah 491, 527 in 543 obrazložitve tega sklepa, v katerih je družba Huawei od družbe Qualcomm zahtevala prilagoditev rabatov, ki so izhajali iz neperiodičnih inženirskih stroškov, da bi se tako upoštevala dodatna zaloga enot za čipe MDM8200, ki jo je ugotovila. Iz teh elementov izhaja, da se je družba Huawei povsem zavedala, da je resnični namen plačila NIS priznati rabat za čipe MDM8200, ne pa za čipe MDM8200A.

403 Nazadnje, v zvezi z izrecno „kvazitrditvijo“ o „prikrivanju“, vključeno v DOUK, ki se nanaša na plačila NIS družbama ZTE in Huawei, drži, da je bilo po eni strani v zadnjem stavku točke 771 DOUK postavljeno vprašanje, ali je bilo to, da družba Qualcomm ni pravilno vknjižila neperiodičnih inženirskih stroškov za čipe, poskus prikritja rabata, vezanega na plačilo navedenih stroškov, ter da po drugi strani to vprašanje v izpodbijanem sklepu ni bilo navedeno. Vendar očitka tožeče stranke v zvezi s črtanjem te „kvazitrditve“, in sicer, da je navedeno črtanje enako neobrazložitvi in ponazarja tudi nezmožnost Komisije, da dokaže namen družbe Qualcomm, da s trga izključi družbo Icera, ni mogoče sprejeti.

404 V zvezi s tem namreč zadostuje ugotovitev, da glede na sodno prakso, navedeno v točki 307 zgoraj, Komisiji v izpodbijanem sklepu ni bilo treba posebej odgovoriti na vse dejanske in pravne pripombe, ki jih je podala med upravnim postopkom. Kot poleg tega trdi Komisija in v nasprotju s trditvijo tožeče stranke, črtanje zadnjega stavka točke 771 DOUK v izpodbijanem sklepu kaže na to, da je Komisija upoštevala odgovor družbe Qualcomm med upravnim postopkom, vendar ne da bi to vplivalo na dokaz o namenu te družbe, da izključi družbo Icera z upoštevnega trga.

405 Glede na zgoraj navedeno je treba drugi del šestega tožbenega razloga zavrniti. Ker je bil prvi del tega tožbenega razloga prav tako zavrnjen (glej točko 395 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Sedmi tožbeni razlog: „primerno merilo za referenčne stroške“ naj ne bi bilo določeno

406 Tožeča stranka s sedmim tožbenim razlogom, razdeljenim na tri dele, od katerih se prvi nanaša na kršitev načela pravne varnosti in načela *in dubio pro reo*, drugi na to, da merilo DPMS ne pomeni ustreznih referenčnih stroškov, tretji pa na to, da naj DPMS, ki jih je izračunala Komisija, ne bi ustrezali „pravim“ DPMS, trdi, da so bile pri obravnavi stroškov v izpodbijanem sklepu storjene številne napake in kršitve splošnih pravnih načel.

Uvodne ugotovitve

407 Komisija je v točki 12.6 izpodbijanega sklepa v zvezi s čipi, na katere se je nanašala preiskava, pojasnila razloge, iz katerih je menila, da so najprimernejša mera stroškov za analizo cen in stroškov DPMS. V okviru njihovega izračuna je upoštevala na eni strani proizvodne stroške, ki se spreminjajo glede na količino proizvedenih čipov in tako predstavljajo upoštevni variabilni sestavni del DPMS (točka 12.6.2 navedenega sklepa), ter na drugi strani stroške družbe Qualcomm za R&R, kot so bili zabeleženi v zbirki podatkov v zvezi s stroški za R&R družbe Qualcomm [*zaupno*], s čimer je zajela najpomembnejši fiksni del mejnih stroškov proizvodnje čipa (točka 12.6.3 tega sklepa). K temu je dodala, da druge vrste fiksnih stroškov, kot so stroški trženja, niso bile vključene, zato so DPMS, ki jih je izračunala, nižji od PCS družbe Qualcomm.

408 Komisija meni, da so bili glede na merila, ki jih je na tem področju izoblikovalo sodišče Unije, DPMS v obravnavani zadevi najprimernejša mera stroškov za izračun najnižje stopnje pokritosti stroškov, ki jih je imela družba Qualcomm v zvezi z zadevnimi proizvodi. Pri tem meni, da je, ker je družba Qualcomm večproizvodno podjetje, ki ima koristi od ekonomije razpona, lahko več proizvodov zahtevalo enake proizvodne dejavnosti, zato se upoštevni stroški niso spreminjali glede na število dobavljenih proizvodov (v nadaljevanju: skupni stroški). Iz tega po navedbah Komisije izhaja, da se ti stroški v okviru DPMS niso upoštevali, saj ti vključujejo le proizvodne stroške, specifične za proizvode, na katere se nanaša preiskava. Torej je bilo povprečje vseh variabilnih in fiksnih stroškov, ki jih je nosila družba Qualcomm za proizvodnjo specifičnega proizvoda, to je DPMS, za posamezen proizvod prav tako nižje od PCS.

409 Komisija v izpodbijanem sklepu meni, da tega, da so bili DPMS za posamezen proizvod nižji od PCS, ne omaje dejstvo, da je lahko vsak čip povzročil zunanje učinke na področju R&R v korist prihodnjih čipov ali da je lahko take zunanje učinke izkoristil. Po mnenju Komisije bi se lahko zunanji učinki, od katerih je imel posamezen čip korist, približno izravnali z zunanjimi učinki, ki jih je nato prav ta čip povzročil v korist prihodnjih čipov. Navedla je, da stroški za R&R, nastali za enega od čipov, torej niso bili znižani glede na zunanje učinke, ki bi jih lahko isti čip povzročil v korist prihodnjih čipov. Vendar je Komisija v zvezi s čipoma MDM8200 in MDM8200A razporeditev stroškov za razvoj prilagodila tako, da je upoštevala dejstvo, da iz elementov spisa izhaja, da je čip MDM8200 povzročil veliko več zunanjih učinkov v korist čipa MDM8200A, kot je bilo takih učinkov, od katerih je imel sam koristi.

410 V praksi se je Komisija za izračun PVS oprla na parameter „povprečnih stroškov na enoto“, kot je izhajal iz podatkov družbe Qualcomm, ki jih je bilo mogoče razčleniti na dve računovodski merili: prvo je odražalo povprečne stroške na enoto čipov, prodanih v danem četrtletju, drugo pa je odražalo stroške na enoto za čipe, ki jih je kupila družba Qualcomm (v livarnah) v določenem četrtletju. Komisija se je sprva v OUK ravnala po prvem merilu. Nato se je v DOUK in v izpodbijanem sklepu zaradi upoštevanja nekaterih pripomb družbe Qualcomm raje ravnala po drugem merilu z nekaterimi prilagoditvami, katerih glavni namen je bil odpraviti težavo pri vknjižbi inventarja.

411 Nasprotno, Komisija je za izračun stroškov družbe Qualcomm za R&R, ki jih je treba pripisati posameznemu čipu, kot „mejne“ v razmerju do tega čipa opredelila nekatere stroškovne elemente v [*zaupno*], ki jih je družba Qualcomm uporabljala za beleženje in razporejanje nekaterih fiksnih stroškov k enemu ali drugemu čipu. Natančneje, opredelitev „mejnih“ stroškov je bila izvedena na podlagi internega dokumenta družbe Qualcomm, v katerem je bil uporabljen ta izraz, in sicer interne predstavitve, naslovljene [*zaupno*], v zvezi z [*zaupno*] (v nadaljevanju: [*zaupno*]), in pojasnil, ki jih je podala družba Qualcomm med upravnim postopkom v zvezi s kategorijami stroškov, ki so se v tem dokumentu obravnavali kot „mejni“.

Prvi del: kršitev načela pravne varnosti in načela in dubio pro reo

412 Tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila načelo pravne varnosti, načelo domneve nedolžnosti in načelo *in dubio pro reo*, ker je uporabila dva različna pristopa, enega „od zgoraj navzdol“, ali „top-down“, in drugega „od spodaj navzgor“, ali „bottom-up“, za opredelitev skupnih naložb družbe Qualcomm v R&R v OUK na eni strani in v DOUK ter izpodbijanem sklepu na drugi strani. Natančneje, Komisija naj bi v OUK priznala, da je [*zaupno*] neustrezna za analizo cen in stroškov. Nasprotno, v DOUK in izpodbijanem sklepu naj bi uporabila podatke iz te podatkovne zbirke, v njiju uporabljena metoda pa naj bi privedla do zelo različnih marž – tako med čipi kot tudi med posameznimi četrtletji – od tistih, navedenih v OUK.

413 Tožeča stranka še trdi, da zaradi razlike med metodo, uporabljeno v OUK, na eni strani ter metodo, uporabljeno v DOUK in izpodbijanem sklepu, na drugi strani ni imela možnosti predvideti metode, ki jo bo nazadnje uporabila Komisija, niti njenih rezultatov, ko je sprejemala upoštevne odločitve glede določanja cen čipov ali še toliko bolj odločitve o naložbah v R&R. Po njenem mnenju niti sama Komisija po več kot petih letih preiskave ni mogla predvideti temeljnih elementov metode, ki je bila nazadnje uporabljena v navedenem sklepu, niti njenih rezultatov.

414 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

415 Uvodoma je treba podobno kot v točkah od 364 do 366 zgoraj ugotoviti, da je treba očitke tožeče stranke, ki se nanašajo na kršitev načela domneve nedolžnosti in načela *in dubio pro reo*, obravnavati kot nedopustne, saj jih ne spremljajo zadostna pojasnila za presojo njihove utemeljenosti.

416 Poleg tega je treba, na prvem mestu, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, ki se v bistvu nanaša na razliko med analitičnima metodama, ki ju je Komisija uporabila na eni strani v OUK ter na drugi strani v DOUK in izpodbijanem sklepu, opozoriti, da lahko v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 146 zgoraj, Komisija do sprejetja končnega sklepa med drugim ob upoštevanju pisnih ali ustnih pripomb strank umakne nekatere oziroma celo vse očitke, ki so bili na začetku navedeni zoper te stranke, in tako spremeni svoje stališče v njihovo korist ali se odloči dodati nove očitke, če da zadevnim podjetjem možnost, da predstavijo svoje stališče v zvezi s tem. Enako velja za metodo, ki jo je Komisija uporabila v svoji analizi stroškov.

417 Spomniti je namreč treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo pravne varnosti sicer zahteva, da so pravna pravila jasna in natančna, in je njegov namen zagotoviti predvidljivost pravnih položajev in pravnih razmerij, ki spadajo na področje uporabe prava Unije (glej sodbo z dne 15. septembra 2005, Irska/Komisija, C-199/03, EU:C:2005:548, točka 69 in navedena sodna praksa; sodba z dne 29. marca 2012, Španija/Komisija, T-398/07, EU:T:2012:173, točka 107), ostaja pa dejstvo, da iz začasnosti metode, uporabljene v OUK za določitev najprimernejše mere stroškov za analizo cen in stroškov, izhaja, da končnega sklepa Komisije ni mogoče razglasiti za ničnega

zgolj zato, ker rezultati, ki izhajajo iz uporabe druge metode v DOUK in izpodbijanem sklepu, ne ustrezajo natančno rezultatom, ki bi izhajali iz metode, ki je bila prvotno uporabljena v OUK (glej po analogiji sodbo z dne 5. decembra 2013, SNIA/Komisija, C-448/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:801, točka 43).

418 Poleg tega je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi tožeča stranka ne izpodbija tega, da je imela v upravnem postopku in, natančneje, po tem, ko ji je bil poslan DOUK, možnost pojasniti svoje stališče o metodi, ki naj se uporabi v izpodbijanem sklepu.

419 Dalje, tožeča stranka se zgolj sklicuje na to, da je Komisija uporabila metodi „od spodaj navzgor“ in „od zgoraj navzdol“, ter na razliko med zahtevanimi maržami med čipi in posameznimi četrtletji, ne da bi pojasnila – razen s sklicevanjem na svoja pisanja, predložena v upravnem postopku in priložena tožbi – katere naj bi bile konkretne razlike med pristopom „od zgoraj navzdol“ in pristopom „od spodaj navzgor“ ter kaj naj bi to praktično pomenilo. V zvezi s tem je treba podobno kot Komisija ugotoviti, da metoda, uporabljena v izpodbijanem sklepu (in v DOUK), temelji na dejanskih stroških za R&R, ki jih je vknjižila sama družba Qualcomm za posamezen čip. Iz tega razloga je Komisija menila, da ta metoda bolje odraža stroške za R&R, ki so dejansko nastali za razvoj vsakega čipa, kot metoda uporabljena v OUK.

420 Torej tudi ob predpostavki, da bi – kot trdi tožeča stranka – z analitičnima metodama, ki ju je Komisija uporabila v OUK na eni strani ter v DOUK in izpodbijanem sklepu na drugi strani, prišlo do različnih rezultatov, ta element še ne omogoča ugotovitve, da je Komisija v obravnavani zadevi storila napako, ker je v izpodbijanem sklepu uporabila metodo, ki temelji na dejanskih stroških za R&R, ki jih je vknjižila sama družba Qualcomm za posamezen čip. V teh okoliščinah te trditve ni mogoče sprejeti.

421 Na drugem mestu, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, ki se nanaša na to, da v času sprejemanja odločitev glede cen čipov in naložb v R&R ni mogla biti seznanjena z metodo, ki jo bo Komisija uporabila za izoblikovanje upoštevne mere stroškov, ki je navedena izključno v podporo zatrjevani kršitvi načela pravne varnosti, je treba opozoriti, da je Komisija v DOUK navedla, da je spremenila izračun DPMS zaradi upoštevanja ugovorov, ki jih je tožeča stranka navedla v odgovoru na OUK, glede izračuna DPMS, izvedenega v OUK.

422 V zvezi s tem je treba navesti, da sicer drži, da upoštevanje stroškov podjetja s prevladujočim položajem temu zaradi posebne odgovornosti, ki jo ima na podlagi člena 102 PDEU, omogoča, da presodi zakonitost svojega ravnanja in je torej v skladu s splošnim načelom pravne varnosti (glej v tem smislu sodbi z dne 14. oktobra 2010, Deutsche Telekom/Komisija, C-280/08 P, EU:C:2010:603, točka 202, in z dne 17. februarja 2011, Teliasonera Sverige, C-52/09, EU:C:2011:83, točka 44), da pa to ne pomeni, da Komisija ne more izvesti nekaterih prilagoditev, ki temeljijo na navedbah prevladujočega podjetja o cenah in stroških ter na vseh drugih upoštevnih informacijah, ki jih je predložilo to podjetje (glej v tem smislu sodbe z dne 30. januarja 2007, France Télécom/Komisija, T-340/03, EU:T:2007:22, točke od 131 do 137; z dne 10. aprila 2008, Deutsche Telekom/Komisija, T-271/03, EU:T:2008:101, točke od 208 do 211, in z dne 13. decembra 2018, Slovak Telekom/Komisija, T-851/14, EU:T:2018:929, točke od 220 do 235).

423 Iz tega sledi, da načelo pravne varnosti ne zahteva, da ima prevladujoče podjetje na voljo podrobna predvidevanja glede točne metode, ki jo bo Komisija uporabila za izračun njegovih stroškov. Komisija mora namreč pri uporabi metode upoštevati posebne okoliščine obravnavane zadeve in zlasti razpoložljive informacije, ki jih predloži prevladujoče podjetje.

424 Glede na navedeno je treba prvi del sedmega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: merilo DPMS naj ne bi pomenilo ustreznih referenčnih stroškov

425 Po mnenju tožeče stranke bi morala Komisija šteti, da so najustreznejši referenčni stroški za analizo cen in stroškov v tej zadevi PVS ali povprečni izogibni stroški (v nadaljevanju: PIS), in ne DPMS.

426 Na prvem mestu, odločitve v zvezi cenami naj bi temeljile na konkurenčnih pogojih v času, ko so stroški družbe Qualcomm za R&R že postali „nevračljivi“ v smislu, da se jim ni bilo mogoče več izogniti. Tožeča stranka navaja, da cene, nižje od DPMS, pogosto omogočajo kratkoročno povečanje dobička in ne pomenijo poslovanja z izgubo.

427 Na drugem mestu, DPMS naj bi bili zasnovani za statičen svet, saj naj bi se osredotočali na dani proizvod, ne da bi upoštevali pretekle in prihodnje povezane proizvode. Zato naj v dinamičnem sektorju, kakršen je sektor polprevodnikov, v katerem nastajajo brezčasni zunanji učinki, njihova uporaba ne bi bila ustrezna.

428 Na tretjem mestu, izjemna omejenost trditev o zlorabi v obravnavani zadevi (ki se nanašajo le na prodajo treh čipov dvema strankama v nekaj četrtletjih) naj bi privedla do tega, da so „pravi“ DPMS dejansko PIS ali PVS oziroma stroški, ki so jim zelo blizu.

429 V zvezi s tem naj bi Komisija napačno menila, da so za proizvode, ki spadajo na upoštevni trg, značilni majhni mejni ali variabilni stroški, čeprav naj bi sama večkrat izjavila, da so PVS pomemben parameter konkurence.

430 Na četrtem mestu, tožeča stranka trdi, da dejstvo, da se je Komisija v svoji analizi odločila opreti na DPMS namesto na PCS, v nasprotju s trditvijo te institucije ni ugodnejše zanjo. Po njenem mnenju ni verjetno, da bi bili pravilno izračunani PCS višji od DPMS, saj zadnjenavedeni vključujejo tudi skupne stroške, v njih se ne upoštevajo prihodki, ki izhajajo iz njene dejavnosti na področju licenc za patente, in so bile vanje vnesene spremembe *post hoc*, kar je povzročilo precejšnje napihnjenje DPMS za čip MDM8200A.

431 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

432 Najprej je treba opozoriti, da mora Splošno sodišče, kadar v skladu s členom 263 PDEU odloča o tožbi za razglasitev ničnosti sklepa o izvajanju člena 102 PDEU, opraviti splošen, na podlagi dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka v podporo svojim tožbenim razlogom, temelječ celovit nadzor nad vprašanjem, ali so pogoji za uporabo te določbe izpolnjeni ali ne, ter da pri izvajanju takega nadzora Splošno sodišče ne more uporabiti polja proste presoje, s katerim razpolaga Komisija zaradi vloge na področju konkurenčne politike na podlagi Pogodb EU in DEU, zato da bi opustilo izvedbo temeljitega nadzora nad pravom in dejstvi (glej po analogiji sodbo z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točki 155 in 156).

433 Poleg tega je treba ugotoviti, da se je Komisija pri uporabi metode, ki temelji na cenah, višjih od PVS, in nižjih od PCS, preprosto oprla na sodno prakso. Po mnenju Sodišča je namreč treba cene, ki so nižje od PVS, s katerimi želi prevladujoče podjetje izločiti konkurenta, šteti za zlorabo. Prevladujoče podjetje namreč nima nobenega interesa za uporabo takih cen, razen interesa, da izloči konkurente, da bi lahko pozneje zvišalo svoje cene in tako izkoristilo monopolni položaj,

saj mu vsaka prodaja ustvari izgubo, in sicer v višini fiksnih stroškov v celoti (to je tistih, ki so stalni ne glede na proizvedene količine) in vsaj dela variabilnih stroškov, vezanih na proizvedeno enoto. Poleg tega je treba cene, nižje od PCS, ki vključujejo fiksne in variabilne stroške, vendar višje od PVS, šteti za zlorabo, če so določene v okviru načrta, katerega cilj je izločiti konkurenta. Te cene lahko namreč s trga izločijo podjetja, ki so morda enako učinkovita kot prevladujoče podjetje, vendar ki zaradi svojega slabšega finančnega položaja ne morejo kljubovati konkurenci (sodba z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 71 in 72).

434 Ta sodna praksa je bila potrjena v več poznejših sodbah, v katerih je bilo dosledno ugotovljeno, da je treba cene, ki so nižje od PVS, načeloma šteti za zlorabo, saj se za podjetje s prevladujočim položajem pri uporabi takih cen domneva, da nima nobenega drugega gospodarskega cilja, kot da izloči svoje konkurente. Po drugi strani je cene, ki so nižje od PCS, vendar višje od PVS, mogoče šteti za zlorabo le, če so določene v okviru načrta, katerega cilj je izločiti konkurenta (sodbi z dne 14. novembra 1996, Tetra Pak/Komisija, C-333/94 P, EU:C:1996:436, točka 41, in z dne 2. aprila 2009, France Télécom/Komisija, C-202/07 P, EU:C:2009:214, točka 109).

435 Ob upoštevanju sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija (C-62/86, EU:C:1991:286, točki 71 in 72), je morala Komisija torej za ugotovitev zlorabe prevladujočega položaja v obravnavani zadevi po eni strani ugotoviti, da so bile cene tožeče stranke nižje od PCS, in po drugi strani dokazati njen namen, da izključi konkurenta. Kot je bilo navedeno v točkah 408 in 409 zgoraj, je Komisija v izpodbijanem sklepu menila, da so DPMS družbe Qualcomm za posamezen proizvod nižji od njenih PCS.

436 V zvezi s tem je treba v nasprotju s trditvijo tožeče stranke v okviru četrtega očitka šteti, da je glede na to, da PCS med drugim zajemajo vse skupne stroške, medtem kot DPMS zajemajo le stroške, vezane na zadevne specifične proizvode, v bistvu izključeno, da bi bili PCS nižji od DPMS. Tudi če bi namreč Komisija nekatere skupne stroške napačno opredelila kot specifične za zadevne proizvode, tožeča stranka ne more uspeti s trditvijo, da bi lahko bili DPMS višji od PCS.

437 Poleg tega je treba ugotoviti, da je Komisija izračunala PCS v točki 12.7.5.2 izpodbijanega sklepa in ugotovila, da so višji od DPMS. Družba Qualcomm tega vidika ni izpodbijala niti ni predlagala druge metode izračuna. Torej Komisiji ni mogoče očitati, da je za namene svoje analize cen in stroškov uporabila DPMS namesto PCS, saj so navedeni DPMS za tožečo stranko ugodnejši od PCS. Poleg tega, kot pravilno poudarja intervenientka, Komisiji ni bilo treba ugotoviti, ali so bile cene tožeče stranke nižje tudi od PVS ali DPMS, saj se je odločila preveriti namen družbe Qualcomm, da izrine konkurenta. Iz tega sledi, da četrtega očitka tožeče stranke ni mogoče sprejeti.

438 V zvezi s preostalimi tremi očitki, s katerimi tožeča stranka izpodbija ustreznost DPMS kot referenčnih stroškov, je treba podobno kot Komisija ugotoviti, da izračun cen, ki bi temeljil izključno na variabilnih stroških, ni prilagojen za ugotavljanje obstoja plenilskih cen v sektorju, v katerem – kot je razvidno predvsem iz točk od 109 do 119 in od 280 do 284 obrazložitve izpodbijanega sklepa – zaradi dejavnosti R&R in močno prisotnih pravic intelektualne lastnine nastajajo visoki stroški na področju R&R, ki se pri izračunu, ki temelji zgolj na variabilnih stroških, ne bi upoštevali.

439 Natančneje, kot je navedla Komisija v točki 787 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ni sporno, da so za industrijo polprevodnikov značilni nizki variabilni stroški (na primer tisti v zvezi s proizvodnjo čipov) in visoki fiksni stroški (na primer tisti v zvezi z naložbami v R&R, potrebne za zasnovo in razvoj čipov), ki so v času trženja proizvodov večinoma nevračljivi. Če torej ne bi vključili

specifičnih nevračljivih stroškov proizvoda, kot so naložbe v R&R, to ne bi bil odraz dejanskega položaja na trgu, kar zadeva stroške, povezane z vstopom in konkurenco na njem, s čimer bi bilo odkrivanje primerov plenilstva, katerega namen je izrinjenje konkurenta, močno oteženo ali celo onemogočeno.

440 DPMS zajemajo specifične fiksne in variabilne stroške posameznega proizvoda, nastale tako pred obdobjem, v katerem je prišlo do ravnanja, ki pomeni zlorabo, kot tudi v tem obdobju, zato v obravnavani zadevi pomenijo najustreznejše referenčne stroške za izračun minimalne stopnje povračila stroškov, ki se zahteva za proizvode, na katere se nanaša preiskava (točka 780 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

441 Poleg tega ni mogoče sprejeti niti trditve tožeče stranke, da lahko prodaja, višja od PVS, vendar nižja od DPMS, pomeni kratkoročno maksimizacijo dobička. Podobno kot Komisija je treba namreč ugotoviti, da se s sodno prakso, ki se uporablja, priznava, da bi določanje cen, višjih od PVS, vendar nižjih od PCS (ki bi bili v obravnavani zadevi višji od DPMS) pomenilo zlorabo le, če je bil njegov namen izključiti konkurenta (glej v tem smislu sodbo z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 71 in 72). Kot je bilo opozorjeno v točki 785 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija dokazala prav to. Tožeča stranka je namreč po eni strani uporabljala cene, nižje od DPMS, po drugi strani pa je tako ravnala v okviru načrta za izključitev družbe Icera. Torej se s trditvijo, da bi lahko cene, višje od PVS, služile legitimnim ciljem, zgolj priznava razlikovanje iz sodne prakse, ki se uporablja, ne da bi bilo mogoče z njo dokazati, da DPMS v obravnavani zadevi niso ustrezna referenca.

442 V zvezi s trditvijo tožeče stranke, da DPMS v obravnavani zadevi niso ustrezna referenca zaradi omejenega obsega kršitve, je treba ugotoviti, da bi bilo v primeru plenilskega ravnanja, ki je trajalo dve leti, v sektorju, za katerega – kot je potrdila sama tožeča stranka (glej zlasti točki 333 in 337 odgovora tožeče stranke na DOUK, prilogi A.2.2 in A.2.4 k tožbi ter točke od 715 do 723 odgovora tožeče stranke na OUK) – so značilni kratki inovacijski cikli, ki zahtevajo velike naložbe v R&R, neupoštevanje vseh stroškov, povezanih z razvojem proizvodov, na katere se nanaša domnevno plenilstvo, enako neupoštevanju pomembnega dela stroškov, na podlagi katerih tako prevladujoče podjetje kot tudi njegovi konkurenti sprejemajo odločitve o cenah. Če bi držalo – kot trdi tožeča stranka – da lahko podjetja v sektorju „z veliko intenzivnostjo R&R“ optimalne cene postavijo na ravneh, ki ne omogočajo povračila vseh stroškov za R&R, ki bi bili lahko povezani z določenim proizvodom, bi bila donosnost njihovih dejavnosti resno omajana. Nasprotno, ti stroški imajo pomembno vlogo v strategiji določanja cen, zlasti na trgih, za katere je značilno hitro nasledovanje proizvodov, saj se sorazmerno stari proizvodi hitro nadomestijo z bolj inovativnimi proizvodi, večinoma v sorazmerno kratkih časovnih presledkih. Dejstvo, da lahko dejavnost R&R izkoristi predhodne rezultate ali olajša prihodnji razvoj ali odkritja, ne pomeni, da teh naložb ne bi bilo mogoče upoštevati, ampak je njegova posledica prej ta, da je treba stroške pazljivo porazdeliti med različne proizvode.

443 Ob upoštevanju teh preudarkov je treba zavrniti očitke tožeče stranke, s katerimi izpodbija primernost DPMS kot referenčnih stroškov. Čeprav ima Komisija polje proste presoje na področju politike konkurence, ki je predmet temeljitega nadzora Splošnega sodišča nad uporabo prava in dejstvi (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točka 156), namreč na podlagi dokazov, ki jih je predložila tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti, da je Komisija s tem, da se je odločila, da kot referenčne stroške ne bo uporabila PVS ali PIS, storila napako.

444 Glede na vse navedeno je treba drugi del sedmega tožbenega razloga zavrniti.

Tretji del: DPMS, ki jih je izračunala Komisija, naj ne bi ustrezali „pravim“ DPMS

445 Tožeča stranka v utemeljitev tretjega dela navaja osem očitkov.

446 Na prvem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je storila napako pri opredelitvi DPMS, ker ni upoštevala dejstva, da glede na zunanje učinke, ki jih imajo čipi drug na drugega, stroškov, ki se lahko opredelijo kot taki, že zaradi njihove nespecifičnosti ni mogoče povezati s posameznim čipom in jih torej preprosto ni mogoče vključiti v izračun DPMS.

447 Na drugem mestu, tožeča stranka graja nekoherentnost Komisije pri utemeljitvah, ki jih je podala glede svojih izračunov v DOUK, in utemeljitvah, ki jih je podala glede svojih izračunov v izpodbijanem sklepu. Tožeča stranka navaja, da se Komisija v DOUK sklicuje na potrebo po odpravi „izkrivljanj, ki jih je povzročil sistem knjiženja“, ugotovljenih v odgovoru na OUK, medtem ko se v izpodbijanem sklepu namesto tega sklicuje na potrebo po odgovoru na navedene očitke. Natančneje, tožeča stranka graja dejstvo, da je rekonstrukcija mere PVS, ki jo je Komisija opravila v tem sklepu, preveč zapletena, in dejstvo, da Komisija v nasprotju z metodo, ki jo je tožeča stranka zagovarjala v odgovorih na OUK in DOUK, pri svojih izračunih ni sprejela parametra povprečnih stroškov na enoto.

448 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je [*zaupno*] neprilagojena za ugotavljanje njenih mejnih stroškov za R&R, saj se navedena [*zaupno*] uporablja izključno za namene internega upravljanja in računovodstva, ni pa zasnovana ali prilagojena za namene analize Komisije.

449 Na četrtem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je nekatere stroške, zabeležene v [*zaupno*], to je stroške iz kategorij [*zaupno*] in [*zaupno*], obravnavala kot „mejne“, čeprav to niso, saj so bili na določen čip vezani zgolj zaradi pripisov [*zaupno*], in ne zato, ker bi bili specifično povezani s tem čipom.

450 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, prvič, da je treba ločevati med stroški, neposredno pripisanimi enemu od čipov, in stroški, ki so bili pripisani *ex post* z dodelitvijo, torej ne zato, ker so se obravnavali kot specifično povezani s tem konkretnim čipom, ampak izključno zaradi internega mehanizma dodelitve. Po navedbah tožeče stranke zaposleni pri družbi QCT [*zaupno*].

451 Tako stroški, povezani z materialom, ki naj ne bi bili neposredno pripisani enemu od čipov, to je [*zaupno*] v kategoriji [*zaupno*], [*zaupno*].

452 Prav tako naj bi stroški povezani s programsko opremo, od septembra 2009 izhajali iz [*zaupno*].

453 Ob upoštevanju specifičnosti R&R v sektorju polprevodnikov naj celo stroški, vknjiženi v [*zaupno*] neposredno k enemu od čipov, dejansko lahko ne bi bili povsem specifični za ta čip. Vsekakor naj Komisija, če bi kot „mejne“ ali „specifične za enega od proizvodov“ obravnavala samo stroške za R&R, neposredno pripisane enemu od čipov, ne bi mogla ugotoviti plenilstva.

454 V praksi naj Komisija ne bi podala nikakršne trdne utemeljitve za to, da se kot „mejni“ opredelijo stroški iz kategorij [*zaupno*] in [*zaupno*], ter naj bi se zgolj oprla na eni strani na uporabo angleške besede „incremental“ v enem samem dokumentu družbe Qualcomm, ki ga je imela, to je [*zaupno*], ter na drugi strani na pojasnila, ki jih je ta podala v upravnem postopku, kar naj bi dokazovalo, da ni opravila nikakršne samostojne ocene.

455 Drugič, kar zadeva [*zaupno*], ki ga je Komisija uporabila za opredelitev kategorije mejnih stroškov med kategorijami stroškov, ki jih je nosila tožeča stranka, ta trdi, da se je navedeni dokument nanašal na specifičen čip, to je [*zaupno*], ki ni bil zajet s preiskavo in se ni razvijal istočasno s čipi, na katere se je ta nanašala, ter v nasprotju z zadnjenavedenimi ni bil modem „slim“. Nasprotno, v več dokumentih, ki jih je imela Komisija, vključno s tistimi v zvezi s čipi, na katere se je nanašala preiskava, naj ne bi bilo nikakor napoteno na mejne stroške.

456 Poleg tega naj bi bil [*zaupno*], datiran aprila 2011, iz obdobja po glavnih odločitvah o naložbah v R&R, sprejetih v zvezi z zadevnimi čipi.

457 Dalje, Komisija naj bi v točki 847 obrazložitve izpodbijanega sklepa kršila in napačno razlagala [*zaupno*] na mestu, na katerem vsebuje napotilo na stroške za R&R, opredeljene kot „mejne“. Po mnenju tožeče stranke bi morala Komisija upoštevati tudi napotilo iz istega dokumenta na pojem „mejna marža portfelja“, kar bi omogočilo boljše razumevanje angleške besede „incremental“. Prav tako tožeča stranka trdi, da ni nikoli izjavila – kot navaja Komisija v točki 848 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da se izraz [*zaupno*] znotraj družbe Qualcomm uporablja splošneje kot v tem dokumentu.

458 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je večkrat pojasnila, da je bilo več kot [*zaupno*] od [*zaupno*] USD, napačno vknjiženih v stroških [*zaupno*] in [*zaupno*], ki jih je Komisija obravnavala kot „mejne“ za čipa MDM8200 in MDM8200A, dejansko povezanih z razvojem [*zaupno*], ki naj ne bi bil nikakor specifičen za enega od čipov. V zvezi s tem, [*zaupno*], naj bi navedel [*zaupno*], kar naj bi dokazovalo, da ta znesek v višini [*zaupno*] USD ni specifičen za določen čip.

459 Poleg tega po mnenju tožeče stranke utemeljitve, s katerimi so v izpodbijanem sklepu zavrnjene njene trditve v zvezi s tem, niso verjetne.

460 Na petem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je storila napako, ker ni upoštevala prihodkov, ki jih je družba Qualcomm ustvarila v okviru dejavnosti licenciranja patentov. Pri tem v bistvu meni, da bi morala Komisija izključiti stroške za R&R, povezane z zadevnimi čipi, v delu, v katerem so ti stroški nastali zaradi pridobitve patentov, ki jih je družba Qualcomm vključila v svoj portfelj patentov, danih na voljo na podlagi licence, in ki jih torej ni bilo mogoče šteti kot stroške, specifične za zadevne čipe. Po mnenju tožeče stranke je Komisija napačno menila po eni strani, [*zaupno*], in po drugi strani, da mejni prihodki, ustvarjeni s temi licencami, niso mogli imeti nobenega merljivega vpliva na prihodke, ustvarjene z navedeno dejavnostjo.

461 Tožeča stranka navaja, da je Komisija kljub temu v opombi 1238 izpodbijanega sklepa sama trdila, da [*zaupno*]. K temu dodaja, da vprašanje, ali imajo lahko prihodki, ustvarjeni z dejavnostjo licenciranja patentov, bolj ali manj merljiv vpliv na prihodke, ustvarjene z dejavnostjo licenciranja tehnologij, ni pravo vprašanje, ki si ga je treba postaviti. Po njenem mnenju je treba prej preveriti, ali je zadevna dejavnost R&R dejansko „mejna“ z vidika zadevnih treh čipov in ali privede do patentov, ki so nato prijavljeni, s posledico, da ta dejavnost ni specifična za navedene čipe.

462 Tožeča stranka meni, da ni mogoče zadevnih čipov neposredno povezati niti s patenti za programsko opremo, saj stroški, povezani z njo, niso neposredno vezani na specifičen čip.

463 Na šestem mestu, tožeča stranka trdi, da se izpodbijani sklep opira na odlomek iz [*zaupno*], ki nobenega od tam navedenih stroškov ne povezuje s specifičnimi strankami. Komisija naj bi kljub temu menila, da so stroški za R&R, povezani z razvojem zadevnih čipov, „mejni“ stroški za družbi

Huawei in ZTE. Vendar bi bilo treba po mnenju tožeče stranke iz analize cen in stroškov, ki se nanaša le na družbi Huawei in ZTE, izključiti vse stroške za R&R, kar naj bi bilo še dodatno v prid uporabi PVS ali PIS.

464 Natančneje, prvič, tožeča stranka navaja, da dejstvo, da prodaja drugim strankam razen družb ZTE in Huawei ni utemeljevala razvoja zadevnih čipov, še ne pomeni, da bi bila prodaja tema družbama dovolj za utemeljitev razvoja navedenih čipov. Drugič, Komisija naj bi v točkah 131, 132 in 354 obrazložitve izpodbijanega sklepa sama priznala, da je bil čip MDM8200 razvit v sodelovanju z gospodarskimi subjekti, ki niso družbi ZTE in Huawei. Tretjič, podatki v zvezi s prodajo čipa MDM8200A družbama ZTE in Huawei, kot so navedeni v točki 980 obrazložitve in preglednici 58 v navedenem sklepu, naj ne bi nikakor podpirali trditve, da bi bilo treba dejavnost R&R, povezano s tem čipom, šteti kot specifično za ti stranki. Četrtič, dokumenti, ki jih je Komisija navedla v opombi 1277 istega sklepa, naj ne bi nikakor podpirali teze Komisije. Petič, družba Qualcomm [*zaupno*].

465 Na sedmem mestu, tožeča stranka graja manipulacije *post hoc*, ki jih je izvedla Komisija s prerazporeditvijo stroškov, zabeleženih v [*zaupno*], k različnim čipom, zlasti s prerazporeditvijo stroškov za čip MDM8200 k čipu MDM8200A, zaradi česar naj bi se DPMS za čip MDM8200A z [*zaupno*] zvišali na [*zaupno*] USD; brez take manipulacije cene ne bi bile nižje od stroškov v zvezi z zadnjenavedenim čipom. Prvič, tožeča stranka v bistvu trdi, da ni sporno, da je družba Qualcomm odločitev o razvoju navedenega čipa sprejela po odločitvi o razvoju čipa MDM8200 in neodvisno od nje ter da ta čipa nista bila del skupnega projekta, kot naj bi izhajalo iz preglednice, vključene v točko 880(a) izpodbijanega sklepa.

466 Drugič, tožeča stranka trdi, da je po čipu MDM8200 in čipu MDM8200A razvila številne čipe, ki naj bi bili prav tako združljivi s tehnologijo HSPA+ in naprednejšimi tehnologijami. Še več, razmerje med čipom MDM8200 in čipom MDM8200A naj ne bi bilo zaradi ničesar „edinstveno“: obstoj tesnega tehničnega razmerja med dvema čipoma naj ne bi bil nič edinstvenega niti neobičajnega.

467 Tretjič, čeprav drži, da je v nekem trenutku, med letoma 2013 in 2015, [*zaupno*], naj bi se to zgodilo zaradi preproste napake v zapisu, ki naj takrat ne bi bila posebej problematična. Izpodbijani sklep naj bi bil poleg tega nekoherenten pri obravnavi na eni strani čipov MDM8200 in MDM8200A ter na drugi strani čipa MDM6200, ki naj bi bil prav tako domnevno „vodilni“ čip, tesno povezan z drugimi čipi družbe Qualcomm, natančneje s čipom QSC6295, razvitim pred tem.

468 Četrtič, Komisija naj se sploh ne bi potrudila preiskati tehnologij in zadevnih dejavnosti R&R niti svojih manipulacij povezati s specifičnimi knjižbami ali kategorijami stroškov v [*zaupno*].

469 Na osmem mestu, tožeča stranka Komisiji očita, da je „mejne“ stroške napačno razporedila na podlagi prihodkov namesto na podlagi obsega prodaje.

470 Najprej, zadevna metoda naj ne bi imela nobene upoštevne podlage v pravni ali ekonomski literaturi. Poleg tega naj bi privedla do pripisa dodatnih stroškov prodaji zgolj zato, ker so cene v danem obdobju sorazmerno visoke, kar naj bi močno spodbudilo ugotovitev plenilskih cen tam, kjer jih ni. Nazadnje, za resničen preizkus izrinjenja bi bilo treba preveriti, ali je podjetje zatem zvišalo svoje cene (česar naj tožeča stranka ne bi storila), kar naj bi po navedeni metodi pomenilo,

da se domnevno plenilski prodaji pripišejo nižji stroški za R&R zaradi dejstva, da se ti namesto tega prenesejo na obdobje povračila. To naj ne bi imelo nobenega smisla na ekonomski ravni in naj ne bi bilo združljivo s pojmom „povračilo“.

471 Komisija naj bi storila napako tudi s tem, da je zadevno metodo opredelila kot „oceno razvoja cene čipa“, pri čemer je zanemarila to, da so DPMS mera stroškov, ne cene.

472 Poleg tega tožeča stranka meni, da si zadevna metoda prizadeva uresničiti „gibljivi cilj“, v skladu s katerim bi, če bi zvišala cene, da bi tako preprečila domnevno plenilstvo, to hkrati povzročilo zvišanje njenih prihodkov, kar bi povzročilo pripis višjih stroškov za R&R k vsakemu četrtletju, z rezultatom, da bi bila še vedno kriva plenilstva. Tožeča stranka graja tudi „nepredvidljive in paradoksalne rezultate“, do katerih naj bi privedla metoda, kot jo je prilagodila Komisija. K temu dodaja, da naj ne bi sprejetje razporeditve na podlagi obsega privedlo do praktično nobenega določanja cen, nižjih od stroškov.

473 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

474 V zvezi s prvim očitkom, ki se nanaša na napako pri opredelitvi DPMS, je treba ugotoviti, da je Komisija v izpodbijanem sklepu priznala, da lahko v industriji čipov v postopku izboljševanja proizvodov pride do zunanjih učinkov. Vendar to še ne preprečuje ugotovitve, da je tožeča stranka nosila stroške, specifične za razvoj posameznega čipa, in da tega čipa ne bi mogla dati na trg, ne da bi nosila te stroške. Iz tega sledi, da Komisija, tudi če obstajajo zunanji učinki, ni storila napake, ker se je odločila upoštevati mejne stroške za razvoj, specifično vezane na zadevni proizvod.

475 Dalje, kot je razvidno iz točke 835 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Komisija na podlagi mere stroškov [*zaupno*] zgolj upoštevala stroške, ki jih je tožeča stranka neposredno ali posredno vknjižila za razvoj zadevnih čipov. Kadar so obstajali specifični dokazi o zunanjih učinkih, jih je Komisija upoštevala, kot je to v zvezi z zunanjimi učinki stroškov za R&R med čipoma MDM8200 in MDM8200A razvidno iz točke 12.6.3.2 navedenega sklepa.

476 Kar splošneje zadeva morebitne zunanje učinke, je bil – kot je Komisija navedla v točki 783 obrazložitve izpodbijanega sklepa – ker niso bile na voljo informacije, na podlagi katerih bi jih ta institucija lahko količinsko opredelila, najrazumnejši pristop ta, da je domnevala, da so bili zunanji učinki, od katerih je imel posamezen čip koristi, približno izravnani z zunanjimi učinki, ki jih je ta imel na druge čipe. Torej stroški za razvoj, nastali za ta čip, niso bili zavrnjeni zaradi zunanjih učinkov, ki jih je ta verjetno povzročil.

477 Zato je treba ta očitek zavrniti.

478 V zvezi z drugim očitkom, ki se nanaša na nekoherentnost med utemeljitvami, ki jih je Komisija glede svojih izračunov podala v DOUK, in utemeljitvami, ki jih je glede svojih izračunov podala v izpodbijanem sklepu, zadostuje ugotovitev, da ta očitek, tudi če bi bil utemeljen, ne bi mogel nikakor povzročiti nezakonitosti zadevne metode. Zato ga je treba zavrniti kot brezpredmetnega.

479 V zvezi s tretjim očitkom, ki se nanaša na neprilagojenost [*zaupno*] za ugotovitev mejnih stroškov za R&R, je treba opozoriti, da tožeča stranka v tej zbirki podatkov beleži stroške za vsak posamezni čip za namene internega upravljanja in računovodstva. Ob upoštevanju navedenega pripisa stroškov posameznim čipom in dejstva, da to zbirko podatkov interno uporablja družba Qualcomm, tej ni uspelo pojasniti, zakaj bi jo bilo treba obravnavati kot neustrezno za Komisijino

rekonstrukcijo stroškov. Kot je poleg tega navedeno v točki 845 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je tudi sama tožeča stranka v odgovor na zahteve po informacijah v zvezi s količinsko opredelitvijo stroškov informacije pridobila iz navedene zbirke podatkov.

480 Dalje, v zvezi s trditvijo družbe Qualcomm, da naj vsi podatki iz [*zaupno*] ne bi bili zasnovani za izračun DPMS za namene konkurenčnega prava, zadostuje ugotovitev, da ta okoliščina Komisiji ne preprečuje, da se lahko opre na tako zbirko podatkov, če ta vsebuje informacije, ki so za njeno preiskavo upoštevne.

481 Nazadnje, tudi ob predpostavki, da se je Komisija v OUK sprva odločila, da [*zaupno*] ne bo uporabila, in v DOUK ni pojasnila, zakaj si je v zvezi s tem premislila, zadostuje ugotovitev, da se glede na sodno prakso, navedeno v točki 367 zgoraj, tožeča stranka ne more upravičeno sklicevati na to, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni posebej odgovorila na vse dejanske ali pravne pripombe, ki jih je podala med upravnim postopkom. Iz tega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

482 V zvezi s četrtim očitkom, ki se nanaša na napako pri obravnavi nekaterih stroškov, zabeleženih v [*zaupno*], kot „mejnih“ stroškov, je treba najprej opozoriti, da izpodbijani sklep v točki 12.6.3.1 vsebuje pojasnilo mere fiksnega dela stroškov za R&R, ki so za družbo Qualcomm nastali pri proizvodnji vsakega od čipov, ki se je upoštevala za izračun DPMS. V točki 835 obrazložitve navedenega sklepa so namreč naštete različne kategorije stroškov za R&R, ki so v navedeni zbirki pripisani vsakemu čipu bodisi neposredno glede na razvoj specifičnega proizvoda bodisi „*ex post*“.

483 Kot je bilo poleg tega navedeno v točki 411 zgoraj, je v izpodbijanem sklepu v točkah 836 in 837 obrazložitve pojasnjeno, da se je Komisija pri izbiri elementov, ki jih je vključila v analizo stroškov kot „mejne“ stroške, ravnala po uporabi angleške besede „incremental“ v [*zaupno*], v zvezi s katero je družbo Qualcomm v vprašanju 8.3 zahteve po informacijah s sklepom z dne 30. januarja 2017 pozvala, naj za zadevne čipe predloži enake informacije o mejnih R&R, kot so bile predložene za [*zaupno*]. Informacije, predložene v odgovor, so povzete v Prilogi A.15.1 k tožbi.

484 Nazadnje, Komisija je rekonstrukcijo mejnih stroškov izvedla tako, da je seštela stroške [*zaupno*] in stroške [*zaupno*], torej vse sestavne dele stroškov iz banke podatkov, povzete v prilogi A.15.1 k tožbi, razen tistih, ki so bili zabeleženi kot stroški [*zaupno*], saj je družba Qualcomm zadnjenavedene, čeprav so bili vključeni v navedeno banko podatkov, odbila od skupnih stroškov, ki so bili v isti banki podatkov opredeljenih kot „Incremental (to je na podlagi iste [metode] [*zaupno*])“.

485 V zvezi s tem je treba šteti, da so elementi, vključeni v izvleček iz zbirke podatkov, na katero se nanašajo očitki tožeče stranke, povzeti v točki 835 obrazložitve izpodbijanega sklepa in da jih je Komisija ugotovila na podlagi informacij, ki jih je predložila družba Qualcomm.

486 Tožeča stranka je namreč, na prvem mestu, v odgovoru iz decembra 2013 na zahtevo po informacijah z dne 10. julija 2013 in, natančneje, v odgovoru na vprašanje 19 v zvezi z glavnimi fazami razvoja prvih čipov MDM in s tem povezanimi stroški, na drugem mestu, v odgovoru na vprašanji 8 in 9 iz zahteve po informacijah z dne 13. oktobra 2014 (priloga A.4.8.b k tožbi) v točki 38 in naslednjih ter, na tretjem mestu, v odgovoru na vprašanje 8.3 iz zahteve po informacijah s sklepom z dne 30. januarja 2017 (priloga A.4.10.b k tožbi) vedno predložila iste elemente, ne glede na to, ali jih je treba razvrstiti po [*zaupno*] ali ne.

487 Drugače povedano, v odgovorih tožeče stranke so različne kategorije stroškov redno opredeljene in pripisane danemu čipu in ker med preglednicami, vključenimi v različne odgovore, ni nekoherentnosti (razen v zvezi s stroški [*zaupno*]), je torej mogoče te kategorije obravnavati kot „mejne“ stroške takega čipa. Edina razlika med upoštevanjem ali neupoštevanjem metode izhaja iz vključitve ali nevključitve zadnjenavedenega elementa stroškov, ki ga je Komisija že tako izključila iz svojih izračunov.

488 V teh okoliščinah je treba šteti, da za to, da se določen strošek lahko upošteva pri izračunu DPMS, zgolj uporaba ali neuporaba angleške besede „incremental“ v zvezi z njim v [*zaupno*] ne more biti odločilno merilo. Nasprotno, prej kot to je treba upoštevati lastno naravo samega stroška (to je, ali izhaja iz ene od kategorij stroškov, ki se na splošno obravnavajo kot mejni stroški) in metodo razvrstitve, ki jo je uporabila sama tožeča stranka v svojih odgovorih.

489 Torej je treba ugotoviti, da na podlagi odgovorov in pojasnil, ki jih je predložila tožeča stranka v upravnem postopku, izpodbijani sklep vsebuje pravilno rekonstrukcijo elementov, ki jih je bilo treba upoštevati za izračun DPMS. Poleg tega je treba ugotoviti, da ni tožeča stranka v odgovoru na vprašanje 19 iz zahteve po informacijah z dne 10. julija 2013 (prvem upoštevnem s tega vidika iz decembra 2013) (priloga A.4.3 k tožbi), nikakor napotila na pripis stroškov ali na to, da nekaterih od teh stroškov v praksi ne bi bilo mogoče pripisati specifičnim čipom.

490 Poleg tega je tožeča stranka v zvezi s stroški za razvoj programske opreme v točkah 90 in 92 odgovora na vprašanje 19 iz zahteve po informacijah z dne 10. julija 2013 (priloga A.4.3 k tožbi) v bistvu navedla, da je življenje programske opreme tesno povezano z življenjem danega čipa in da s tem povezani stroški sledijo tržnemu življenju tega čipa, s čimer je bila podprta ugotovitev iz točke 860 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero ta del [*zaupno*] pomeni trdno podlago za določitev stroškov za R&R, povezanih z razvojem programske opreme, ki jih je treba pripisati specifičnemu čipu. Vendar zato še ni izključeno, da je mogoče del programske opreme nato uporabiti za prihodnje čipe.

491 Poleg tega je treba pripomniti, da je bil pridržek tožeče stranke v zvezi s pripisom stroškov med upravnim postopkom in v tožbi naveden precej nenatančno.

492 Ta nenatančnost pri opredelitvi kategorij stroškov, ki naj ne bi bili mejni, spodkopava verodostojnost trditev tožeče stranke, in sicer še toliko bolj, ker – če bi bilo treba sprejeti njeno razlogovanje – ne bi bilo mogoče več nobenega stroška za R&R pripisati specifičnemu čipu.

493 V zvezi z dokazno vrednostjo elementov, ki jih je uporabila Komisija, je treba opozoriti, da sta verodostojnost in s tem dokazna vrednost dokumenta odvisni od njegovega izvora, okoliščin nastanka, naslovnika in vsebine (sodbe z dne 15. marca 2000 v združenih zadevah Cimenteries CBR in drugi/Komisija, T-25/95, T-26/95, od T-30/95 do T-32/95, od T-34/95 do T-39/95, od T-42/95 do T-46/95, T-48/95, od T-50/95 do T-65/95, od T-68/95 do T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 in T-104/95, EU:T:2000:77, točki 1053 in 1838, in z dne 12. julija 2011, Hitachi in drugi/Komisija, T-112/07, EU:T:2011:342, točka 70).

494 Komisija se je v obravnavani zadevi pri rekonstrukciji cen oprla na preglednice in odgovore, ki jih je predložila sama tožeča stranka, vključno s številkami, pridobljenimi iz [*zaupno*], in je poleg tega zgolj uporabila razvrstitvena merila, ki jih je uporabila že zadnjenavedena. Ker je vir teh podatkov sama tožeča stranka, jih je torej treba obravnavati kot dovolj verodostojne za podkrepitev rekonstrukcije cen, ki jo je opravila Komisija.

495 V tem okviru ne zadostuje, da se zadevno podjetje zgolj sklicuje na okoliščino, ki bi lahko vplivala na dokazno vrednost teh dokazov. Nasprotno, zadevno podjetje mora pravno zadostno dokazati na eni strani obstoj okoliščine, na katero se sklicuje, in na drugi strani to, da je zaradi te okoliščine omajana dokazna vrednost dokazov, na katere se opira Komisija (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 26. septembra 2018, Infineon Technologies/Komisija, C-99/17 P, EU:C:2018:773, točke od 65 do 67).

496 Vendar je v obravnavani zadevi tožeča stranka zgolj ponovila trditve, ki jih je navedla že med upravnim postopkom od njenega odgovora na zahtevo po informacijah z dne 13. oktobra 2014, pri čemer je vztrajala pri tem, da predloženih podatkov ni mogoče uporabiti za namene protimonopolne analize, ne da bi v podporo svoji tezi predložila kakršen koli dodaten dokument, ki bi dokazoval, da bi bila druga razvrstitvena metoda bolje prilagojena od metode, ki jo je uporabila Komisija. Ker takega dokaza ni, je treba ugotoviti, da je treba v primeru neposrednega in posrednega knjiženja stroške, ki jih je opredelila sama tožeča stranka v odgovor na vprašanje Komisije, načeloma šteti za mejne v zvezi z vsakim od zadevnih čipov.

497 Poleg tega je treba podobno kot Komisija poudariti, da bi lahko prevladujoče podjetje s tem, da bi izbralo specifično metodo knjiženja (neposrednega ali posrednega, to je s pripisom), pogojevalo analizo svojih stroškov. Tudi če bi bil namreč določen element stroškov dejansko posledica pripisa, to samo zase ne bi moglo pomeniti ovire za njegovo vključitev v izračun DPMS. Če bi bilo tako, bi se lahko prevladujoče podjetje vedno izognilo kakršni koli analizi cen in stroškov z zatrjevanjem, da pripisi specifičnim stroškom niso mogoči. Poleg tega v obravnavani zadevi pripisi odražajo presoje, ki jih je opravila sama tožeča stranka v zvezi s stroški, ki jih je treba povezati s specifičnim čipom.

498 Kar zadeva stroške za R&R v višini [*zaupno*] USD, vknjižene za čip MDM8200, ki pa naj bi se dejansko nanašali na [*zaupno*], je treba ugotoviti, da je tožeča stranka ta vidik prvič uveljavljala v odgovoru na DOUK. Pred tem ni imela Komisija nobenega razloga za to, da bi podvomila o točnosti prejetih podatkov, in sicer še toliko bolj, ker je s členom 18(4) Uredbe št. 1/2003 zadevnim podjetjem naloženo, da predložijo popolne, pravilne in nezavajajoče informacije.

499 Dejstvo, da so bili ti stroški vknjiženi v povezavi s čipom MDM8200, je namreč jasno razvidno iz [*zaupno*] in odgovorov, ki jih je predložila tožeča stranka in jih je treba obravnavati kot posebej zanesljive dokaze, saj nasprotujejo interesom avtorja izjave (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2011, Siemens/Komisija, T-110/07, EU:T:2011:68, točki 54 in 75). Kot odgovor na te elemente je edini dokaz, ki ga je predložila tožeča stranka, dokument z dne 9. julija 2009, naslovljen [*zaupno*] (priloga A.18.1 k tožbi), ki vsebuje opombo 20 v zvezi z izključitvijo zneska v višini [*zaupno*] USD, saj ta ustreza [*zaupno*]. V zvezi s tem je treba ugotoviti – kot je pripomnila Komisija v točki 851 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da ta dokument vsebuje primerjalno preglednico stroškov za R&R v zvezi s čipom MDM8200 v primerjavi s stroški v zvezi s čipom MDM8200A, ki se je obravnaval kot stroškovno nekonkurenčen („not cost competitive“). Vendar je vse, za kar se zdi, da ta preglednica dokazuje, to, da se za namene primerjave stroškov obeh čipov v predstavitvi navedeni znesek za [*zaupno*] ne upošteva, ne dokazuje pa tega, da se ti specifični stroški niso upoštevali – ali se ne bi smeli upoštevati – pri izračunu stroškov v zvezi s čipom MDM8200. V preostalem niso trditve tožeče stranke podkrepljene z nobenim dokumentom in samo z njimi ni mogoče omajati elementov, ki jih je pred tem predložila ona sama. V teh okoliščinah jih je treba zavrniti. Iz tega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

500 V zvezi s petim očitkom, ki se nanaša na napako glede neupoštevanja prihodkov, ki jih je ustvarila družba Qualcomm v okviru dejavnosti licenciranja patentov, je treba ugotoviti, da tudi če bi tožeča stranka spremenila svojo politiko dodeljevanja licenc, to še ne pomeni, da v upoštevnem obdobju ni podeljevala licenc za svoj celoten portfelj patentov. Kot je vsekakor razvidno iz opombe 1238 izpodbijanega sklepa, tožeča stranka ne izpodbija dejstva, da [*zaupno*].

501 Poleg tega je treba pripomniti, da tožeča stranka po eni strani trdi, da je opredelila približno [*zaupno*] patentov in patentnih prijav, med katerimi naj bi jih bilo „veliko lahko v celoti ali delno“ ustvarjenih z dejavnostmi, ki jih Komisija obravnava kot specifične za zadevni čip. Po drugi strani tožeča stranka ne navaja teh patentov in patentnih prijav niti količinsko ne opredeljuje tako ustvarjenih prihodkov. Nasprotno, zlasti v zvezi s patenti, povezanimi s programsko opremo, trdi le, da ni mogoče opredeliti tistih, povezanih z zadevnimi čipi. V teh okoliščinah trditve tožeče stranke ne zadostujejo za izpodbitje ugotovitev Komisije v zvezi s tem. Iz tega izhaja, da je treba ta očitek zavrniti.

502 V zvezi s šestim očitkom, ki se v bistvu nanaša na napake glede upoštevanja stroškov za R&R, povezanih z razvojem čipov družbe Qualcomm, je treba šteti – kot to jasno izhaja iz izpodbijanega sklepa, zlasti točke 862 njegove obrazložitve in, splošneje, njegove točke 12.6.3 – da je bila prodaja družbama Huawei in ZTE bistvena za povračilo stroškov za R&R.

503 Kot je navedeno v točki 888 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je bilo poleg tega primerno v mero stroškov vključiti mejne stroške, povezane z R&R, in sicer zaradi ocene, ali je bila prodaja družbama Huawei in ZTE izvedena po cenah, nižjih od stroškov, ker je predvidena prodaja tema družbama predstavljala pomemben delež pričakovanega povpraševanja, zaradi česar je bilo utemeljeno na prvem mestu razvijati te čipe. Poleg tega sta bila v nasprotju s trditvijo tožeče stranke vrsta in obseg predvidene prodaje enot čipov MDM8200, MDM6200 in MDM8200A drugim strankam, čeprav je ta prav tako pripomogla k povračilu mejnih stroškov za razvoj, takšna, da z njima ne bi bilo mogoče utemeljiti razvoja teh proizvodov. To ugotovitev potrjujejo tudi dokumenti, navedeni v opombi 1277 navedenega sklepa.

504 Zato je treba ta očitek zavrniti.

505 V zvezi s sedmim očitkom, ki se nanaša na manipulacijo *post hoc*, ki jo je opravila Komisija s tem, da je prerazporedila stroške, zabeležene v [*zaupno*], k različnim čipom, je treba ugotoviti, da je tožeča stranka sama priznala, da se do decembra 2013 stroški, povezani s programsko opremo, ki se je uporabljala za čipa MDM8200 in MDM8200A, kakor so bili zabeleženi v navedeni [*zaupno*], niso razlikovali glede na to, ali so se nanašali na enega ali drugega od teh dveh čipov (opomba 78 odgovora na zahtevo po informacijah z dne 13. oktobra 2014).

506 Ugotoviti je tudi treba, da ni v preglednici, pridobljeni iz [*zaupno*], vključeni v prilogo A.15.1 k tožbi, čeprav se je razvoj čipa MDM8200A začel aprila 2009, nanj vezan noben strošek pred zadnjim četrtletjem leta 2009 in da tudi odtlej stroški, vezani na ta čip, ostajajo nizki v primerjavi s stroški za čipa MDM8200 in MDM6200. Ta okoliščina – ob upoštevanju tehnične podobnosti med obema čipoma in njunega skupnega trženja – podkrepljuje trditve Komisije iz točke 880 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki dokazujejo obstoj edinstvenega razmerja med čipoma MDM8200 in MDM8200A, ki ni primerljivo z razmerjem, ki je morda obstajalo med čipom MDM8200 in katerim koli drugim čipom, ki je podpiral tehnologijo HSPA+.

507 Intervenientka upravičeno še navaja, da izpodbijani sklep vsebuje „analizo doživljenjske donosnosti“, v okviru katere je bila preučena donosnost celotne prodaje čipa MDM8200 in čipa MDM8200A v njuni celotni življenjski dobi in v zvezi z vsemi strankami, ter da je iz te analize razvidno, da dohodki, ki sta jih ta čipa ustvarila v celotni življenjski dobi, niso zadostovali za kritje stroškov za njun R&R za proizvodnjo in razvoj. Torej ne bi cena, ki jo je družba Qualcomm določila v zvezi s tema čipoma, enako učinkovitemu konkurentu nikakor omogočila kritja stroškov za konkurenčni čip.

508 V teh okoliščinah je treba ta očitek zavrniti.

509 V zvezi z osmim očitkom, ki se nanaša na nepravilno razporeditev „mejnih“ stroškov na podlagi prihodkov namesto na podlagi obsega prodaje, je treba ugotoviti, prvič, da Komisija v podporo metodi, za katero se je odločila, sicer res navaja le en vir, to je Smernice OECD za določanje transfernih cen za mednarodna podjetja in davčne uprave iz leta 2017, navedene v opombi 1293 izpodbijanega sklepa, vendar se po drugi strani tožeča stranka ne sklicuje na nobeno študijo niti na nobeno načelo v podporo nadomestni metodi, ki jo predlaga. Kolikor tožeča stranka poleg tega s trditvijo, da metoda, ki jo je uporabila Komisija, močno spodbuja ugotovitev plenilskih cen tam, kjer jih dejansko ni, trdi, da navedena metoda privede do umetne ugotovitve plenilskih cen, svoje trditve z ničimer ne podkrepljuje.

510 Drugič, dovolj je podobno kot Komisija ugotoviti, da trditev tožeče stranke, da naj bi metoda, ki jo je uporabila Komisija, privedla do tega, da se domnevno plenilski prodaji pripišejo nižji stroški za R&R, ker naj bi bili ti namesto tega preneseni na obdobje povračila, še ne povzroči neustreznosti navedene metode. Ugotoviti je namreč treba, da je posledica metode, ki jo je uporabila Komisija, ta, da se pripis navedenih stroškov izvede glede na okoliščino, da so cene v danem obdobju, zlasti v prvem obdobju trženja čipov, sorazmerno visoke in so torej tudi prihodki veliki. Posledica metode, ki jo predlaga tožeča stranka je, nasprotno, enoten sorazmerni pripis stroškov, tako da je treba za vsako enoto (ne glede na trenutek življenjskega cikla čipa, v katerem se prodaja) povrniti enak znesek stroškov. Kot upravičeno navaja Komisija v točki 917 obrazložitve izpodbijanega sklepa, tak pristop glede na razvoj cen čipov v obravnavani zadevi ni bil ustrezen, saj bi povzročil prenos velikega dela stroškov za razvoj proti koncu življenjskega cikla proizvodov, ko se izoblikuje trend nizkih cen in majhnih marž, kar bi v preizkusu cen in stroškov povzročilo veliko lažno pozitivnih številk.

511 Tretjič, v zvezi s tem, da je Komisija uporabljeno metodo opredelila z izrazom „proxy for the price evolution of a chipset“, trditve tožeče stranke, da je ta institucija tako zanemarila dejstvo, da so DPMS mera stroškov, ne cene, ni mogoče sprejeti, saj je z navedenim izrazom zgolj napoteno na dejstvo, da si navedena metoda prizadeva upoštevati profil cen skozi čas, tako da obdobja, v katerih naj bi čipi ustvarili najvišje prihodke, nosijo tudi večji del stroškov.

512 Četrtič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da metoda, ki jo je uporabila Komisija, predstavlja „gibljivi cilj“, je treba ugotoviti – kot je navedeno v točki 935 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da ima metoda, ki jo predlaga tožeča stranka, isto pomanjkljivost, saj vsakič, ko se cene v določenih ali vseh četrtletjih življenjskega cikla proizvoda zvišajo, obseg prodaje tega proizvoda upade, zato mora vsaka prodana enota nositi večji delež fiksnih stroškov za razvoj proizvoda. Tako višje cene lahko še vedno niso dovolj visoke, da bi presegle referenčne stroške, izračunane na podlagi pripisa stroškov za razvoj, ki temelji na obsegu.

513 Petič, trditev tožeče stranke, da ne bi razporeditev na podlagi obsega privedla do praktično nobenega določanja cen, nižjih od stroškov, ni utemeljena. Kot poudarja Komisija, preglednica 13 iz priloge A.2.4.5 k tožbi kaže, da bi to veljalo za čipe MDM8200A, ne pa tudi za čipe MDM8200 niti za čipe MDM6200. Cena pri plenilski prodaji čipov MDM6200 družbe Qualcomm družbi ZTE je bila namreč tako nizka, to je nižja od PVS, da zgolj razporeditev stroškov na podlagi obsega namesto na podlagi prihodkov ne bi spremenila ničesar v zvezi s tem, da je družba Qualcomm vedno zaračunavala cene, nižje od stroškov (točka 891 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Enako velja za čipe MDM8200. Razporeditev stroškov glede na obseg namesto glede na prihodke ne prinese bistveno drugačnih rezultatov za družbo Qualcomm. Ta očitek je treba zato zavrniti.

514 Glede na vse navedeno je treba tretji del sedmega tožbenega razloga zavrniti. Ker so bili tudi drugi deli tega tožbenega razloga zavrnjeni (glej točki 424 in 444 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Deveti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ in pri uporabi prava v zvezi z ugotovitvijo, da je bila zaradi cen, ki jih je zaračunavala tožeča stranka, družba Icera izrinjena, potrošnikom pa je bila povzročena škoda

515 Ta tožbeni razlog ima štiri dele. Prvi se nanaša na to, da Komisija ni opravila analize tako imenovanega „enako učinkovitega“ konkurenta. Drugi se nanaša na protislovje med ugotovitvijo blokiranja iz izpodbijanega sklepa in dejanskimi rezultati družbe Icera v upoštevnem obdobju. Tretji se nanaša na neobstoj dokazov o domnevnem finančnem plenilstvu glede na to, da je družba Icera v navedenem obdobju pridobila dodatna sredstva, da jo je prevzela družba NVidia in da je ostala dejavna na trgu. Četrti se nanaša na nezmožnost tožeče stranke, da odpravi konkurenco, ki jo je izvajala tehnologija družbe Icera.

516 Ker se drugi, tretji in četrti del vsi trije v bistvu nanašajo na domnevni neobstoj učinkov očitanega ravnanja, bodo preučeni skupaj.

Prvi del: Komisija naj ne bi analizirala tako imenovanega „enako učinkovitega“ konkurenta

517 Tožeča stranka meni, da Komisija ni opravila analize tako imenovanega „enako učinkovitega“ konkurenta na upoštevnem trgu in v vodilnem segmentu tega trga, zato naj ne bi ravnala v skladu s pravnim standardom, ki se uporablja, kot to izhaja iz trditev, izoblikovanih v podporo tretjemu tožbenemu razlogu. S tem naj Komisija poleg tega ne bi preučila, ali je bila stopnja pokritosti trga z očitanim ravnanjem dovolj obsežna, da lahko povzroči protikonkurenčne učinke, kot je predpisalo Sodišče v sodbi z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632).

518 Tožeča stranka poleg tega meni, da družba Icera vsekakor ni bila „enako učinkovita“ konkurentka, saj naj glede na to, da zunaj vodilnega segmenta trga čipov UMTS ni bila konkurenčna, ne bi mogla zadovoljiti velikega deleža povpraševanja na zadevnem trgu. Po njenem mnenju bi moral biti „enako učinkovit“ konkurent sposoben vsaj reproducirati celotno ponudbo prevladujočega podjetja.

519 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

520 V skladu s sodno prakso s področja plenilskih cen je treba cene, nižje od PVS, šteti za zlorabo, saj nima prevladujoče podjetje razen izločitve konkurentov nobenega interesa za zaračunavanje takih cen. Poleg tega je treba cene, nižje od PCS, vendar višje od PVS, šteti za zlorabo, če so določene

v okviru načrta, katerega cilj je izločiti konkurenta, saj lahko take cene s trga izločijo podjetja, ki so morda enako učinkovita kot prevladujoče podjetje, vendar zaradi svojega slabšega finančnega položaja ne morejo kljubovati konkurenci (glej v tem smislu sodbo z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točke od 70 do 72).

521 Iz tega po eni strani izhaja, da obstaja domneva zlorabe, kadar podjetje s prevladujočim položajem uporablja cene, nižje od PVS, ne da bi morala Komisija opraviti še kakršno koli drugo analizo razen take primerjave cen, ki jih uporablja prevladujoče podjetje, in nekaterih njegovih stroškov. Kadar po drugi strani podjetje s prevladujočim položajem uporablja cene, nižje od PCS, vendar višje od PVS, mora Komisija, da dokaže obstoj zlorabe, opraviti primerjavo med cenami, ki jih uporablja prevladujoče podjetje, in nekaterimi njegovimi stroški ter dokazati obstoj načrta, katerega cilj je izločiti konkurenta, saj lahko take cene v bistvu že kot take s trga izločijo enako učinkovite konkurente. Komisiji torej ni treba nikakor opraviti še drugih analiz poleg takega dokazovanja, zlasti da bi predložila dokaz o protikonkurenčnih učinkih, ki jih je povzročilo izpodbijano ravnanje.

522 V nasprotju s trditvami tožeče stranke Komisiji zato pri preučitvi morebitnega obstoja plenilskih cen, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, ni treba preučiti, ali je stopnja pokritosti trga s sporno prakso dovolj velika, da ta praksa povzroči protikonkurenčne učinke. V obravnavani zadevi torej Komisiji ni mogoče upravičeno očitati, da ni opravila takšne preučitve.

523 V zvezi s tem je iz točk 72 in 73 sporočila Komisije, naslovljenega „Navodila glede prednostnih nalog izvrševanja Komisije pri uporabi člena [102 PDEU] za izključevalna ravnanja, s katerimi prevladujoča podjetja zlorabljajo svoj položaj“ (UL 2009, C 45, str. 7; v nadaljevanju: Sporočilo o prednostnih nalogah), razvidno še, da je za prevladujoče podjetje lažje izvajati plenilsko ravnanje, če nizke cene oblikuje selektivno za posamezne stranke, ker bo to omejilo njegovo izgubo, in da je manj verjetno, da izvaja plenilsko ravnanje, če gre za nizke cene, ki se uporabljajo na splošno in v daljšem obdobju. Iz tega izhaja, da je na področju plenilskih cen stopnja pokritosti trga z očitanim ravnanjem na splošno majhna in da bi, če bi bilo mogoče sankcionirati le plenilska ravnanja, ki se nanašajo na dovolj velik del trga, tvegali, da se bo kakršna koli selektivna plenilska praksa izognila prepovedi iz člena 102 PDEU, in sicer tudi če bi lahko privedla do izrinjenja enako učinkovitega konkurenta. Iz sodne prakse pa izhaja, da mora biti plenilske cene mogoče sankcionirati, če obstaja nevarnost izključitve konkurentov (glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 1996, Tetra Pak/Komisija, C-333/94 P, EU:C:1996:436, točka 44).

524 Poleg tega iz sodne prakse izhaja tudi, da se z uporabo merila „enako učinkovitega“ konkurenta ugotavlja, ali praksa oblikovanja cen podjetja s prevladujočim položajem pomeni nevarnost izrinjenja enako zmogljivega konkurenta s trga, ter da to merilo temelji na primerjavi cen, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, in nekaterih stroškov tega podjetja ter analizi njegove strategije (sodbi z dne 27. marca 2012, Post Danmark, C-209/10, EU:C:2012:172, točka 28, in z dne 6. oktobra 2015, Post Danmark, C-23/14, EU:C:2015:651, točki 53 in 54).

525 Iz tega izhaja, da v okviru preiskave v zvezi s potencialnimi plenilskimi cenami analiza, s katero Komisija primerja cene, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, z nekaterimi njegovimi stroški, da bi presodila, ali je to podjetje uporabilo cene, ki so nižje od PCS, vendar višje od PVS, že vključuje analizo „enako učinkovitega“ konkurenta.

526 Če namreč podjetje s prevladujočim položajem določi cene na ravni, ki je nižja od PCS, vendar višja od PVS, „enako učinkovit“ konkurent kot to podjetje zaradi svoje manjše finančne zmožnosti načeloma ne bo imel možnosti konkurirati tem cenam, ne da bi mu na dolgi rok

nastale nevzdržne izgube. Take cene torej lahko izločijo „enako učinkovitega“ konkurenta, kar ustreza dokazovanju, ki ga mora Komisija predložiti v okviru uporabe merila „enako učinkovitega“ konkurenta, da bi dokazala potencial protikonkurenčne prakse za izrinjenje.

527 Če je torej Komisija – kot v obravnavani zadevi – veljavno dokazala, da je podjetje s prevladujočim položajem uporabljalo cene, nižje od PCS, vendar višje od PVS, je s tem implicitno uporabila merilo „enako učinkovitega“ konkurenta, kar zadostuje za zavrnitev prvega dela devetega tožbenega razloga.

Drugi deli, ki se v bistvu nanašajo na neobstoj učinkov očitanega ravnanja

528 Tožeča stranka v podporo drugemu delu trdi, da je družba Icera v upoštevnem obdobju dejansko dobro poslovala, kar naj bi omajalo trditev Komisije, da je očitano ravnanje učinkovalo tako, da je bil tej družbi v ključni fazi njenega razvoja preprečen dostop do družbe Huawei ali ZTE, od česar so bile odvisne njene možnosti razvoja v vodilnem segmentu trga čipov UMTS.

529 Tožeča stranka v podporo tretjemu delu trdi, da je družba Icera v upoštevnem obdobju pridobila dodatna sredstva, zlasti ker jo je prevzela družba NVidia, kar naj bi omajalo trditev Komisije, da je očitano ravnanje učinkovalo tako, da je bila družba Icera prisiljena v prodajo z izgubo in izčrpanje svojega tveganega kapitala.

530 Tožeča stranka v podporo četrtemu delu trdi, da očitano ravnanje ni moglo učinkovati tako, da bi bila zaradi njega odstranjena konkurenca, ki jo je izvajala tehnologija družbe Icera. Po njenem mnenju bi imel umik družbe Icera s trga omejen ali celo ničen učinek na cene, ki jih je zaračunavala za svoje „vodilne“ čipe UMTS ali kateri koli drug čip UMTS, zlasti ker so bili tehnologija ter znanje in izkušnje družbe Icera prenosljivi, tako da naj na konkurenco ne bi vplivalo dejstvo, da te ne bi bilo več na trgu.

531 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

532 Ugotoviti je treba, da je Komisija – kot navaja v svojih pisanjih – le zaradi izčrpnosti v točki 12.7.4 izpodbijanega sklepa pokazala, da je očitano ravnanje povzročilo protikonkurenčne učinke, kar tožeča stranka v okviru obravnavanih delov tožbenega razloga izpodbija. Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da je treba očitke, ki so usmerjeni zoper dodatne razloge iz sklepa Komisije, takoj zavrniti kot brezpredmetne, ker ne morejo povzročiti razglasitve ničnosti tega akta (sodbi z dne 8. maja 2003, T. Port/Komisija, C-122/01 P, EU:C:2003:259, točka 17, in z dne 8. julija 2004, Dalmine/Komisija, T-50/00, EU:T:2004:220, točka 146), zaradi česar so ti deli vsekakor brezpredmetni (glej v tem smislu sodbo z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 283).

533 Iz tega izhaja, da je treba drugi, tretji in četrti del devetega tožbenega razloga tožeče stranke zavrniti. Ker je bil prvi del tega tožbenega razloga prav tako zavrnjen (glej točko 527 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Deseti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja, neobrazložitev ter kršitev pravice do izjave in načela dobrega upravljanja v delu, v katerem

je Komisija ugotovila, da se je s praksami oblikovanja cen, ki jih je izvajala tožeča stranka, zagotavljala uresničitev načrta za izključitev družbe Icera

534 Deseti tožbeni razlog ima tri dele. Prvi se nanaša na nekoherentnost „teorije škode“, ki jo je razvila Komisija na podlagi dokumentov, navedenih v izpodbijanem sklepu. Drugi se nanaša na slabo razlago in napačno predstavitev nekaterih internih dokumentov, na katere se Komisija opira v navedenem sklepu, da bi tako dokazala namen izločitve konkurenta. Tretji se nanaša na nižjo raven in nepristojnost za odločanje o cenah, kar zadeva zaposlenega pri tožeči stranki, ki naj bi bil avtor več internih dokumentov, ki jih je navedla Komisija pri dokazovanju obstoja plenilske strategije.

535 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

536 Komisija je v točki 1118 izpodbijanega sklepa pojasnila, da se je pri dokazovanju namena tožeče stranke, da izloči konkurenta, oprla ne le na dokumente, izrecno navedene v okviru točke 12.8 navedenega sklepa, v katerih se posebej obravnava tak namen, ampak tudi na druge dokaze, navedene v točki 12.4.2 tega sklepa, ter na povezave, ki jih je lahko ugotovila med temi dokazi in svojo analizo cen in stroškov v istem sklepu v zvezi s čipom MDM8200 (točke od 954 do 956 obrazložitve izpodbijanega sklepa), v zvezi s čipom MDM6200 (točke od 968 do 971 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in v zvezi s čipom MDM8200A (točke od 977 do 978 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Glede tega je v točki 1118 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla – ne da bi tožeča stranka to izpodbijala – da so vsi ti dokazi in točke obrazložitve sestavni del njene analize, s katero je dokazovala namen izrinjenja pri tožeči stranki.

537 Komisija je nato dokazala da je imela tožeča stranka namen izriniti konkurenta, ki je temeljil na uporabi plenilskih cen v zvezi z družbama Huawei in ZTE za čipe MDM8200, MDM6200 in MDM8200A, in sicer hkrati na podlagi neposrednih dokazov, torej internih dokumentov tožeče stranke (točka 12.8.1 izpodbijanega sklepa), in posrednih dokazov, torej elementov konteksta (točka 12.8.2 izpodbijanega sklepa).

538 Kar natančneje zadeva neposredne dokaze, je iz točke 1120 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija med dokazi, povzetimi v točki 12.4.2 navedenega sklepa, izbrala devet izmenjav internih elektronskih sporočil, ki po njenem mnenju še posebej ponazarjajo, da je pri najvišjih vodstvenih kadrih tožeče stranke obstajal načrt izrinjenja družbe Icera, kar je opisala v točkah od 1121 do 1137 obrazložitve tega sklepa.

539 Natančneje, gre za izmenjavo naslednjih elektronskih sporočil:

– izmenjava elektronskih sporočil iz decembra 2008, ki je vsebovala zlasti navedbe „strateško ne bi smeli dati družbi Icera nobene priložnosti pri družbi Huawei“, „[č]e bi družba Icera pridobila družbo ZTE, lahko družbo ZTE odbijemo tako, da na trgu delamo z družbo Huawei“ ter „[r]azmislite o tem, da bi dali dodatne 2–3 % [cenovnega znižanja], da bomo prepričani, da bomo imeli 100-odstotni delež pri družbi Huawei“ (točka 1121 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz februarja 2009, v kateri je napoteno na nekatere preventivne ukrepe, s katerimi naj bi preprečili, da bi bila družba Icera sposobna doseči zadostno raven obsega, na cenovno vojno, na grožnjo družbe Icera in na to, da tej družbi ne bi smel uspeti preboj pri enem od glavnih proizvajalcev originalne opreme, ter na zatrtje družbe Icera pri družbi ZTE (točka 1122 obrazložitve navedenega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz decembra 2009 na temo znižanja cene čipa MDM6200 za družbo ZTE in tega, da tožeča stranka ne more dovoliti, da bi družba Icera pridobila veliko število pogodb, saj bi ji to pomagalo pri tem, da se utrdi (točka 1124 obrazložitve tega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz decembra 2009 v zvezi s tem, da se brez oziranja na ceno dopusti, da čip MDM8200 „zapolni praznino“ (točka 1125 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz januarja 2010, v okviru katere je čip 8042 družbe Icera predstavljen kot glavna grožnja za tožečo stranko in se zlasti predlaga sodelovanje z družbo Huawei, da bi s tem družbo Icera potolkli s čipom MDM6200, izčrpali omejena sredstva družbe Icera iz njenega tveganega kapitala in zatrli čip ICE8042 pri družbi ZTE na trgu (točka 1127 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz januarja 2010, ki vsebuje navedbe „moramo zaščititi naše dosežke pri pomembnih strankah“, „družbi ZTE in Huawei sta glavni prednosti in kitajska ekipa dela na težavah, ki nastajajo pri njenih strankah“ in „[k]ratkoročno je treba izvesti prilagoditev cen za čipa MDM6200 in MDM8200A, da se zaustavi rast obsega pri družbi Icera leta 2010“ ter priloženo predstavitev, v kateri se predlaga izvajanje pritiska na družbo Icera približno šest mesecev, da bi izčrpali njena zelo omejena sredstva iz tveganega kapitala (Venture Capital) (točka 1128 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz junija 2010, ki vsebuje navedbo „strategija v obliki izvajanja pritiska na čip ICE8042 s čipoma MDM6200 in MDM8200A se je dobro obnesla“ (točka 1132 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz decembra 2010, ki se nanaša na strategijo v zvezi s čipom MDM8200A pri družbah Huawei in ZTE, v okviru katere je ocenjen obseg prodaje družbe Icera pri družbi ZTE, če tožeča stranka ne bi storila ničesar in družbi ZTE ne bi odobrila posebne podpore poleg običajnih prilagoditev cene (točka 1134 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

– izmenjava elektronskih sporočil iz maja 2011, v okviru katere eden od vodilnih zaposlenih pri tožeči stranki ob upoštevanju finančnih težav družbe Icera okleva glede odobritve dodatnih cenovnih znižanj za čip MDM8200A (točka 1136 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

540 Kar zadeva posredne dokaze, se je Komisija oprla na naslednjih pet elementov konteksta: izrazita ciljna usmerjenost očitanega ravnanja, znaten obseg prodaje z izgubo, ki jo je uresničila tožeča stranka v strateško zelo pomembnem vodilnem segmentu trga čipov UMTS, neprekinjenost očitanega ravnanja v upoštevnem obdobju, plačili NIS, katerih namen je bil zagotoviti prikrito znižanje cene čipov MDM8200 in MDM6200, ter finančne izgube tožeče stranke na področju cen in oskrbe. V zvezi s tem je Komisija v točki 1138 obrazložitve izpodbijanega sklepa pojasnila, da ti posredni dokazi sami zase zadostujejo kot dokaz obstoja namena tožeče stranke, da izloči družbo Icera z upoštevnega trga.

541 V skladu z ustaljeno sodno prakso velja, da kadar določeni razlogi iz nekega sklepa zadostujejo za njegovo pravno utemeljitev, potem napake v zvezi z drugimi razlogi iz tega akta nikakor ne vplivajo na njegov izrek (sodbi z dne 21. septembra 2005, EDP/Komisija, T-87/05, EU:T:2005:333, točka 144, in z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 283).

542 V obravnavani zadevi je treba torej preučiti, ali ta tožbeni razlog ni brezpredmeten v delu, v katerem se tožeča stranka sklicuje na napake, ki naj bi jih Komisija storila pri ugotovitvi, da so prakse tožeče stranke za oblikovanje cen zagotavljale uresničitev načrta, katerega namen je bil izriniti družbo Icera.

543 Uvodoma je treba v zvezi z neposrednimi dokazi ugotoviti, da tožeča stranka v okviru drugega dela tega tožbenega razloga izrecno izpodbija le razlago, ki jo je Komisija podala v zvezi s štirimi od devetih izmenjav elektronskih sporočil, za katere se je v izpodbijanem sklepu štelo, da še posebej ponazarjajo obstoj namena izrinjenja družbe Icera, in sicer izmenjavo iz februarja 2009 (to je drugi neposredni dokaz), izmenjavami iz januarja 2010 (to je peti in šesti neposredni dokaz) ter izmenjavo iz junija 2010 (to je sedmi neposredni dokaz).

544 Kar zadeva zaposlenega, čigar status naj bi bil na nižji ravni, na katerega se nanaša tretji del tega tožbenega razloga, je ta sodeloval le pri izmenjavah elektronskih sporočil iz februarja 2009 (to je drugi neposredni dokaz), drugi izmenjavi elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je četrti neposredni dokaz) in obeh izmenjavah elektronskih sporočil iz januarja 2010 (to je peti in šesti neposredni dokaz), ne pa tudi v okviru elektronskih sporočil, izmenjanih decembra 2008 (to je prvi neposredni dokaz), prve izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je tretji neposredni dokaz), izmenjave elektronskih sporočil iz junija 2010 (to je sedmi neposredni dokaz), izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2010 (to je osmi neposredni dokaz) in izmenjave elektronskih sporočil iz maja 2011 (to je deveti neposredni dokaz).

545 Iz tega izhaja, da tožeča stranka v tožbi v podporo temu tožbenemu razlogu ne navaja nobenega očitka glede razlage, ki jo je Komisija v izpodbijanem sklepu podala glede elektronskih sporočil, izmenjanih decembra 2008 (to je prvi neposredni dokaz), prve izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je tretji neposredni dokaz), izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2010 (to je osmi neposredni dokaz) in izmenjave elektronskih sporočil iz maja 2011 (to je deveti neposredni dokaz).

546 Vendar zgoraj navedene izmenjave elektronskih sporočil že same zase potrjujejo obstoj strategije tožeče stranke za izrinjenje družbe Icera.

547 Kot je razvidno iz točke 539 zgoraj, je v izmenjavi elektronskih sporočil iz decembra 2008 (to je prvi neposredni dokaz) namreč napoteno na to, da se družbi Icera ne da nobena „priložnost“ pri družbi Huawei, da se bo delalo z družbo Huawei za to, da se odbije družba ZTE, če bi družba Icera pridobila to družbo, in da se družbi Huawei prizna dodatno 2- ali 3-odstotno cenovno znižanje, da se tako zagotovi 100-odstotni delež pri tej stranki. Iz tega izhaja, da je družba Icera v tej izmenjavi jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na potrebo, da tožeča stranka ukrepa v zvezi z njo, tako da sodeluje z družbo Huawei in ji odobri dodatno cenovno znižanje, da se družbi Icera ne da nobena „priložnost“ pri tej stranki.

548 Ugotoviti je še treba, da se je Komisija lahko oprla na izmenjavo elektronskih sporočil iz decembra 2008, tudi če je ta potekala nekaj mesecev pred začetkom upoštevnega obdobja. Iz sodne prakse namreč izhaja, da lahko Komisija upošteva elemente, dokazane zunaj obdobja kršitve, če so ti del vrste indicev, na katere se sklicuje Komisija, da bi dokazala navedeno kršitev (glej v tem smislu sodbi z dne 2. februarja 2012, Denki Kagaku Kogyo in Denka Chemicals/Komisija, T-83/08, neobjavljena, EU:T:2012:48, točka 193, in z dne 16. junija 2015, FSL in drugi/Komisija, T-655/11, EU:T:2015:383, točka 178). Poleg tega si je mogoče brez težav predstavljati, da je lahko za konkretno izvedbo strategije izrinjenja konkurenta potrebnega nekaj časa in da se torej lahko izvede nekaj mesecev po tem, ko je bila izoblikovana.

549 V prvi izmenjavi elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je tretji neposredni dokaz) je napoteno na znižanje cene čipa MDM6200 za družbo ZTE in na to, da tožeča stranka ne more dovoliti, da bi družba Icera pridobila veliko število pogodb, saj bi ji to pomagalo pri utrditvi. Iz tega izhaja, da je družba Icera v tej izmenjavi jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na potrebo, da tožeča stranka ukrepa v zvezi z njo, tako da družbi ZTE prizna cenovno znižanje, da bi tako preprečila, da bi se družba Icera okrepila s pridobitvijo pogodb zlasti pri tej stranki.

550 V izmenjavi elektronskih sporočil iz decembra 2010 (to je osmi neposredni dokaz) se obravnava posebna podpora družbi ZTE, ki ne ustreza običajnim prilagoditvam cen. Podobno tudi iz te izmenjave izhaja, da je družba Icera jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na predvideno dobavo družbe Icera družbi ZTE, če se zadnjenavedeni ne bi odobrila posebna podpora, ki ne ustreza običajnim prilagoditvam cen.

551 V izmenjavi elektronskih sporočil iz maja 2011 (to je deveti neposredni dokaz) je napoteno na finančne težave družbe Icera, zaradi katerih naj bi imel eden od vodilnih zaposlenih pri tožeči stranki pomisleke o priznanju dodatnih cenovnih znižanj za čip MDM8200A, kar dokazuje, da je finančni položaj družbe Icera vplival na cenovno politiko tožeče stranke v upoštevnem obdobju.

552 Ker tožeča stranka ne izpodbija razlage, ki jo je v izpodbijanem sklepu podala Komisija v zvezi z izmenjavami elektronskih sporočil, navedenimi v točki 545 zgoraj, je torej ta tožbeni razlog brezpredmeten v delu, v katerem se tožeča stranka sklicuje na napake, ki naj bi jih Komisija storila pri ugotovitvi, da so njene prakse oblikovanja cen zagotavljale izvedbo načrta za izrinjenje družbe Icera. Tudi če bi bilo namreč treba sprejeti očitke tožeče stranke glede razlage, ki jo je podala Komisija v zvezi z nekaterimi izmenjavami elektronskih sporočil, na katere se opira kot na neposredne dokaze, je treba še vedno ugotoviti, da je mogoče z dokazi, ki jih ne izpodbija, samimi zase dokazati njen namen, da izrine družbo Icera.

553 Komisija se je, da bi dokazala namen tožeče stranke, da izrine konkurenta, v izpodbijanem sklepu vsekakor oprla tudi na posredne dokaze.

554 Kot je razvidno iz točke 1138 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki je tožeča stranka ne izpodbija, posredni dokazi zadostujejo kot dokaz namena tožeče stranke, da izrine družbo Icera.

555 Poleg tega tožeča stranka v podporo temu tožbenemu razlogu navaja tri dele, vendar z nobenim od njih ne izpodbija vrste posrednih dokazov, obravnavanih v točki 12.8.2 izpodbijanega sklepa, saj se prvi nanaša na „teorijo škode“, ki jo je izoblikovala Komisija, z drugim se izpodbijata razlaga in predstavitev, ki ju je podala Komisija glede nekaterih neposrednih dokazov, torej nekaterih internih dokumentov tožeče stranke, s tretjim pa se zatrjuje nižja raven zaposlenega, ki je avtor nekaterih dokumentov, ki jih je Komisija navedla kot neposredne dokaze.

556 Ker torej vrsta posrednih dokazov, na katere se Komisija opira v točki 12.8.2 izpodbijanega sklepa, sama zase zadostuje kot dokaz, da je imela tožeča stranka namen izriniti družbo Icera, postane zaradi dejstva, da tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga teh dokazov ne izpodbija, navedeni tožbeni razlog brezpredmeten v delu, v katerem se tožeča stranka sklicuje na napake, ki naj bi jih storila Komisija pri ugotovitvi, da so njene prakse oblikovanja cen zagotovile uresničevanje načrta, katerega namen je bil izriniti družbo Icera.

557 Vsekakor se mora v skladu s sodno prakso Komisija, če podjetje s prevladujočim položajem uporablja cene, nižje od PCS, da dokaže obstoj zlorabe, opreti na vrsto resnih in skladnih indicev, s katerimi je mogoče dokazati namen tega podjetja, da izrine konkurenta (glej v tem smislu sodbi

z dne 6. oktobra 1994, Tetra Pak/Komisija, T-83/91, EU:T:1994:246, točka 151, in z dne 30. januarja 2007, France Télécom/Komisija, T-340/03, EU:T:2007:22, točka 197). Navedeno dokazovanje mora biti usmerjeno v to, da se na podlagi natančnih in konkretnih elementov analize in dokazov dokaže, da je navedeno ravnanje najmanj zmožno povzročiti učinke izključitve (glej sodbo z dne 21. decembra 2023, European Superleague Company, C-333/21, EU:C:2023:1011, točka 130).

558 Če je na voljo vrsta na prvi pogled zadostnih indicev, mora tožeča stranka v tožbi navesti drugo celovito in koherentno razlago, na podlagi katere je mogoče različnim elementom, na katere je napoteno v izpodbijanem sklepu, pripisati drug pomen (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, Almamet/Komisija, T-410/09, neobjavljena, EU:T:2012:676, točka 145).

559 V obravnavani zadevi je Komisija zoper tožečo stranko upoštevala zlasti uporabo cen, nižjih od DPMS, vendar višjih od PVS. Da bi v tem primeru dokazala kršitev, je morala torej predložiti zlasti resne indice o obstoju namena tožeče stranke, da izrine družbo Icera, kar je storila v točki 12.8 izpodbijanega sklepa.

560 Kot je razvidno iz točke 538 zgoraj, Komisija v točki 12.8.1 izpodbijanega sklepa navaja več internih dokumentov tožeče stranke, to je devet izmenjav elektronskih sporočil, ki po njenem mnenju še posebej nazorno potrjujejo obstoj strategije za izrinjenje družbe Icera z upoštevnega trga.

561 Kot je bilo navedeno v točki 545 zgoraj, ni tožeča stranka v podporo temu tožbenemu razlogu navedla nobenega očitka glede razlage, ki jo je Komisija v izpodbijanem sklepu podala glede elektronskih sporočil, izmenjanih decembra 2008 (to je prvi neposredni dokaz), prve izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je tretji neposredni dokaz), izmenjave elektronskih sporočil iz decembra 2010 (to je osmi neposredni dokaz) in izmenjave elektronskih sporočil iz maja 2011 (to je deveti neposredni dokaz). Kot pa je bilo ugotovljeno v točki 546 zgoraj, te izmenjave elektronskih sporočil že same zase potrjujejo obstoj strategije za izrinjenje družbe Icera, še zlasti ob upoštevanju dokumentov, navedenih v točki 12.4.2 navedenega sklepa.

562 Kar zadeva preostalih pet izmenjav elektronskih sporočil, katerih razlaga, ki jo je podala Komisija, se v tožbi, nasprotno, izrecno izpodbija, pomenijo vrsto resnih in skladnih indicev, s katerimi je mogoče dokazati namen tožeče stranke, da izrine družbo Icera.

563 Uvodoma je treba v zvezi s tem opozoriti, da je to, kar je Komisija z opiranjem na te neposredne dokaze v točki 12.8.1 izpodbijanega sklepa želela dokazati, namen tožeče stranke, da izrine družbo Icera, ne pa druge sestavne dele kršitve, kot je zlasti obstoj plenilskih cen v zvezi z zadevnimi tremi čipi, ki se obravnavajo v drugih točkah navedenega sklepa. Torej je treba v obravnavani zadevi preveriti to, ali interni dokumenti, na katere se opira Komisija, dejansko pomenijo vrsto resnih in skladnih dokazov, s katerimi je mogoče, obravnavanimi kot celoto, dokazati namen tožeče stranke, da izrine družbo Icera, pri čemer v ta namen kakršni koli drugi preudarki niso upoštevni.

564 V zvezi s tem besedišče, uporabljeno v vsaki od izmenjav elektronskih sporočil, še posebej jasno kaže namen tožeče stranke, da izrine družbo Icera.

565 Na prvem mestu, v izmenjavi elektronskih sporočil iz februarja 2009 je družba Icera izrecno opredeljena kot „grožnja“, pri čemer je napoteno na preventivne ukrepe, ki bi jih bilo treba sprejeti za to, da se prepreči, da bi bila ta sposobna doseči zadostno raven obsega in da bi izvedla preboj pri enem od glavnih proizvajalcev originalne opreme. Poleg tega se v tej izmenjavi

elektronskih sporočil predlaga „zatrtje“ družbe Icera pri družbi ZTE in to, da se ji ne da nobena „priložnost“ pri družbi Huawei. Iz tega izhaja, da je družba Icera v tej izmenjavi jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na potrebo, da tožeča stranka sprejme ukrepe za preprečitev, da bi dosegla zadosten obseg, in za njeno izrinjenje, zlasti pri strankah Huawei in ZTE.

566 Tožeča stranka izpodbija ugotovitve, ki jih je Komisija izpeljala iz izmenjave elektronskih sporočil iz februarja 2009, pri čemer trdi, da je ta potekala tri mesece pred začetkom kršitve, da ni v njej nikjer napoteno na določanje cen zadevnih treh čipov in da je z njo omajana „teorija posrednega plenilstva“.

567 V zvezi s tem je treba opozoriti, da lahko Komisija, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 548 zgoraj, upošteva elemente, dokazane zunaj obdobja kršitve, če so ti del vrste indicev, na katere se sklicuje Komisija, da bi dokazala navedeno kršitev. Poleg tega se lahko namen za izrinjenje konkurenta brez težav izrazi več mesecev pred konkretno izvedbo strategije s ciljem takega izrinjenja. Upoštevno ni niti dejstvo, da ni v izmenjavi elektronskih sporočil iz februarja 2009 nikjer napoteno na določanje cen zadevnih treh čipov in da je z njo domnevno omajana „teorija posrednega plenilstva“, saj s temi elementi ni mogoče omajati obstoja namena tožeče stranke, da izrine družbo Icera. Dalje, tudi če v tej izmenjavi niso predstavljene podrobnosti ukrepov, ki bi jih bilo treba sprejeti zoper družbo Icera, nič manj ne drži, da je v njej izrecno predlagano sprejetje preventivnih ukrepov zoper to družbo.

568 Na drugem mestu, v prvi izmenjavi elektronskih sporočil iz januarja 2010 (to je peti neposredni dokaz) sta družba Icera in, natančneje, njen čip ICE8042 še enkrat opredeljena kot glavna grožnja tožeči stranki, v njej pa so navedeni tudi ukrepi, ki jih mora tožeča stranka izvesti za njeno izrinjenje, to je sodelovanje z družbo Huawei in izčrpanje omejenih sredstev družbe Icera. Iz tega izhaja, da je družba Icera v tej izmenjavi jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na potrebo, da tožeča stranka ukrepa za njeno izrinjenje, zlasti pri družbi Huawei.

569 Kar zadeva drugo izmenjavo elektronskih sporočil iz januarja 2010 (to je šesti neposredni dokaz), so v njej navedeni ukrepi, ki jih je treba sprejeti za zaustavitev rasti obsega družbe Icera in zaščito dosežkov tožeče stranke pri njenih pomembnih strankah, pri čemer sta družbi Huawei in ZTE v zvezi s tem opredeljeni kot „prednostni“, zlasti prilagoditev cene čipov MDM6200 in MDM8200A. V predstavitvi, priloženi tej izmenjavi, je napoteno tudi na šestmesečno izvajanje „pritiska“ na družbo Icera, da bi izčrpali njena omejena sredstva. Iz tega izhaja, da je družba Icera v tej izmenjavi znova jasno opredeljena in da je v njej prav tako jasno napoteno na potrebo, da tožeča stranka ukrepa za njeno izrinjenje pri družbah Huawei in ZTE, zlasti prek prilagoditve cene čipov MDM6200 in MDM8200A.

570 Tožeča stranka poskuša ugotovitve, ki jih je Komisija izpeljala v zvezi z izmenjavami elektronskih sporočil iz januarja 2010, omajati s sklicevanjem na dolgo vrsto različnih trditev, kot je to, da Komisija v „teoriji škode“, ki naj bi jo izoblikovala, ni upoštevala konkurence, ki jo je izvajala družba HiSilicon, čeprav naj bi bilo v elektronskem sporočilu z dne 1. januarja 2010 napoteno nanjo, neomemba čipa MDM8200 ali dejstvo, da naj bi bil glavni predmet teh elektronskih sporočil konkurenca družbe Vodafone. Vendar je treba te trditve obravnavati kot neupoštevne, saj z njimi ni mogoče omajati obstoja namena tožeče stranke, da izrine družbo Icera.

571 Poleg tega tožeča stranka ne izpodbija izmenjav elektronskih sporočil iz januarja 2010, v katerih je napoteno na ukrepe, zlasti cenovne, ki jih je treba izvesti pri družbah Huawei in ZTE, da bi zaustavili rast družbe Icera in jo prisilili k izčrpanju svojih omejenih sredstev. Čeprav tožeča

stranka v zvezi s tem izpodbija razlago, ki jo je v zvezi z izrazom „pritiskati“ podala Komisija, saj naj ta po njenih navedbah ne bi pomenil „prekiniti dotok sredstev za preživetje“, nič manj ne drži, da je v stavku, v katerem je ta izraz uporabljen, to je „izvajanje pritiska na družbo Icera približno šest mesecev, da bi izčrpali njena zelo omejena sredstva iz tveganega kapitala [Venture Capital]“, nedvoumno napoteno na strategijo s ciljem finančnega izčrpanja te družbe. Ugotoviti je še treba, da tožeča stranka ne zatrjuje nobene druge mogoče razlage izraza „pritiskati“, s katero bi bilo mogoče omajati škodljivost take strategije za družbo Icera.

572 Na tretjem mestu, v izmenjavi elektronskih sporočil iz junija 2010 (to je sedmi neposredni dokaz) je izrecno napoteno na to, da naj bi čip ICE8042 družbe Icera pri družbah Huawei in ZTE izgubljal zagon, ter na to, da se je „strategija v obliki izvajanja pritiska na čip ICE8042 s čipoma MDM6200 in MDM8200A […] dobro obnesla“. Iz tega izhaja, da je tožeča stranka dejansko izvedla strategijo v zvezi z družbama Huawei in ZTE, ki je temeljila na čipih MDM6200 in MDM8200A ter je bila uperjena zoper družbo Icera.

573 V zvezi s tem se tožeča stranka opira na vrsto različnih neupoštevnih trditev, saj z njimi ni mogoče omajati samega obstoja namena, ki ga je imela za izrinjenje družbe Icera, kot je neomemba čipa MDM8200, sporazuma o neperiodičnih inženirskih stroških, sklenjenega z družbo ZTE, ali dodatnega lastniškega financiranja, ki ga je družba Icera napovedala maja 2010. Vendar tožeča stranka z navedenim ne izpodbija tega, da je v izmenjavi elektronskih sporočil iz junija 2010 napoteno na strategijo v zvezi z družbama Huawei in ZTE zoper družbo Icera prek čipov MDM6200 in MDM8200 ter da je bila ta dejansko izvedena, saj se je dobro obnesla.

574 Na četrtem mestu, natančneje v podporo tretjemu delu tega tožbenega razloga, tožeča stranka trdi, da se Komisija opira na dokumente, ki jih je sestavil zaposleni na nižji ravni brez pristojnosti in vpliva na cene ter ki zato ni mogel imeti bistvene vloge pri izvajanju strategije izrinjenja družbe Icera. V zvezi s tem je iz točke 12.8.1 izpodbijanega sklepa razvidno, da je ta zaposleni sodeloval pri izmenjavah elektronskih sporočil iz februarja 2009, decembra 2009 in januarja 2010.

575 V zvezi z izmenjavo elektronskih sporočil iz februarja 2009 (to je drugi neposredni dokaz) je iz točke 1122 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je zadevni zaposleni svojo „analizo grožnje družbe Icera“ posredoval enemu od najvišjih vodstvenih kadrov tožeče stranke, ki je navedeno analizo odobril in jo je posredoval drugim najvišjim vodstvenim kadrom.

576 Kar zadeva drugo izmenjavo elektronskih sporočil iz decembra 2009 (to je četrti neposredni dokaz), tožeča stranka ne izpodbija tega, da je bil eden od najvišjih vodstvenih kadrov tisti, ki je predlagal, naj se brez oziranja na ceno dopusti, da čip MDM8200 „zapolni praznino“.

577 Kar nazadnje zadeva izmenjavi elektronskih sporočil iz januarja 2010 (to je peti in šesti neposredni dokaz), ki vsebujeta predlog zadevnega zaposlenega o izvajanju „pritiska“ na družbo Icera, da bi tako izčrpali njena omejena sredstva, ni sporno, da sta bili naslovljeni na več najvišjih vodstvenih kadrov tožeče stranke. Poleg tega je bil ta predlog ponovljen v predstavitvi, ki jo je pripravil ta zaposleni in je bila priložena poročilu o „preučitvi družbe Icera“, ki ga je eden od najvišjih vodstvenih kadrov poslal članom izvršne uprave pri tožeči stranki.

578 Iz tega izhaja, da so bili najvišji vodstveni kadri tožeče stranke s pristojnostjo in vplivom na cene dejansko udeleženi v izmenjavah elektronskih sporočil, iz katerih je razviden namen tožeče stranke za izrinjenje družbe Icera.

579 Iz navedenega izhaja, da je Komisija v točki 12.8.1 izpodbijanega sklepa prek neposrednih dokazov, ki pomenijo vrsto resnih in skladnih indicev, pravno zadostno dokazala, da je pri tožeči stranki obstajal namen izrinjenja družbe Icera, kar pomeni, da ta institucija ni kršila obveznosti obrazložitve.

580 Nazadnje, ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne navaja čisto ničesar, s čimer bi bilo mogoče dokazati, da je Komisija kršila njeno pravico do izjave in načelo dobrega upravljanja, ker je ugotovila, da so njene prakse oblikovanja cen zagotavljale uresničitev načrta za izrinjenje družbe Icera.

581 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Enajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neobrazložitev v zvezi s tem, da je Komisija zavrnila objektivno utemeljitev tožeče stranke

582 Tožeča stranka v utemeljitev enajstega tožbenega razloga navaja naslednje trditve.

583 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da Komisija ni upoštevala dejstva, da se je s priznanjem očitanih cenovnih znižanj le prilagodila „agresivnim“ cenam, ki naj bi jih zaračunavala njena konkurentka, družba Icera, ter dejstva, so bile cene, ki jih je zaračunavala, višje od PVS in zato donosne in utemeljene. Ob sklicevanju na osmi, deveti in deseti tožbeni razlog ponavlja, da s tem nikakor ni izvedla „načrta“ za izrinjenje družbe Icera.

584 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da bi morala Komisija upoštevati dejstvo, da so bila družbi Huawei priznana cenovna znižanja za čip MDM8200 v odgovor na velik pritisk, ki ga je ta izvajala nanjo, njihov namen pa je bil po eni strani pomagati družbi Huawei, da spravi v promet svoja neizpolnjena naročila in presežne zastarele zaloge ter da po drugi strani s cenovnega vidika konkurira napravam družbe ZTE z vgrajenim čipom družbe Icera.

585 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je v upravnem postopku Komisiji podrobno pojasnila, da je menila, da so njene lastne zaloge čipov MDM8200 presežne in zastarele. Po njenih navedbah je iz tega razloga znižala ceno tega čipa za vse svoje pomembne stranke, s čimer je bila družba Huawei postavljena v manj ugoden položaj, zato ji je nazadnje priznala cenovno znižanje za že prej izvedena naročila. Pri tem trdi, da dejstvo, da so bila naročila navedenih čipov oddana v letih 2010 in 2011, nikakor ni ovira za objektivno utemeljenost njene odločitve o znižanju cene tega čipa, da bi tako spodbudila novo povpraševanje. Nazadnje še poudarja, da je v nasprotju s trditvami Komisije cenovna znižanja priznala tudi vsem svojim drugim pomembnim strankam, ki so jim bile dejansko priznane cene, ki so ustrezale povprečnim prodajnim cenam, priznanim družbi Huawei.

586 Glede na navedeno tožeča stranka trdi, da je bilo očitano ravnanje objektivno utemeljeno ter da je Komisija napačno in brez tehtne utemeljitve v izpodbijanem sklepu ugotovila nasprotno.

587 Komisija in intervenientka izpodbijata trditve tožeče stranke.

588 Iz člena 2 Uredbe št. 1/2003 v bistvu izhaja, da v vseh postopkih za uporabo členov 101 in 102 PDEU kršitev teh določb dokazuje stranka ali organ, ki kršitev domneva, da pa mora po drugi strani podjetje, ki se sklicuje na objektivno utemeljitev, to dokazati.

589 Poleg tega je iz uvodne izjave 5 Uredbe št. 1/2003 v bistvu razvidno, da čeprav mora stranka ali organ, ki zatrjuje kršitev členov 101 ali 102 PDEU, dokazati tako kršitev, pa mora po drugi strani podjetje, ki uveljavlja sredstvo obrambe zoper ugotovitev kršitve, po zahtevanem pravnem standardu dokazati, da je zadoščeno pogojem za uporabo take obrambe.

590 Iz tega izhaja, da mora podjetje, kot je tožeča stranka, ki se sklicuje na objektivno utemeljitev, vključno s povečanjem učinkovitosti, za ravnanje, ki je *a priori* v nasprotju s členom 102 PDEU, sama predložiti pravno zadosten dokaz.

591 V obravnavani zadevi mora torej tožeča stranka predložiti pravno zadosten dokaz, da je treba tako ravnanje kljub vsemu obravnavati kot objektivno utemeljeno.

592 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da ravnanje ne pomeni zlorabe, če je utemeljeno s prokonkurenčnimi prednostmi ali se z njim uresničujejo upravičeni interesi. Podjetje s prevladujočim položajem lahko za to zlasti dokaže, bodisi da je njegovo ravnanje objektivno potrebno bodisi da je mogoče učinek izrinjenja izničiti ali celo preseči z ugodnostmi glede učinkovitosti, ki prav tako koristijo potrošnikom. V ta namen mora zadevno prevladujoče podjetje dokazati, prvič, da lahko njegovo ravnanje omogoči povečanje učinkovitosti, s tem, da dokaže obstoj in obseg tega povečanja učinkovitosti, drugič, da tako povečanje učinkovitosti izniči verjetne škodljive učinke tega ravnanja na konkurenco in na interese potrošnikov na zadevnem trgu ali trgih, tretjič, da je navedeno ravnanje nujno potrebno za uresničitev tega povečanja učinkovitosti ter, četrtič, da ne izključi učinkovite konkurence z odstranitvijo vseh ali večine obstoječih virov dejanske ali potencialne konkurence (glej v tem smislu sodbo z dne 27. marca 2012, Post Danmark, C-209/10, EU:C:2012:172, točke od 40 do 42 in navedena sodna praksa). Utemeljitve, ki jih navaja tožeča stranka, je treba presojati glede na ta načela.

593 Uvodoma je treba ugotoviti, da tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, kako naj bi bilo plenilsko ravnanje, ki se ji očita, „objektivno potrebno“ ali katere ugodnosti, s katerimi bi bilo mogoče izničiti učinek dejanskega ali potencialnega izrinjenja družbe Icera s trga, bi lahko od njega imeli potrošniki, ali pa bi bilo celo „nujno potrebno“ za uresničitev domnevnega povečanja učinkovitosti v smislu sodne prakse, navedene v točki 592 zgoraj.

594 Tri utemeljitve, ki jih za svoje plenilsko ravnanje navaja tožeča stranka, in sicer, prvič, prilagoditev „agresivnim“ cenam družbe Icera in uporaba cen, višjih od PVS, drugič, cenovna znižanja za čip MDM8200, priznana družbi Huawei, s katerimi naj bi ji pomagala, da spravi v promet svoje presežne in zastarele zaloge tega čipa, ter, tretjič, cenovna znižanja za navedeni čip, priznana družbi Huawei, da bi tako spravila v promet svoje lastne presežne in zastarele zaloge tega čipa, ne dokazujejo niti tega, da je bilo očitano ravnanje objektivno potrebno, niti tega, da bi bilo mogoče z njim povzročeni učinek izrinjenja družbe Icera izničiti ali celo preseči s prednostmi na področju povečanja učinkovitosti, ki bi koristile tudi potrošnikom.

595 Ko je bilo tožeči stranki v zvezi s tem postavljeno vprašanje na obravnavi, se je zgolj sklicevala na pritisk, ki ga je izvajala družba Huawei, da bi dosegla nižje cene za čip MDM8200, pri čemer je obstajalo tveganje, da bi ta razveljavila nekatera naročila, po potrebi tudi po sodni poti. Vendar ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 592 zgoraj, taki elementi ne omogočajo objektivne utemeljitve zlorabe, za katero se uporablja prepoved iz člena 102 PDEU.

596 Iz tega izhaja, da tožeča stranka ni predložila zadostnega dokaza v smislu člena 2 Uredbe št. 1/2003 in sodne prakse, navedene v točki 592 zgoraj, o tem, da je bilo očitano ravnanje objektivno utemeljeno, kar zadostuje za zavrnitev enajstega tožbenega razloga, ne da bi bilo treba

preučiti, ali naj bi Komisija storila napake pri ugotovitvi dejanskega in pravnega položaja ter napake pri presoji in kršila obveznost obrazložitve, ker je zavrnila utemeljitve, ki jih je tožeča stranka navedla v upravnem postopku.

597 Vsekakor so razlogi, navedeni v točki 12.9 izpodbijanega sklepa, dovolj obrazloženi in ne vsebujejo napak pri presoji ali ugotovitvi dejanskega položaja.

598 Kar zadeva prilagoditev „agresivnim“ cenam družbe Icera, zadostuje ugotovitev, da sodna praksa ne priznava nikakršne brezpogojne pravice prevladujočega podjetja do prilagoditve cenam konkurence, zlasti ko bi ta pravica vodila k utemeljevanju uporabe plenilskih cen, ki jih Pogodba sicer prepoveduje (glej v tem smislu sodbo z dne 30. januarja 2007, France Télécom/Komisija, T-340/03, EU:T:2007:22, točka 182).

599 Poleg tega zato, ker naj bi bilo za tožečo stranko domnevno „razumno“, da se prilagodi cenam družbe Icera, tako ravnanje še ni objektivno „utemeljeno“ v smislu sodne prakse, navedene v točki 592 zgoraj, ker naj bi se zaradi njega povečala učinkovitost. Zgolj dejstvo, da je mogoče ravnanje opredeliti kot ekonomsko „razumno“ po mnenju podjetja, ki ga izvaja, še ne zadostuje za njegovo objektivno utemeljitev v smislu konkurenčnega prava.

600 V zvezi z uporabo cen, višjih od PVS, je treba spomniti, da v skladu s sodno prakso, ki izhaja iz sodbe z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, (C-62/86, EU:C:1991:286, točki 71 in 72), podjetje s prevladujočim položajem, tudi če uporablja cene, ki so nižje od PCS, vendar višje od PVS, stori zlorabo, če tako ravna v okviru načrta, katerega cilj je izločiti konkurenta. Če – kot v obravnavani zadevi – obstaja taka strategija izrinjenja, torej ni pomembno, da so bile zaračunane cene domnevno „donosne in utemeljene“, ker so bile višje od PVS.

601 V zvezi s cenovnimi znižanji za čip MDM8200, priznanimi družbi Huawei kot pomoč, da spravi v promet svoje presežne in zastarele zaloge tega čipa, je treba ugotoviti, da se nanašajo le na cene, ponujene družbi Huawei za čip MDM8200. Tožeča stranka torej z navedenimi pojasnili ne poskuša utemeljiti plenilskih cen, priznanih družbi ZTE, ali plenilskih cen, priznanih za čipa MDM6200 in MDM8200A.

602 V zvezi s cenovnimi znižanji za čip MDM8200, priznanimi družbi Huawei kot pomoč, da spravi v promet svoje presežne in zastarele zaloge tega čipa, je treba še ugotoviti – kot navaja Komisija v točki 1185 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da je ta družba pri družbi Qualcomm oddala nova naročila tega čipa v letih 2010 in 2011, kar je tožeča stranka, ki ji je bilo v zvezi s tem postavljeno vprašanje na obravnavi, potrdila. Torej je Komisija, ne da bi storila napako, menila, da je težko verjetno, da so bila lahko navedena cenovna znižanja priznana kot pomoč družbi Huawei, da spravi v promet svoje presežne zaloge zastarelega čipa.

603 Prav tako je v zvezi s cenovnimi znižanji za čip MDM8200, ki naj bi jih tožeča stranka družbi Huawei priznala kot pomoč, da spravi v promet svoje lastne presežne in zastarele zaloge tega čipa, težko verjeti, da so imela navedena znižanja ta cilj. Kot namreč upravičeno trdi Komisija, bi tožeča stranka v tem primeru cenovna znižanja za navedeni čip priznala vsem svojim strankam. Vendar je iz preglednice 74 v izpodbijanem sklepu razvidno, da je bila do takih znižanj upravičena le družba Huawei, ki so ji bile ponujene cene, bistveno nižje od tistih, ki jih je tožeča stranka uporabljala za svoje druge stranke. Poleg tega je iz točke 1185 obrazložitve navedenega sklepa razvidno, da je morala tožeča stranka avgusta 2010 proizvesti nove enote čipa MDM8200, da je zadostila povpraševanju družbe Huawei, kar je tožeča stranka na vprašanje v zvezi s tem na

obravnavi potrdila. Nazadnje, trditev tožeče stranke, da so bila cenovna znižanja družbi Huawei priznana tudi zaradi konkuriranja napravam družbe ZTE, ki je uporabljala čip družbe Icera, zgolj potrjuje posredno plenilstvo, ki ga je ugotovila Komisija.

604 Zato je treba enajsti tožbeni razlog vsekakor zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: „napačna uporaba prava, ker naj ne bi bilo uporabljeno pravilno pravno merilo“

605 Tretji tožbeni razlog ima tri dele. Prvi del se nanaša na „očitno napačno uporabo prava“ ter kršitev načel pravne varnosti in pravnega zaupanja, ker Komisija ni uporabila „pravilnega pravnega merila“, kot je opredeljeno v Sporočilu o prednostnih nalogah. Drugi del se nanaša na napačno uporabo sodne prakse v zvezi z plenilskimi cenami in, splošneje, praksami oblikovanja cen. Tretji del se nanaša na kršitev načel pravne varnosti in predvidljivosti.

Prvi del: neuporaba „pravilnega pravnega merila“, kot je opredeljeno v Sporočilu o prednostnih nalogah

606 Tožeča stranka meni, da je iz Sporočila o prednostnih nalogah razvidno, da je upoštevno vprašanje pri preučitvi morebitne prakse izrinjenja, ki ga izvaja podjetje s prevladujočim položajem, to, ali lahko taka praksa privede do izrinjenja „enako učinkovitega“ konkurenta. V skladu z navedenim sporočilom naj bi morala Komisija pri taki preučitvi poleg tega predložiti dokaz, da je po eni strani podjetje s prevladujočim položajem s takim ravnanjem namerno nosilo izgube ali se je odpovedalo kratkoročnemu dobičku in da je po drugi strani lahko upalo na povrnitev takih izgub po obdobju domnevnega plenilstva. Ker se je Komisija javno zavezala, da bo ravnala v skladu s tem sporočilom, je to pri zadevnih podjetjih ustvarilo legitimna pričakovanja.

607 Poleg tega naj Sporočilo o prednostnih nalogah Komisiji ne bi dovoljevalo sankcioniranja podjetja, ki je v dobri veri izvajalo ravnanje, ki naj bi se nazadnje izkazalo za manj donosno, kot je bilo sprva predvideno. Nazadnje, iz točke 66 Sporočila o prednostnih nalogah naj bi bilo razvidno, da se lahko Komisija le izjemoma opre na listinske dokaze, če ti dovolj jasno dokazujejo obstoj plenilske strategije.

608 Vendar naj Komisija v obravnavani zadevi ne bi uporabila Sporočila o prednostnih nalogah, kar naj bi bilo potrjeno z nesklicevanjem na ta dokument v OUK, DOUK in dopisu o dejstvih. Tožeča stranka ob sklicevanju na četrti in osmi do deseti tožbeni razlog poleg tega trdi, da ni Komisija v izpodbijanem sklepu nikakor dokazala, da je kakor koli poslovala z izgubo, da ni opravila analize „enako učinkovitega“ konkurenta in da ni upoštevala dokazov o tem, da se družbi Huawei in ZTE, če očitanega ravnanja ne bi bilo, kljub vsemu ne bi oskrbovali pri družbi Icera. Tožeča stranka poleg tega ob sklicevanju na enajsti tožbeni razlog še meni, da je Komisija storila očitno napako pri presoji in ugotovitvi dejanskega položaja, ker je zavrnila objektivno utemeljitev, ki jo je navedla. Nazadnje ob sklicevanju na deseti in enajsti tožbeni razlog trdi, da je očitano ravnanje izvajala v dobri veri, saj naj ne bi mogla predvideti metode porazdelitve stroškov za R&R, ki jo je uporabila Komisija v navedenem sklepu, in je lahko razumno pričakovala, da bodo njene prakse oblikovanja cen donosne.

609 Zato naj bi Komisija „očitno napačno uporab[ila] pravo“ ter kršila načeli pravne varnosti in zaupanja v pravo ter načeli dobrega upravljanja in obveznosti obrazložitve.

610 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

611 Najprej je treba poudariti, da se Sporočilo o prednostnih nalogah omejuje na pristop Komisije glede izbire zadev, ki jih ta namerava obravnavati prednostno, tako da upravna praksa Komisije nikakor ni zavezujoča za nacionalne organe, pristojne za konkurenco, niti za nacionalna sodišča (sodba z dne 6. oktobra 2015, Post Danmark, C-23/14, EU:C:2015:651, točka 52), in njegov namen ni določitev prava, ki se uporablja (sodba z dne 13. decembra 2018, Deutsche Telekom/Komisija, T-827/14, EU:T:2018:930, točka 114).

612 Iz tega izhaja, da Sporočilo o prednostnih nalogah omejuje diskrecijsko pravico Komisije, tako kot vsak drug dokument, ki sicer ni zavezujoč, vendar določa splošni okvir analize, ki ga Komisija uporablja pri ugotavljanju, ali naj nadalje obravnava zadeve. Iz tega sledi, da Komisija v konkretnem primeru od njega ne more odstopiti, ne da bi navedla razloge. V takem primeru je namreč to, da Komisija spoštuje jamstva, ki se zagotavljajo s pravnim redom Unije v upravnih postopkih, med katerimi je obveznost obrazložitve, še toliko bolj bistveno (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 10. novembra 2017, Icap in drugi/Komisija, T-180/15, EU:T:2017:795, točka 289 in navedena sodna praksa).

613 Preučiti je torej treba, ali je Komisija, kot trdi tožeča stranka, v obravnavani zadevi odstopila od splošnega analitičnega okvira, določenega v Sporočilu o prednostnih nalogah, in to brez utemeljitve.

614 Kar na prvem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da Komisija v bistvu ni v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah preučila, ali lahko očitana praksa privede do izrinjenja „enako učinkovitega“ konkurenta, je iz preizkusa prvega dela devetega tožbenega razloga in, natančneje, točk od 524 do 527 zgoraj, razvidno, da analiza, s katero Komisija primerja cene, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, z nekaterimi njegovimi stroški, da bi presodila, ali je to podjetje uporabilo plenilske cene, že vključuje analizo „enako učinkovitega“ konkurenta, ter da je Komisija, če je kot v obravnavani zadevi dokazala, da je podjetje s prevladujočim položajem uporabljalo take cene, s tem implicitno opravila tako analizo, kar zadostuje za zavrnitev te trditve.

615 Poleg tega je iz točke 26 Sporočila o prednostnih nalogah razvidno, da dejstvo, da DPMS niso kriti, kar je Komisija v obravnavani zadevi dokazala, kaže na to, da prevladujoče podjetje ne krije vseh svojih fiksnih (pripisljivih) stroškov proizvodnje zadevnega blaga ali storitve in da bi bil lahko „enako učinkovit“ konkurent izrinjen s trga, kar potrjuje, da je Komisija v okviru primerjave cen in stroškov prevladujočega podjetja implicitno, vendar nujno opravila analizo „enako učinkovitega“ konkurenta.

616 Kar na drugem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da bi morala Komisija v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah predložiti dokaz o tem, da je podjetje s prevladujočim položajem namerno nosilo izgube ali se je odpovedalo kratkoročnemu dobičku, je iz točke 66 navedenega sporočila razvidno, da lahko Komisija pri dokazovanju takega poslovanja z izgubo v nekaterih primerih uporabi neposredne dokaze, ki zajemajo dokumente prevladujočega podjetja, iz katerih je jasno razvidna plenilska strategija, kot je podrobni načrt, ki med drugim določa poslovanje z izgubo, da bi se izrinil konkurent.

617 Kot je razvidno iz preizkusa desetega tožbenega razloga, je Komisija v točki 12.8.1 izpodbijanega sklepa dejansko uporabila dokumente tožeče stranke, iz katerih je jasno razvidno, da je pri njej obstajal namen, da se izrine družba Icera, ki se je uresničeval prek cenovnih znižanj, priznanih družbama Huawei in ZTE, kar zadostuje za zavrnitev te trditve, ki se v bistvu nanaša na to, da

izpodbijani sklep ne vsebuje dokazov o poslovanju z izgubo. V zvezi s tem v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz točke 66 Sporočila o prednostnih nalogah nikakor ne izhaja, da bi lahko Komisija le izjemoma uporabila listinske dokaze, ki dokazujejo obstoj plenilske strategije. Nasprotno, Komisija je v tej točki uporabila izraz „v nekaterih primerih“, ne pa izraza „v nekaterih izjemnih primerih“ ali „izjemoma“, ali pa celo izraza „v izjemnih okoliščinah“, uporabljenega v opombi 50 Sporočila o prednostnih nalogah. Poleg tega se Komisija v opombi 44 tega sporočila, ki se nanaša na točko 66 tega sporočila, sklicuje na sodbi, v katerih je Splošno sodišče potrdilo, da se je Komisija upravičeno oprla na take listinske dokaze, in sicer na sodbi z dne 6. oktobra 1994, Tetra Pak/Komisija (T-83/91, EU:T:1994:246, točki 151 in 171), in z dne 30. januarja 2007, France Télécom/Komisija (T-340/03, EU:T:2007:22, točke od 198 do 215).

618 Kar na tretjem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da bi morala Komisija v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah predložiti dokaz o tem, da je podjetje s prevladujočim položajem lahko upalo, da se mu bodo po obdobju plenilstva povrnile izgube, ki jih je dopustilo v tem obdobju, je zgolj iz točke 70 tega sporočila razvidno, da lahko prevladujoče podjetje razumno pričakuje, da bo njegova tržna moč po končanemu plenilskem ravnanju večja, kot bi bila, če se podjetje sploh ne bi ukvarjalo s takšnim ravnanjem, zato je verjetno, da bo podjetje lahko imelo koristi zaradi poslovanja z izgubo. Poleg tega v skladu s sodno prakso ravnanje lahko pomeni zlorabo, ne da bi bilo treba konkretno dokazati, da je lahko zadevno podjetje razumno pričakovalo nadomestitev izgub, ki so tako nastale (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 1994, Tetra Pak/Komisija, T-83/91, EU:T:1994:246, točka 150), kar zadostuje za zavrnitev te trditve.

619 Kar na četrtem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da je Komisija – ker ni mogla predvideti metode porazdelitve stroškov za R&R, ki jo je uporabila Komisija v izpodbijanem sklepu, in je zato ravnala v dobri veri – v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah ne bi smela sankcionirati, je treba ugotoviti, da je bilo v okviru preizkusa desetega tožbenega razloga ugotovljeno, da Komisija ni storila napake, ker je ugotovila, da so prakse oblikovanja cen, ki jih je izvajala tožeča stranka, zagotavljale uresničitev načrta za izrinjenje družbe Icera, kar zadostuje za zavrnitev te trditve.

620 Kar na petem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da v OUK, DOUK in dopisu o dejstvih ni napoteno na Sporočilo o prednostnih nalogah, tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, zakaj bi to pomenilo, da je Komisija kršila splošni analitični okvir, ki ga uporablja, da opredeli, ali je treba ukrepati, kakor je predstavljen v navedenem sporočilu. Zadnjenavedeno poleg tega Komisiji nikakor ne nalaga, da se mora v svojih sklepih s področja zlorabe prevladujočega položaja izrecno sklicevati nanj. Zato je treba to trditev zavrniti.

621 Kar na šestem mestu zadeva trditev tožeče stranke, da Komisija ni upoštevala tega, da se družbi Huawei in ZTE, če očitanega ravnanja ne bi bilo, vsekakor ne bi nič bolj oskrbovali pri družbi Icera ter da je neupravičeno zavrnila objektivne razloge, ki jih je navedla za utemeljitev svojega ravnanja, je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne pojasnjuje, kako naj bi Komisija s tem kršila splošni analitični okvir, ki ga uporablja, da opredeli, ali je treba ukrepati, kakor je predstavljen v Sporočilu o prednostnih nalogah.

622 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del tretjega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: napačna uporaba sodne prakse v zvezi z plenilskimi cenami in, splošneje, praksami oblikovanja cen

623 Tožeča stranka trdi, da je Komisija ravnala v nasprotju s sodno prakso v zvezi s plenilskimi cenami in, splošneje, praksami oblikovanja cen, to je sodno prakso, v kateri je izoblikovan pravni standard, ki se uporablja. V podporo tej trditvi navaja več odlomkov sodb, za katere meni, da so upoštevne, in Komisiji očita, da v izpodbijanem sklepu ni opravila analize „enako učinkovitega“ konkurenta, čeprav je taka analiza s sodno prakso predpisana.

624 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

625 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka zgolj navaja odlomke iz sodne prakse, ne da bi pojasnila, zakaj naj bi izpodbijani sklep odstopal od pravnega standarda, predpisanega v njej, razen v zvezi z analizo „enako učinkovitega“ konkurenta, kjer po navedbi sodbe z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija (C-413/14 P, EUC:2017:632), v obravnavani zadevi Komisiji očita, da po eni strani ni opravila take analize in da po drugi strani ni preverila velikosti stopnje pokritosti trga z izpodbijano prakso.

626 Vendar je po eni strani iz preizkusa prvega dela devetega tožbenega razloga in, natančneje, točk od 524 do 527 zgoraj, razvidno, da analiza, s katero Komisija primerja cene, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, z nekaterimi njegovimi stroški, da bi presodila, ali je to podjetje uporabilo plenilske cene, že vključuje analizo „enako učinkovitega“ konkurenta ter da ker je Komisija v obravnavani zadevi dokazala, da je podjetje s prevladujočim položajem uporabljalo take cene, in s tem implicitno opravila navedeno analizo, to zadostuje za zavrnitev očitka tožeče stranke, ki se nanaša na neobstoj take analize v izpodbijanem sklepu.

627 Po drugi strani, kot je razvidno iz točk od 521 do 523 zgoraj, Komisiji na podlagi sodne prakse, navedene v točki 520 zgoraj, pri preučitvi morebitnega obstoja plenilskih cen, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, ni treba preučiti tudi, ali je stopnja pokritosti trga s sporno prakso dovolj velika, da ta praksa povzroči protikonkurenčne učinke, kar zadostuje za zavrnitev očitka tožeče stranke, ki se nanaša na neobstoj take preučitve.

628 Drugi del tretjega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Tretji del: kršitev načela pravne varnosti in predvidljivosti

629 Tožeča stranka ob sklicevanju na sedmi in osmi tožbeni razlog trdi, da je Komisija v izpodbijanem sklepu opravila umetno in novo analizo cen in stroškov, ki se je v zvezi z dvema zadevnima čipoma razlikovala od tiste, izoblikovane v OUK, v zvezi s tretjim pa je bila nepredvidljiva. Po njenem mnenju je Komisija s tem kršila načeli pravne varnosti in predvidljivosti.

630 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

631 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka v podporo temu delu zgolj na splošno ponavlja trditve, ki jih je navedla v okviru prvega dela tega tožbenega razloga ter sedmega in osmega tožbenega razloga, na katera se izrecno sklicuje, ne da bi izoblikovala kakršno koli konkretno trditev.

632 Tretji del tretjega tožbenega razloga je treba zato zavrniti kot nedopusten.

633 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Četrti tožbeni razlog: „‚teorija plenilstva' naj ne bi bila logična in podprta z dokazi"

634 Četrti tožbeni razlog ima trinajst delov. Prvi del se nanaša na to, da naj bi bila „teorija plenilstva", ki jo je izoblikovala Komisija in naj bi bila „ciljno usmerjena in selektivna", nepovezana z opredelitvijo trga in naj bi bila prilagojena tako, da je privedla do vnaprej določene ugotovitve. Drugi del se nanaša na notranjo nekoherentnost in nezadostno obrazložitev navedene teorije. Tretji del se nanaša na to, da naj Komisija ne bi dokazala nerazumnosti ravnanja tožeče stranke in njene strategije plenilstva. Četrti del se nanaša na to, da naj bi bile cene tožeče stranke višje od cen družbe Icera in naj torej trg ne bi bil blokiran. Peti del se nanaša na to, da naj Komisija ne bi upoštevala ključnih razbremenilnih dokazov. Šesti del se nanaša na neobstoj dokaza o finančnem plenilstvu. Sedmi del se nanaša na novost, napačnost in neutemeljenost „teorije plenilstva". Osmi del se nanaša na „očitne napake pri presoji" v zvezi z neposrednim plenilstvom med tretjim četrtletjem leta 2010 in drugim četrtletjem leta 2011. Deveti del se nanaša na to, da naj Komisija ne bi upoštevala resničnega položaja na trgu v zvezi s čipom MDM8200. Deseti del se nanaša na to, da naj bi bila navedena teorija nelogična in v nasprotju z osnovnimi ekonomskimi pravili. Enajsti del se nanaša na to, da naj Komisija ne bi dokazala povrnitve izgub, nastalih v upoštevnem obdobju, niti naj ne bi navedla, kdaj se je plenilstvo končalo. Dvanajsti del se nanaša na neuporabo merila „enako učinkovitega" konkurenta in dobre zmogljivosti družbe Icera v navedenem obdobju, ki naj bi nasprotovale tej teoriji. Trinajsti del se nanaša na napako Komisije, ki naj bi obsodila resnično konkurenco.

Uvodne ugotovitve

635 Ugotoviti je treba, da Komisija v točki 12 izpodbijanega sklepa predstavlja svojo analizo zlorabe, ki jo je storila tožeča stranka.

636 Natančneje, Komisija v točki 12.1 izpodbijanega sklepa najprej opozarja na splošna načela, ki se uporabljajo, zlasti v zvezi s plenilskimi cenami. Nato v točki 12.2 navedenega sklepa povzema to, kako je v točkah od 12.3 do 12.11 tega sklepa uporabila ta splošna načela, kar tožeča stranka opredeljuje kot „teorijo plenilstva".

637 V tem okviru Komisija v točki 334 obrazložitve izpodbijanega sklepa pojasnjuje, da je prišla do ugotovitve, da je tožeča stranka med 1. julijem 2009 in 30. junijem 2011 prodala določene količine treh svojih čipov UMTS, in sicer čipov MDM8200, MDM6200 in MDM8200A, dvema glavnima strankama, to je družbama Huawei in ZTE, po cenah, nižjih od svojih stroškov, kar je storila z namenom izločitve družbe Icera, svoje glavne konkurentke v vodilnem segmentu trga čipov UMTS. Po njenem mnenju je želela tožeča stranka s takim ravnanjem družbi Icera, majhnemu in finančno omejenemu zagonskemu podjetju, preprečiti, da bi pridobilo zadosten ugled in obseg, da bi lahko ogrozilo njen prevladujoči položaj na navedenem trgu. Komisija navaja, da je tožeča stranka, ker ni navedla tehtne objektivne utemeljitve za tako ravnanje, s tem v navedenem obdobju zlorabila prevladujoči položaj, kar je v nasprotju s členom 102 PDEU in členom 54 Sporazuma EGP.

Prvi del: „teorija plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija in naj bi bila „ciljno usmerjena in selektivna“, naj bi bila nepovezana z opredelitvijo trga in naj bi bila prilagojena tako, da je privedla do vnaprej določene ugotovitve

638 Tožeča stranka ob sklicevanju na deseti tožbeni razlog trdi, da očitano ravnanje ni bilo niti ciljno usmerjeno niti selektivno in da je „teorija plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija, nepovezana z opredelitvijo upoštevnega trga, saj so bili – ker se nanaša le na vodilni segment tega trga, ki je poleg vsega še slabo opredeljen – nekateri čipi, ki jih je tožeča stranka obravnavala kot „vodilne“, izključeni iz tega segmenta.

639 Tožeča stranka še trdi, da je Komisija „teorijo plenilstva“ izoblikovala zaradi prikladnosti, saj naj ne bi bila navedena teorija nikakor povezana s pritožbo. Po njenih navedbah so se čipi MDM8200 in MDM8200A pred upoštevnim obdobjem in po njem prodajali še drugim strankam poleg družb Huawei in ZTE, in sicer po cenah, nižjih od DPMS, ki jih je izračunala, zaradi česar naj bi bila navedena teorija omajana.

640 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

641 Najprej, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da ni bilo očitano ravnanje niti ciljno usmerjeno niti selektivno, je treba ugotoviti, da je iz neposrednih dokazov, na katere se je oprla Komisija ter so bili podrobneje preučeni v točkah 538 in 539 zgoraj v okviru preučitve desetega tožbenega razloga, razvidno, da je tožeča stranka družbama Huawei in ZTE priznala cenovna znižanja, ki so v teh dokumentih jasno opredeljena, da bi tako družbi Icera preprečila, da bi dosegla navedeni ključni stranki, in jo s tem izrinila s trga. Tožeča stranka torej ne more upravičeno trditi, da njeno ravnanje ni bilo niti ciljno usmerjeno niti selektivno.

642 Dalje, sprejeti ni mogoče niti trditve tožeče stranke, da je „teorija plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija in se nanaša le na vodilni segment, nepovezana z opredelitvijo trga. Iz točke 64 Sporočila o prednostnih nalogah je namreč razvidno, da na področju plenilstva ravnanje povzroči poslovanje z izgubo, če prevladujoče podjetje zaračunava nižje cene za vso svojo proizvodnjo ali njen poseben del. Iz tega izhaja, da lahko plenilsko ravnanje brez težav zadeva omejen segment zadevnega trga, in ne tega trga v celoti. V zvezi s tem je iz sodne prakse razvidno, da lahko plenilsko ravnanje poteka celo na drugem trgu, ki ni zadevni trg, saj ta ni ozko opredeljen (glej v tem smislu sodbo z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 35 in 45).

643 Iz tega izhaja, da je Komisija po eni strani v izpodbijanem sklepu upravičeno sankcionirala ravnanje, omejeno na segment upoštevnega trga, po drugi strani pa ji ni bilo treba natančno opredeliti meje tega segmenta, kot mora to storiti v zvezi z upoštevnim trgom, da bi preverila obstoj prevladujočega položaja.

644 Kar poleg tega zadeva domnevno nepovezanost med „teorijo plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija, in pritožbo, je treba ugotoviti, da iz točke 55 Obvestila Komisije o obravnavi pritožb s strani Komisije v skladu s členoma [101] in [102] PDEU (UL 2004, C 101, str. 65) izhaja, da Komisija v prvi fazi, ki sledi vložitvi pritožbe, to pritožbo preuči in po potrebi pridobi dodatne informacije, na podlagi katerih se odloči, kako ukrepati, da lahko v tej fazi pride do neformalne izmenjave stališč med Komisijo in pritožnikom, da se pojasnijo dejanski in pravni elementi, na katere se pritožba nanaša, ter da se lahko v tej fazi zgodi, da Komisija pritožniku predloži prvi odziv, s čimer mu da priložnost, da razvije svoje trditve ob upoštevanju tega prvega odziva.

645 V obravnavani zadevi je iz točk od 11 do 13 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je bilo med družbo Icera in Komisijo po posodobitvi in spremembi pritožbe izvedenih več izmenjav, na podlagi katerih je družba Icera junija 2012 nazadnje podala trditve o plenilstvu, kar priznava tudi sama tožeča stranka. Ob upoštevanju točke 55 Obvestila Komisije o obravnavi pritožb s strani Komisije v skladu s členoma [101] in [102] PDEU je treba šteti, da je nekaj običajnega to, da pritožnik – kot se je zgodilo v obravnavani zadevi – razvije trditve, ki jih je navedel v pritožbi, da tako upošteva prvi odziv Komisije. Poleg tega iz potrebe po učinkovitem zagotavljanju uporabe pravil o konkurenci izhaja, da Komisije ne moreta zavezovati okvir in pravna presoja pritožnika. Vsekakor je treba ugotoviti, da tožeča stranka ne pojasnjuje, kako bi lahko dejstvo, da je družba Icera trditve o plenilstvu razvila sorazmerno pozno, omajalo to, kar opredeljuje kot „teorijo plenilstva“, ki je bila v navedenem sklepu izoblikovana po poglobljeni preiskavi Komisije.

646 Nazadnje, kar zadeva trditev tožeče stranke, da je za čipa MDM8200 in MDM8200A uporabljala cene, nižje od DPMS, za še druge stranke poleg družb Huawei in ZTE pred upoštevnim obdobjem in po njem, je treba ugotoviti, da tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, kako bi bilo mogoče s tem omajati to, kar opredeljuje kot „teorijo plenilstva“ v izpodbijanem sklepu. Nasprotno, prej kot to se zdi, da bi lahko Komisija, če bi odkrila dokaze o tem, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene še za druge stranke zunaj navedenega obdobja, to upoštevala za okrepitev ali časovno razširitev navedene teorije.

647 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: notranja nekoherentnost in nezadostna obrazložitev „teorije plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija

648 Tožeča stranka se sklicuje na več protislovij in nekoherentnosti, ki naj bi jih vseboval izpodbijani sklep.

649 Na prvem mestu, tožeča stranka meni, da „teorija plenilstva“, ki naj bi izhajala tudi iz točke 993 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v skladu s katero naj bi najprej z uporabo čipov MDM8200 svoji stranki, družbi Huawei in ZTE, pripravila do tega, da sta s teh čipov prešli na naprednejša čipa MDM6200 in MDM8200A, nato pa je glede na majhen začetni uspeh čipa MDM6200 svojo strategijo določanja cen osredotočila na čip MDM8200A, ni združljiva s „teorijo škode“, ki temelji na plenilskih cenah, saj bi taka ugotovitev zgolj odražala obstoj močne konkurence, ki jo je izvajala tožeča stranka z dajanjem na trg novih proizvodov.

650 Na drugem mestu, tožeča stranka poudarja, da ji Komisija v izpodbijanem sklepu očita, da je sporno ravnanje izvajala zato, da bi družbi Icera preprečila pridobitev ugleda, medtem ko je iz enega od internih dokumentov, navedenih v istem sklepu, razvidno, da je družbi Icera več mesecev pred upoštevnim obdobjem uspelo preseči ovire, povezane z ugledom, zaradi česar naj bi bila omajana „teorija plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija.

651 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da Komisija ne more, ne da bi sama sebi nasprotovala, po eni strani v točkah od 411 do 419 obrazložitve izpodbijanega sklepa navesti, da čip MDM6200 v upoštevnem obdobju ni bil tržno uspešen, po drugi strani pa v točki 420 obrazložitve istega sklepa trditi, da se je tožeča stranka oprla na ta čip v svoji strategiji v zvezi z družbo ZTE. Enako meni, da Komisija ne more po eni strani v točki 959 obrazložitve navedenega sklepa trditi, da je čip MDM8200 ohranil konkurenčni pomen tudi po tem, ko je bil na trg dan čip MDM8200A, po drugi strani pa v točki 420 obrazložitve istega sklepa trditi, da je zadnjenavedeni čip postal ključni proizvod, na katerega se je oprla za izvedbo svoje strategije v letih 2010 in 2011.

652 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

653 Že takoj je treba ugotoviti, da je treba ta del zavrniti kot brezpredmeten, saj tudi morebitna ugotovitev, da so vse tri trditve, navedene v njegovo podporo, utemeljene, ne bi vplivala na zakonitost izpodbijanega sklepa.

654 S tem, da naj bi tožeča stranka z dajanjem na trg novih proizvodov izvajala močno konkurenco, da naj bi družbi Icera uspelo pridobiti ugled ali da naj tožeča stranka svoje strategije plenilstva ne bi mogla opreti na čip MDM6200, ker ni bil uspešen na trgu, ali na čip MDM8200 po tem, ko je bil na trg dan čip MDM8200A, ni mogoče zavrniti ugotovitve Komisije, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene z namenom izrinjenja konkurentke, družbe Icera, kar zadostuje kot dokaz obstoja zlorabe, ki jo je storila tožeča stranka (sodba z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 70 in 71).

655 Drugi del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Tretji del: Komisija naj ne bi dokazala nerazumnosti ravnanja tožeče stranke in njene strategije plenilstva

656 Tožeča stranka trdi, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni dokazala, da je bilo njeno ravnanje, razen v primeru, da je z njim nameravala izriniti družbo Icera, nerazumno ali da je s svojimi cenami uresničevala načrt za izključitev družbe Icera. Po njenih navedbah so avtorji tistih nekaj dokumentov, na podlagi katerih poskuša Komisija dokazati obstoj takega načrta, zaposleni na nižji ravni brez pristojnosti odločanja o cenah. K temu dodaja, da ni Komisija predložila nobenega dokaza o tem, da je poslovala z izgubo, čeprav naj bi v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah morala dokazati obstoj takega poslovanja.

657 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

658 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka v podporo temu delu zgolj ponavlja trditve, ki jih je navedla v okviru prvega dela tretjega tožbenega razloga, kar zadeva domnevno nedokazanost obstoja poslovanja z izgubo, ali v okviru desetega tožbenega razloga, kar zadeva domnevno nedokazanost obstoja strategije za izrinjenje družbe Icera.

659 Vendar je treba te trditve, ki so bile zavrnjene v okviru preizkusa prvega dela tretjega tožbenega razloga in v okviru desetega tožbenega razloga, zavrniti iz istih razlogov tudi v delu, v katerem so navedene v podporo tretjemu delu četrtega tožbenega razloga, kar zadostuje za to, da se zadnjenavedeni del zavrne.

Četrti del: cene tožeče stranke naj bi bile višje od cen družbe Icera

660 Tožeča stranka trdi, da Komisija v izpodbijanem sklepu po eni strani priznava, da so bile cene tožeče stranke višje od cen družbe Icera, in po drugi strani trdi, da so bili čipi zadnjenavedene bolj kakovostni. V zvezi s tem meni, da bi bilo, če bi bilo to res, torej logično, da zniža cene svojih čipov zaradi izravnave manjše kakovosti svojih proizvodov, česar naj Komisija ne bi upoštevala.

661 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

662 Opozoriti je treba, da podjetje s prevladujočim položajem ta položaj zlorabi, če uporablja cene, ki so nižje od PVS, ali cene, ki so nižje od PCS, vendar višje od PVS, kadar so take cene določene v okviru strategije izrinjenja konkurenta (sodba z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 70 in 72).

663 V obravnavani zadevi je iz preizkusa od petega do osmega in desetega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija ustrezno dokazala, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene z namenom izrinjenja konkurentke, družbe Icera, kar zadostuje kot dokaz, da je zlorabila prevladujoči položaj.

664 Poleg tega je iz preizkusa enajstega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija, ne da bi storila napako in ne da bi kršila obveznost obrazložitve, zavrnila objektivne utemeljitve, ki jih je navedla tožeča stranka, vključno s trditvijo, da so bile njene plenilske cene uporabljene kot odziv na agresivne cene družbe Icera.

665 Torej Komisiji ni mogoče upravičeno očitati, da ni upoštevala dejstva, da so bile plenilske cene, ki jih je uporabljala tožeča stranka, utemeljene z nižjimi cenami družbe Icera ali z manjšo kakovostjo njenih proizvodov. Poleg tega referenčno merilo za presojo obstoja praks oblikovanja plenilskih cen ne temelji na cenah in stroških podjetja, zoper katero so bile take prakse vzpostavljene, ali na kakovosti zadevnih proizvodov, ampak prej kot to na cenah in stroških podjetja s prevladujočim položajem.

666 Četrti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Peti tožbeni razlog: Komisija naj ne bi upoštevala ključnih razbremenilnih dokazov

667 Tožeča stranka trdi, da Komisija ni upoštevala več „ključnih“ razbremenilnih dokazov, in sicer, na prvem mestu, dejstva, da sta družbi Huawei in ZTE izjavili, da se, če očitanega ravnanja ne bi bilo, ne bi nič bolj oskrbovali pri družbi Icera, na drugem mestu, dejstva, da so bili čipi družbe Icera tehnično zastareli in da tej družbi vsekakor ne bi uspelo razviti čipa LTE pred njo ter, na tretjem mestu, dejstva, da družba Icera v upoštevnem obdobju ni bila izrinjena s trga, saj ji je uspelo pritegniti pomembne zunanje naložbe in jo je prevzela družba NVidia.

668 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

669 Spomniti je treba, da v skladu s sodno prakso podjetje s prevladujočim položajem ta položaj zlorabi, če uporablja cene, ki so nižje od PVS, ali cene, ki so nižje od PCS, vendar višje od PVS, kadar so take cene določene v okviru strategije izrinjenja konkurenta (sodba z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija, C-62/86, EU:C:1991:286, točki 70 in 72). V obravnavani zadevi je zlasti iz preizkusa od petega do osmega in desetega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija ustrezno dokazala, da je tožeča stranka uporabljala take plenilske cene z namenom izrinjenja konkurentke, družbe Icera, kar zadostuje kot dokaz, da je zlorabila prevladujoči položaj.

670 Torej to, da se obe stranki, na kateri se je očitano ravnanje nanašalo, če tega ne bi bilo, vsekakor ne bi nič bolj oskrbovali pri družbi Icera, to, da je bila tehnologija zadnjenavedene zastarela, ali to, da naj bi družba Icera pritegnila zunanje financiranje in naj bi bila v upoštevnem obdobju prevzeta, tudi če bi se izkazalo za resnično, ne bi moglo vplivati na ugotovitev Komisije glede obstoja zlorabe, ki temelji na ugotovitvi, da je tožeča stranka uporabljala cene, nižje od svojih stroškov, da bi izrinila konkurentko, družbo Icera. To še toliko bolj drži, ker so ti trije elementi, na katere se sklicuje tožeča stranka, z njenega vidika zunanji elementi, na katere ni imela nobenega vpliva, zato je ne morejo odvezati kakršne koli sankcije za kršitev, ki jo je storila.

671 Vsekakor je treba tudi ugotoviti, da tožeča stranka zadevne tri elemente zgolj opredeljuje kot „ključne“, vendar ne da bi pojasnila, kako bi lahko, če bi jih Komisija upoštevala, omajali to, kar opredeljuje kot „teorijo plenilstva“.

672 Peti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Šesti del: neobstoj dokaza o finančnem plenilstvu

673 Tožeča stranka trdi, da plenilstvo, na katero je napoteno v izpodbijanem sklepu, ni podprto z verodostojnimi dokazi in da mu nasprotuje dejstvo, da je v upoštevnem obdobju družbo Icera prevzela družba NVidia. K temu dodaja, da je v upravnem postopku izpodbijala obstoj „finančnega plenilstva“, zaradi česar naj bi ga Komisija v navedenem sklepu opustila in napotila zgolj na „tradicionalno plenilstvo“.

674 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

675 Za zavrnitev tega dela zadostuje ugotovitev, da tudi sama tožeča stranka priznava, da Komisija izpodbijanega sklepa ni utemeljila na primeru finančnega plenilstva, ampak na primeru tradicionalnega plenilstva, torej na tem, da je podjetje s prevladujočim položajem uporabljalo cene, nižje od svojih stroškov, z namenom izrinjenja konkurenta.

676 Zato je treba trditev tožeče stranke, ki se nanaša na to, da ni dokazan obstoj finančnega plenilstva, razglasiti za brezpredmeten, in šesti del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

Sedmi del: novost, nepravilnost in neutemeljenost „teorije plenilstva“

677 Tožeča stranka pojasnjuje, da „teorije plenilstva“, v okviru katere Komisija trdi, da je družbi Huawei čipe MDM8200 dobavljala po plenilskih cenah, da bi ta lahko operaterje mobilnih omrežij prepričala, naj dajo prednost njenim napravam, opremljenim s čipi tožeče stranke, pred napravami družbe ZTE, opremljenimi s čipi družbe Icera, ni mogoče zagovarjati.

678 Tožeča stranka meni, da si je Komisija „teorijo plenilstva“ izmislila samo zato, ker je za obdobje med julijem 2009 in junijem 2010 odkrila dokaze o plenilskih cenah za čipe MDM8200 le za družbo Huawei, ne pa tudi za družbo ZTE.

679 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

680 Opozoriti je treba, da je zlasti iz preizkusa od petega do osmega in desetega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija ustrezno dokazala, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene, zlasti za družbo Huawei v zvezi s čipom MDM8200, z namenom izrinjenja svoje konkurentke, družbe Icera, česar tožeča stranka v okviru tega dela ne izpodbija.

681 Torej je treba trditev, s katero tožeča stranka izpodbija ugotovitev Komisije, da je sprva plenilske cene ponudila le družbi Huawei, ne pa še družbi ZTE, da bi naprave prvonavedene, opremljene z enim od njenih čipov, pridobile prednost v primerjavi z napravami drugonavedene, opremljenimi z enim od čipov družbe Icera, razglasiti za brezpredmetno, saj z njo ni mogoče omajati tega, kar tožeča stranka opredeljuje kot „teorijo plenilstva“.

682 Tožeča stranka poleg tega trdi, da je Komisija „teorijo plenilstva“ izoblikovala, ker je za obdobje med julijem 2009 in junijem 2010 odkrila dokaze o plenilskih cenah za čipe MDM8200 le za družbo Huawei, ne pa tudi za družbo ZTE. Vendar je dokaz o tem, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene za družbo Huawei z namenom izrinjenja družbe Icera, zadostoval kot dokaz o obstoju zlorabe. Komisiji torej za sankcioniranje tožeče stranke ni bilo nikakor treba dokazati tudi obstoja plenilskih cen v zvezi z družbo ZTE.

683 Sedmi del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Osmi del: „očitne napake pri presoji“ v zvezi z neposrednim plenilstvom med tretjim četrtletjem leta 2010 in drugim četrtletjem leta 2011

684 Tožeča stranka ob sklicevanju na šesti in sedmi tožbeni razlog zatrjuje tri napake, ki naj bi jih storila Komisija in od katerih se dve nanašata na pripis stroškov za R&R, ena pa na pripis plačila NIS družbi ZTE.

685 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

686 Opozoriti je treba, da so bile te trditve preučene in zavrnjene v okviru preučitve šestega in sedmega tožbenega razloga, kar zadostuje za zavrnitev osmega dela četrtega tožbenega razloga.

Deveti del: Komisija naj ne bi upoštevala resničnega položaja na trgu v zvezi s čipom MDM8200

687 Tožeča stranka trdi, da se je čip MDM8200 srečeval s tehničnimi težavami, katerih posledica je bila, da so se družbi Huawei nakopičile presežne zaloge tega čipa, in da je bilo torej povsem razumno, da ji zato prizna cenovna znižanja za navedeni čip. Po njenih navedbah taka cenovna znižanja niso bila priznana z namenom izrinjenja.

688 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

689 Kot je razvidno zlasti iz preizkusa od petega do osmega in desetega tožbenega razloga, je Komisija ustrezno dokazala, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene z namenom izrinjenja konkurentke, družbe Icera. Kot je poleg tega razvidno iz preizkusa enajstega tožbenega razloga, je Komisija, ne da bi storila napako in ne da bi kršila obveznost obrazložitve, zavrnila objektivne utemeljitve, ki jih je navedla tožeča stranka, vključno z njeno trditvijo, da so bile plenilske cene uporabljene zaradi pomoči družbi Huawei, da spravi v promet svoje presežne zaloge čipa MDM8200. Kot poleg tega upravičeno navaja Komisija v svojih pisanjih, dejstvo, da je plenilsko ravnanje lahko razumno, še ne pomeni, da je tudi zakonito.

690 Komisiji torej ni mogoče upravičeno očitati, da ni upoštevala resničnega položaja čipa MDM8200 na trgu, torej tehničnih težav, s katerimi se je srečeval ta proizvod.

691 Deveti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Deseti del: „teorija plenilstva“ naj bi bila nelogična in v nasprotju z osnovnimi ekonomskimi pravili

692 Tožeča stranka to, da je „teorija plenilstva“ nelogična in v nasprotju z ekonomskimi pravili, dokazuje s trditvijo, da so bile njene cene višje od cen družbe Icera in da so bile količine čipov, ki so se tržili po plenilskih cenah, v upoštevnem obdobju zanemarljive v primerjavi s količinami čipov, ki so se tržili na upoštevnem trgu in v vodilnem segmentu tega trga.

693 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

694 Kot je razvidno zlasti iz zgoraj opravljenega preizkusa od petega do osmega in desetega tožbenega razloga, je Komisija ustrezno dokazala, da je tožeča stranka uporabljala plenilske cene v smislu sodbe z dne 3. julija 1991, AKZO/Komisija (C-62/86, EU:C:1991:286), z namenom izrinjenja konkurentke, družbe Icera, kar zadostuje kot dokaz, da je zlorabila prevladujoči položaj. Kot je bilo ugotovljeno v okviru preizkusa četrtega dela tega tožbenega razloga, Komisiji ni mogoče upravičeno očitati, da ni upoštevala tega, da so bile plenilske cene, ki jih je uporabljala tožeča stranka, višje od cen družbe Icera.

695 Poleg tega, kot je razvidno iz analize prvega dela devetega tožbenega razloga in, natančneje, iz točk od 521 do 523 zgoraj, Komisiji pri preučitvi morebitnega obstoja plenilskih cen, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, ni treba preučiti, ali je stopnja pokritosti trga s sporno prakso dovolj velika, da ta praksa povzroči protikonkurenčne učinke.

696 Iz tega izhaja, da je treba deseti del četrtega tožbenega razloga zavrniti.

Enajsti del: Komisija naj ne bi dokazala povrnitve izgub, nastalih v upoštevnem obdobju, niti naj ne bi navedla, kdaj se je plenilstvo končalo

697 Tožeča stranka ob sklicevanju na tretji tožbeni razlog trdi, na prvem mestu, da Komisija ni predložila dokaza o tem, da so je ji izgube, ki jih je utrpela, povrnile v obdobju po obdobju kršitve, čeprav bi v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah morala predložiti tak dokaz. Na drugem mestu, Komisiji očita, da v izpodbijanem sklepu ni predložila dokaza o datumu, ko se je njen domnevno plenilski namen končal.

698 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

699 Kot je razvidno iz preizkusa tretjega tožbenega razloga in, natančneje, točke 618 zgoraj, Komisiji v skladu s Sporočilom o prednostnih nalogah ni treba dokazati tega, da so se podjetju s prevladujočim položajem izgube, ki jih je utrpelo v obdobju plenilstva, povrnile.

700 Poleg tega je treba ugotoviti, da Komisiji ni nikakor naloženo, da opredeli končno fazo, v kateri se plenilstvo konča, in da dejstvo, da ta v izpodbijanem sklepu ni opravila več nobene analize za obdobje po 30. juniju 2011, preprosto pomeni, da od tega datuma ni več mogla najti zadostnih dokazov o obstoju plenilskega ravnanja, ki ga je izvajala tožeča stranka.

701 Enajsti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Dvanajsti del: neuporaba merila „enako učinkovitega“ konkurenta in dobre zmogljivosti družbe Icera v upoštevnem obdobju, ki naj bi nasprotovale „teoriji plenilstva“

702 Tožeča stranka ob sklicevanju na deveti tožbeni razlog najprej trdi, da Komisija ni izvedla analize „enako učinkovitega“ konkurenta. Nato pojasnjuje, da Komisija ni upoštevala dokazov o tem, da družba Icera v upoštevnem obdobju ni bila izključena s trga in je celo dosegla zelo dobre rezultate, zaradi česar naj bi bila omajana „teorija plenilstva“.

703 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

704 Najprej je treba opozoriti, da je iz preizkusa prvega dela devetega tožbenega razloga in, natančneje, točk od 524 do 527 zgoraj razvidno, da analiza, s katero Komisija primerja cene, ki jih uporablja podjetje s prevladujočim položajem, z nekaterimi njegovimi stroški, da bi presodila, ali je to podjetje uporabilo plenilske cene, že vključuje analizo „enako učinkovitega“ konkurenta, ter da je Komisija v obravnavani zadevi dokazala, da je podjetje s prevladujočim položajem uporabljalo take cene, in s tem implicitno opravila tako analizo, kar zadostuje za zavrnitev očitka tožeče stranke, ki se nanaša na neobstoj analize „enako učinkovitega“ konkurenta v izpodbijanem sklepu.

705 Nato je treba opozoriti – kot je razvidno iz točk 520 in 521 zgoraj – da Komisiji ni treba dokazati, da je plenilsko ravnanje dejansko povzročilo protikonkurenčne učinke, kar zadostuje za zavrnitev očitka v zvezi s tem, da družba Icera v upoštevnem obdobju ni bila dejansko izrinjena.

706 Dvanajsti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Trinajsti del: napaka Komisije, ki naj bi obsodila resnično konkurenco

707 Tožeča stranka trdi, da je izvajala zgolj „konkurenco na podlagi učinkovitosti“, ki je bila sicer močna, vendar običajna, in da uporaba nizkih cen, ki je bila v obravnavani zadevi sankcionirana, dejansko pomeni prednost za konkurenco. Po njenih navedbah naj bi bil to prvi primer, v katerem Komisija ugotavlja plenilstvo zaradi nekritja stroškov za R&R.

708 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

709 Kot je razvidno iz preizkusa desetega tožbenega razloga, je Komisija v izpodbijanem sklepu ustrezno dokazala, da je tožeča stranka za družbi Huawei in ZTE uporabljala plenilske cene za čipe MDM8200, MDM6200 in MDM8200A z namenom izrinjenja družbe Icera, pri čemer se je hkrati oprla na neposredne dokaze, to je interne dokumente tožeče stranke, in na posredne dokaze, to je elemente konteksta. Iz tega izhaja, da tožeča stranka ne more upravičeno trditi, da je na ta način dejansko ravnala v korist konkurence.

710 Kar poleg tega zadeva trditev tožeče stranke, da je Komisija v obravnavani zadevi prvič ugotovila plenilstvo zaradi nekritja stroškov za R&R, je treba ugotoviti, da je bila taka trditev preučena in zavrnjena v okviru preizkusa sedmega tožbenega razloga ter jo je treba iz istih razlogov zavrniti tudi v delu, v katerem je navedena v podporo temu delu.

711 Trinajsti del četrtega tožbenega razloga je treba zato zavrniti. Ker je bilo zavrnjenih tudi preostalih dvanajst delov tega tožbenega razloga, je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Osmi tožbeni razlog: „analiza glede cene in stroškov naj bi bila očitno napačna“

712 Osmi tožbeni razlog ima tri dele. Prvi se nanaša na začetno obdobje analize cen in stroškov. Drugi se nanaša na najosnovnejše napake, storjene v analizi cen in stroškov. Tretji se nanaša na neobstoj popravka navedenih napak v izpodbijanem sklepu.

713 Ker se drugi in tretji del tega tožbenega razloga oba v bistvu nanašata na napake, ki naj bi jih Komisija storila v analizi cen in stroškov ter naj jih v izpodbijanem sklepu ne bi popravila, bosta preučena skupaj.

Uvodne ugotovitve

714 Komisija je v točki 12.7.1 izpodbijanega sklepa opravila četrtletno analizo cen in stroškov v zvezi z zadevnimi tremi čipi in zadevnima strankama, da bi preverila, ali je tožeča stranka uporabljala cene, nižje od PVS ali DPMS.

715 V točki 12.7.1.1 izpodbijanega sklepa je najprej pojasnila, da so v začetku cikla trženja čipa njegovi PVS posebej visoki in da se stabilizirajo šele, ko se začne proizvajati v velikem obsegu. Iz tega razloga je Komisija nato pojasnila, da v svoji analizi cen in stroškov ni upoštevala četrtletij pred fazo proizvodnje v velikem obsegu in da je tak pristop v korist tožeče stranke, saj bi navedena analiza za ta četrtletja glede na navedene umetno visoke proizvodne stroške v začetku cikla privedla do ugotovitve plenilskih cen (točka 940 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Nazadnje je opredelila četrtletje, v katerem je po njenem mnenju vsak od zadevnih treh čipov dosegel tako proizvodnjo v velikem obsegu in ki bo uporabljeno kot izhodišče njene analize, to je tretje četrtletje leta 2009, kar zadeva čip MDM8200, ter tretje četrtletje leta 2010, kar zadeva čipa MDM6200 in MDM8200A (točke od 941 do 943 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

716 Komisija je nato opravila analizo cen in stroškov in ugotovila, da je tožeča stranka za vse tri zadevne čipe in obe zadevni stranki uporabljala plenilske cene med 1. julijem 2009 in 30. junijem 2011, kot je to razvidno zlasti iz preglednic od 55 do 57 v izpodbijanem sklepu.

Prvi del: začetno obdobje analize cen in stroškov

717 Tožeča stranka trdi, da je Komisija napačno in ne dovolj obrazloženo opredelila začetno obdobje analize cen in stroškov.

718 Natančneje, tožeča stranka Komisiji očita, da je samovoljno in brez ustrezne obrazložitve menila, da čip doseže proizvodnjo v velikem obsegu v trenutku, ko je opazno bistveno povečanje obsega njegove proizvodnje. Po njenem mnenju bi morala Komisija namesto tega upoštevati trenutek, ko je opazno bistveno in trajno znižanje PVS tega čipa, saj ta šele v času, ko se navedeni PVS stabilizirajo, doseže polno proizvodno zmogljivost.

719 Tožeča stranka v skladu s svojim pristopom, ki temelji na bistvenem znižanju PVS, trdi, da se je čip MDM8200 začel v velikem obsegu proizvajati šele v drugem četrtletju leta 2010, medtem ko sta čipa MDM8200A in MDM6200 tak obseg proizvodnje dosegla šele v prvem četrtletju leta 2011.

720 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

721 Uvodoma je treba ugotoviti, da med strankama ni sporno, da se PVS čipa, ki so na splošno v začetku njegovega cikla trženja zelo visoki, nato bistveno znižujejo hkrati s povečevanjem proizvodnje in da se v zadnjem delu njegovega cikla stabilizirajo. Vendar se stališče strank razlikuje glede vprašanja, od katerega trenutka v ciklu trženja čipa lahko Komisija veljavno opravi analizo cen in stroškov, da preveri, ali so se uporabljale plenilske cene.

722 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da tožeča stranka zgolj predlaga drug pristop, vendar ne da bi pojasnila, zakaj naj bi bil pristop Komisije v izpodbijanem sklepu napačen niti iz katerih razlogov bi bilo treba izhodišče analize cen in stroškov postaviti v trenutek, ko je opazno bistveno in trajno znižanje PVS čipa. Poleg tega dejstvo, da pristop Komisije za tožečo stranko ni ugodnejši od pristopa, ki ga je ta predlagala, ali da si pristopa nista podobna, ne pomeni, da so ugotovitve Komisije napačne (glej v tem smislu sodbo z dne 29. marca 2012, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, T-336/07, EU:T:2012:172, točka 225), kar zadostuje za zavrnitev tega prvega dela.

723 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del zavrniti.

Preostala dela: najosnovnejše napake, storjene v analizi cen in stroškov, ki naj v izpodbijanem sklepu ne bi bile popravljene

724 Tožeča stranka v podporo drugemu delu trdi, da bi analiza cen in stroškov, če bi bile najosnovnejše napake, ki vplivajo nanjo, popravljene, privedla le še do ugotovitve cene, nižje od DPMS, za čip MDM8200 v treh četrtletjih v zvezi z družbo Huawei in enem samem četrtletju v zvezi z družbo ZTE. Ob sklicevanju na četrti, šesti oziroma sedmi tožbeni razlog pojasnjuje, da se te najosnovnejše napake nanašajo na „teorijo plenilstva“, izračun cen in izračun stroškov.

725 Tožeča stranka v podporo tretjemu delu trdi, da je Komisija napačno in ne dovolj obrazloženo zavrnila popravke, ki ji jih je predlagala glede teh najosnovnejših napak, ki vplivajo na analizo cen in stroškov. Natančneje, na eni strani ob sklicevanju na deveti tožbeni razlog Komisiji očita, da ni opravila analize „enako učinkovitega“ konkurenta, kar naj bi povzročilo pristranskost njene analize cen in stroškov, ter na drugi strani ob sklicevanju na šesti in sedmi tožbeni razlog izpodbija trditve iz točke 994 in naslednjih obrazložitve izpodbijanega sklepa.

726 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

727 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne navaja nobenega novega elementa v podporo drugemu in tretjemu delu osmega tožbenega razloga ter se zgolj sklicuje – in še to precej nedoločno – na nekatere druge tožbene razloge, zlasti v zvezi z obstojem napak, ki naj bi vplivale na „teorijo plenilstva“, izoblikovano v izpodbijanem sklepu, izračunom cen in stroškov, ki ga je opravila Komisija, ter neobstojem analize „enako učinkovitega“ konkurenta. Vendar so bili ti elementi zavrnjeni v okviru preizkusa četrtega tožbenega razloga, kar zadeva domnevne napake, ki naj bi vplivale na „teorijo plenilstva“, izoblikovano v navedenem sklepu, v okviru preizkusa šestega in sedmega tožbenega razloga, kar zadeva domnevne napake, ki naj bi vplivale na izračun cen in stroškov, ki ga je opravila Komisija, ter v okviru prvega dela devetega tožbenega razloga, kar zadeva analizo „enako učinkovitega“ konkurenta, kar zadostuje za zavrnitev drugega in tretjega dela osmega tožbenega razloga.

728 Drugi in tretji del osmega tožbenega razloga je treba zato zavrniti. Ker je bil prvi del tega tožbenega razloga prav tako zavrnjen (glej točko 723 zgoraj), je treba navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Dvanajsti tožbeni razlog: nezadostna obrazložitev izpodbijanega sklepa

729 Tožeča stranka zatrjuje kršitev člena 41 Listine in člena 296 PDEU zaradi nezadostne obrazložitve izpodbijanega sklepa.

730 Natančneje, tožeča stranka na prvem mestu trdi, da izpodbijani sklep vsebuje protislovja, nepopolne ocene in nejasne izjave, pri čemer v zvezi s tem napotuje na prilogo A.12 k tožbi, v kateri je sestavila seznam teh nekoherentnosti.

731 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da Komisija v izpodbijanem sklepu podaja neutemeljene izjave in brez kritične distance povzema trditve pritožnice.

732 Na tretjem mestu, tožeča stranka napotuje na primere, v katerih Komisija ni obravnavala – in še manj resno preučila – nekaterih trditev, navedenih v upravnem postopku, in sicer, prvič, trditve glede neustreznosti vprašanj, postavljenih v okviru zahtev po informacijah, za namene opredelitve obsega zadevnega trga, drugič, trditve glede postranskosti stroškov za razvoj zadevnih čipov za družbi Huawei in ZTE, tretjič, trditve glede tega, da nobeden od dokumentov, ki jih je Komisija uporabila kot dokaz o namenu izrinjenja, ki naj bi ga imela tožeča stranka, ne vsebuje napotila na čip MDM8200, četrtič, trditve glede posrednega plenilstva ter, petič, trditve, da se je zgolj prilagodila cenam družbe Icera.

733 Na četrtem mestu, tožeča stranka trdi, da Komisija ni navedla metode za izračun referenčnih stroškov, ki jo je predlagala v upravnem postopku, in je brez pojasnil v izpodbijanem sklepu ni upoštevala.

734 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

735 Poudariti je treba, da člen 41(1)(c) Listine upravi nalaga obveznost, da svoje odločitve obrazloži. Podobno člen 296 PDEU določa, da morajo biti akti Unije obrazloženi.

736 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev aktov institucij Unije, predpisana s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je akt izdala, tako da lahko zadevne osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in pristojno sodišče opravi nadzor. Obveznost obrazložitve je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovnice akta ali druge osebe, ki jih ta akt neposredno in posamično zadeva. Ni treba, da so v obrazložitvi navedene vse upoštevne dejanske in pravne okoliščine, saj vprašanja, ali obrazložitev izpolnjuje zahteve iz člena 296 PDEU, ni treba presojati le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen kontekst in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo z dne 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisija, C-247/14 P, EU:C:2016:149, točka 16 in navedena sodna praksa).

737 Opozoriti je treba tudi, da je treba obstoj obrazložitve razlikovati od vprašanja utemeljenosti te obrazložitve. Iz tega sledi, da so v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobrazložitev ali na pomanjkljivo obrazložitev, očitki in trditve, s katerimi se izpodbija utemeljenost izpodbijanega sklepa, brezpredmetni (glej v tem smislu sodbo z dne 12. julija 2018, Nexans France in Nexans/Komisija, T-449/14, EU:T:2018:456, točka 164).

738 Kar zadeva prvi očitek, ki se nanaša na protislovja, nepopolne ocene in nejasne izjave v izpodbijanem sklepu, je treba ugotoviti, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke izpodbijani sklep ne vsebuje nobenega od protislovij, nepopolnih ocen in nejasnih izjav, navedenih v prilogi A.12 k tožbi, kar zadostuje za zavrnitev tega očitka.

739 Kar zadeva drugi očitek, ki se nanaša na neutemeljene izjave in povzemanje trditev pritožnice brez kritične distance v izpodbijanem sklepu, je treba ugotoviti, da se z njim izpodbija utemeljenost izpodbijanega sklepa, zato je v okviru tega tožbenega razloga brezpredmeten.

740 Kar zadeva tretji očitek, ki se nanaša na to, da Komisija v izpodbijanem sklepu ni obravnavala nekaterih trditev, navedenih v upravnem postopku, je treba ugotoviti, da je tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga (v zvezi z vprašanji, postavljenimi v zahtevah po informacijah za opredelitev obsega zadevnega trga), četrtega tožbenega razloga (v zvezi s posrednim plenilstvom), sedmega tožbenega razloga (v zvezi s stroški za razvoj), desetega tožbenega razloga (v zvezi z namenom izrinjenja) in enajstega tožbenega razloga (v zvezi s prilagoditvijo cenam družbe Icera) navedla vsako od teh trditev, ki jih je Splošno sodišče posebej preučilo v okviru preizkusa navedenih tožbenih razlogov, na podlagi katerega so bili zavrnjene, kar je dovolj, da se ta očitek zavrne.

741 Poleg tega tožeča stranka z očitkom, da Komisija ni resno preučila zadevnih trditev, izpodbija utemeljenost izpodbijanega sklepa, zato je v okviru tega tožbenega razloga brezpredmeten.

742 Kar zadeva četrti očitek, ki se nanaša na to, da v izpodbijanem sklepu ni navedena metoda za izračun referenčnih stroškov, ki jo je Komisija predlagala v upravnem postopku, in da ta metoda ni bila upoštevana, je treba ugotoviti, da dejstvo, da je Komisija v obravnavani zadevi uporabila lastno metodo za izračun referenčnih stroškov, domnevno ne da bi upoštevala metodo, ki jo je predlagala tožeča stranka, še ne pomeni kršitve obveznosti obrazložitve. Poleg tega je treba ugotoviti, da je v obravnavani zadevi Komisija v točki 12.6 navedenega sklepa jasno in nedvoumno podrobno pojasnila svojo metodo za izračun referenčnih stroškov ter razloge, iz katerih se ji je zdela ta metoda najprimernejša. Ta očitek je torej treba zavrniti.

743 Dvanajsti tožbeni razlog je treba zato zavrniti.

Trinajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“, neobstoj podlage in neobrazložitev izpodbijanega sklepa glede trajanja kršitve

744 Tožeča stranka v okviru trinajstega tožbenega razloga graja tako datum začetka kršitve kot tudi datum njenega konca, ki ju je določila Komisija.

745 Tožeča stranka v zvezi z datumom začetka kršitve ob sklicevanju na trditve, izoblikovane v podporo osmemu tožbenemu razlogu, trdi, da Komisija tega datuma ni mogla določiti na 1. julij 2009, saj se je začel čip MDM8200 proizvajati v velikem obsegu šele v drugem četrtletju leta 2010, čipa MDM6200 in MDM8200A pa sta tako proizvodnjo dosegla šele v prvem četrtletju leta 2011.

746 Tožeča stranka v zvezi z datumom konca kršitve ob sklicevanju na trditve, izoblikovane v podporo četrtemu in desetemu tožbenemu razlogu, trdi, da Komisija tega datuma ni mogla določiti na 30. junij 2011.

747 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

748 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka v okviru tega tožbenega razloga zgolj napotuje na trditve, izoblikovane v podporo četrtemu, osmemu in desetemu tožbenemu razlogu. Tožeča stranka je v odgovor na vprašanje, ki ji je bilo glede tega postavljeno na obravnavi, izrecno potrdila, da ta tožbeni razlog ne temelji na nobeni posebni trditvi, ki ni bila podana v podporo kateremu drugemu tožbenemu razlogu.

749 Vendar so bile trditve, izoblikovane v podporo četrtemu, osmemu in desetemu tožbenemu razlogu, na katere tožeča stranka napotuje v okviru tega tožbenega razloga, vse zavrnjene, kar zadostuje za to, da se trinajsti tožbeni razlog zavrne.

Štirinajsti tožbeni razlog: izpodbijani sklep naj bi bil glede naložitve in izračuna globe „očitno napačen“

750 Ta tožbeni razlog ima sedem delov. Prvi del se nanaša na neobstoj namernosti ali malomarnosti pri storitvi kršitve. Drugi del se nanaša na napake pri presoji in napačno uporabo prava, kršitev načela pravne varnosti in neobrazložitev v zvezi z določitvijo vrednosti prodaje. Tretji del se nanaša na „očitne napake pri presoji“ in pri uporabi prava, ker naj ne bi bili ocenjeni učinki kršitve. Četrti del se nanaša na napake pri presoji in napačno uporabo prava ter kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi s težo kršitve. Peti del se nanaša na „očitne napake pri presoji“ in napačno uporabo prava ter kršitev obveznosti obrazložitve v zvezi z dodatnim zneskom kršitve. Šesti del se nanaša na napake pri presoji in napačno uporabo prava, ker naj ne bi obstajale olajševalne okoliščine v skladu s Smernicami iz leta 2006, ter na kršitev obveznosti obrazložitve glede namena ali malomarnosti. Sedmi del se nanaša na kršitev načela sorazmernosti.

Uvodne ugotovitve

751 Komisija je v izpodbijanem sklepu odločila, da tožeči stranki naloži globo, izračunano na podlagi načel iz Smernic iz leta 2006.

752 Komisija je najprej na podlagi podatkov, ki ji jih je predložila tožeča stranka, določila znesek vrednosti neposredne in posredne prodaje čipov UMTS, torej blaga, na katero se nanaša kršitev, ki jo je ta ustvarila v EGP. V tem okviru se je oprla na dejansko vrednost pripisane prodaje, tako da je seštela vrednost prodaje čipov UMTS, ki jo je tožeča stranka ustvarila v upoštevnem obdobju, to je drugem četrtletju leta 2009, celem letu 2010 in prvem četrtletju leta 2011. Pri izračunu osnovnega zneska globe je uporabila koeficient teže v višini [*zaupno*], pri čemer je v izpodbijanem sklepu pojasnila elemente, ki jih je upoštevala za izračun takega odstotnega deleža.

753 Nato je Komisija osnovnemu znesku globe prištela dodatni odvračilni znesek, določen v višini [*zaupno*] povprečne vrednosti prodaje čipov UMTS, ki jo je tožeča stranka ustvarila v EGP v upoštevnem obdobju, to je [*zaupno*] polovice dejanske vrednosti pripisane prodaje, kot je bila določena pred tem. V točkah od 1274 do 1278 obrazložitve izpodbijanega sklepa je pojasnila še dejavnike, upoštevane pri izračunu tega odstotnega deleža.

754 Nazadnje je Komisija menila, da zaradi neobstoja obteževalne ali olajševalne okoliščine znesek globe ne bi smel biti prilagojen.

755 Ob upoštevanju teh preudarkov je Komisija znesek naložene globe določila v višini 242.042.000 EUR, pri čemer je pojasnila, da glede na promet v višini 19.105 milijonov EUR, ki ga je ta ustvarila v zadnjem poslovnem letu pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, tak znesek ostaja pod najvišjo mejo 10 % iz člena 23(2) Uredbe št. 1/2003.

756 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da je primerno najprej preučiti drugi del tega tožbenega razloga.

Drugi del: napake pri presoji in napačna uporaba prava, kršitev načela pravne varnosti in neobstoj obrazložitve v zvezi z določitvijo vrednosti prodaje

757 Tožeča stranka v utemeljitev drugega dela navaja tri trditve. Na prvem mestu trdi, da je Komisija pri oceni vrednosti njene posredne prodaje čipov UMTS v EGP odstopila od točke 15 Smernic iz leta 2006, ker je uporabila podatke v zvezi s koledarskim letom namesto podatkov v zvezi z zadnjim davčnim letom.

758 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da je Komisija odstopila od točk 13 in 24 Smernic iz leta 2006, ker je uporabila prodajo, uresničeno v celotnem upoštevnem obdobju, ne pa prodaje, uresničene v zadnjem celotnem davčnem letu, česar naj ne bi nikjer pojasnila.

759 Na tretjem mestu, tožeča stranka se pritožuje, da ni imela možnosti Komisijo seznaniti s svojimi pripombami glede metode za oceno vrednosti njene prodaje, ki jo je Komisija nameravala uporabiti.

760 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke. Na prvem mestu odgovarja, da je za določitev vrednosti prodaje tožeče stranke morala uporabiti podatke v zvezi s koledarskim letom, ki jih je tožeča stranka predložila leta 2015, to je *in tempore non suspecto*, v času, ko se še ni postavljalo vprašanje izračuna globe, ne pa podatkov v zvezi z zadnjim davčnim letom, ki jih je tožeča stranka predložila leta 2019 in so bili nato večkrat popravljeni zaradi številnih napak, zaradi česar so se šteli za nezanesljive. K temu dodaja, da ni mogla oceniti prodaje, uresničene v zadnjem davčnem letu, na podlagi podatkov, predloženih za koledarsko leto, saj ji ni tožeča stranka nikoli predložila členitve te prodaje po četrtletjih, kar bi ji omogočilo tako oceno.

761 Na drugem mestu, Komisija v fazi duplike v zvezi z uporabo vrednosti prodaje za celotno upoštevno obdobje pojasnjuje, da se pri izračunih ni mogla opreti na zadnje celotno leto kršitve, ker so podatki o rekonstrukciji trga, ki jih je predložila tožeča stranka, vsebovali združene številke za koledarsko leto. V zvezi s tem dodaja, da je vse od prve zahteve po informacijah z dne 5. februarja 2019 od tožeče stranke zahtevala, naj ji predloži vrednost prodaje čipov UMTS za vsako celo poslovno leto med letoma 2009 in 2011, to je za celotno navedeno obdobje, zato bi tožeča stranka morala razumeti, da je nameravala uporabiti to obdobje v celoti, in ne le zadnjega poslovnega leta.

762 Na tretjem mestu, Komisija trdi, da je imela tožeča stranka možnost predložiti pripombe o metodi, ki jo je nameravala uporabiti, saj jo je o njej obvestila 13. junija 2019, tako da ji je lahko predložila svoje pripombe.

763 V zvezi s prvo trditvijo tožeče stranke, da je Komisija uporabila podatke za koledarsko leto in ne podatkov za zadnje davčno leto, je iz točke 13 Smernic iz leta 2006 razvidno, da bo Komisija za določitev osnovnega zneska globe, ki se naloži, uporabila vrednost prodaje blaga ali storitev

podjetja, neposredno ali posredno povezane s kršitvijo, v upoštevnem geografskem območju znotraj ozemlja EGP in da bo običajno uporabila prodajo podjetja v zadnjem celem poslovnem letu njegove udeležbe pri kršitvi.

764 V točki 15 Smernic iz leta 2006 je pojasnjeno, da bo Komisija za določitev vrednosti prodaje podjetja uporabila najboljše razpoložljive podatke tega podjetja, v točki 16 teh smernic pa je določeno, da lahko Komisija, kadar so podatki, ki jih da podjetje na razpolago, nepopolni ali nezanesljivi, določi vrednost prodaje tega podjetja na podlagi delnih podatkov, ki jih je dobila, ali katerih koli drugih informacij, za katere meni, da so upoštevne ali primerne.

765 Iz tega izhaja, da Komisiji ni treba uporabiti prodaje, uresničene v zadnjem davčnem letu, saj gre le za možnost, ki jo ima, pri čemer je obstoj možnosti, ne pa obveznosti, potrjen z uporabo izraza „običajno“ v točki 13 Smernic iz leta 2006. Poleg tega je Komisiji na podlagi točke 16 teh smernic v primeru dvoma o zanesljivosti podatkov, ki jih je predložilo zadevno podjetje, dovoljeno, da vrednost prodaje zadevnega podjetja določi na podlagi katerih koli drugih informacij, za katere meni, da so upoštevne ali primerne.

766 V obravnavani zadevi ni sporno, da je Komisija za izračun osnovnega zneska globe uporabila podatke o prodaji, ki jo je tožeča stranka uresničila v koledarskem letu, ne pa podatkov o prodaji, uresničeni v davčnem letu, in da je v točkah od 1246 do 1266 obrazložitve izpodbijanega sklepa podrobno pojasnila razloge, iz katerih se je odločila za tako ravnanje, in sicer zlasti zaradi težave z zanesljivostjo podatkov, ki jih je tožeča stranka predložila v zvezi s prodajo po davčnih letih.

767 Ugotoviti je tudi treba, da bi lahko tožeča stranka, ko jo je Komisija 13. junija 2019 obvestila, da namerava uporabiti podatke v zvezi z njeno prodajo, uresničeno v koledarskem letu, tej brez težav predložila podatke v zvezi s prodajo, uresničeno po posameznih koledarskih letih, tokrat razčlenjeno po četrtletjih, kar bi Komisiji omogočilo, da na podlagi te informacije izračuna vrednost prodaje, ki jo je tožeča stranka uresničila v davčnem letu 2010. Tožeča stranka tega ni storila in torej Komisiji ne more upravičeno očitati, da ni uporabila podatkov, ki jih ni imela na voljo.

768 Torej Komisija ni kršila obveznosti obrazložitve in ni storila napake, ker se je odločila uporabiti podatke, ki ji jih je predložila tožeča stranka v zvezi z vrednostjo svoje prodaje po koledarskih letih, ne pa po davčnih letih.

769 V zvezi z drugo trditvijo tožeče stranke, ki se nanaša na to, da je Komisija uporabila prodajo, ustvarjeno v celotnem obdobju kršitve, in ne prodaje, ustvarjene v zadnjem davčnem letu, je iz točke 24 Smernic iz leta 2006 razvidno, da bo, da bi se v celoti upoštevalo trajanje udeležbe vsakega podjetja pri kršitvi, znesek, določen glede na vrednost prodaje, pomnožen s številom let udeležbe pri kršitvi.

770 V obravnavani zadevi ni sporno, da je Komisija osnovni znesek globe izračunala tako, da je seštela vrednost prodaje, ki jo je tožeča stranka uresničila v upoštevnem obdobju, to je v drugem polletju leta 2009, v letu 2010 in v prvem polletju leta 2011, namesto da bi to storila tako, da bi vrednost prodaje, uresničeno v zadnjem koledarskem letu, pomnožila s številom let udeležbe pri kršitvi, torej dvema letoma.

771 V nasprotju s točko 13 Smernic, ki Komisiji pušča možnost, da uporabi drugo vrednost prodaje, kot je tista v zvezi z zadnjim davčnim letom, točka 24 teh smernic namreč ne določa možnosti odstopanja.

772 Čeprav je res, da točka 37 Smernic iz leta 2006 Komisiji na splošno omogoča, da odstopi od metode, predpisane v teh smernicah, pa mora Komisija v takem primeru še posebej obrazložiti razloge, iz katerih je odstopila od navedene metode.

773 Iz sodne prakse je namreč razvidno, prvič, da kadar se Komisija odloči odstopiti od splošne metode, navedene v Smernicah iz leta 2006, s katerimi se je omejila pri izvajanju diskrecijske pravice glede določanja zneska glob, tako da se opre na točko 37 navedenih smernic, ta zahteva glede obrazložitve velja še toliko bolj, in, drugič, da Smernice pomenijo pravila ravnanja, ki kažejo na prakso, ki ji je treba slediti in od katere Komisija v posameznem primeru ne more odstopiti, ne da bi navedla razloge, ki so v skladu zlasti z načelom enakega obravnavanja. Ta obrazložitev mora biti še toliko natančnejša, ker je navedena točka omejena na nejasno sklicevanje na „posebnosti posamezne zadeve“ in torej Komisiji pušča široko diskrecijsko pravico, da izjemoma spremeni osnovne zneske glob za zadevna podjetja. V takem primeru je namreč to, da Komisija spoštuje jamstva, ki se zagotavljajo s pravnim redom Unije v upravnih postopkih, med katerimi je obveznost obrazložitve, še toliko bolj bistveno (glej sodbo z dne 13. decembra 2016, Printeos in drugi/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, točka 48 in navedena sodna praksa).

774 Čeprav pa Komisija dejansko pojasnjuje, zakaj je uporabila vrednost prodaje za koledarsko leto 2010, ne pa za zadnje davčno leto, ji ni uspelo utemeljiti uporabe vrednosti prodaje za celotno trajanje kršitve (in ne vrednosti prodaje, uresničene v zadnjem letu kršitve, ki bi jo nato ob upoštevanju dveletnega obdobja kršitve pomnožila z dva), saj zgolj trdi, da se pri izračunih ni mogla opreti na zadnje celo leto kršitve, ker je imela na voljo le združene številke za koledarsko leto. Komisija bi namreč lahko brez težav uporabila vrednost prodaje, uresničeno v zadnjem koledarskem letu kršitve, ki jo je imela na voljo in jo je štela za zanesljivo, ter to vrednost pomnožila s trajanjem kršitve v letih, torej z dva.

775 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da mora biti obrazložitev zadevni osebi načeloma sporočena hkrati z odločbo, ki posega v njen položaj. Neobrazložitve ni mogoče odpraviti tako, da zadevna oseba spozna razloge za odločbo med postopkom pred sodiščem Unije (sodbe z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 149; z dne 19. julija 2012, Alliance One International in Standard Commercial Tobacco/Komisija ter Komisija/Alliance One International in drugi, C-628/10 P in C-14/11 P, EU:C:2012:479, točka 74, in z dne 13. decembra 2016, Printeos in drugi/Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, točka 46). Iz tega izhaja, da s pojasnilom, ki ga je Komisija navedla v okviru tega postopka, natančneje v fazi duplike, kar zadeva razloge, iz katerih je odstopila od točke 24 Smernic iz leta 2006, tudi če bi bilo prepričljivo, vsekakor ne bi bilo mogoče odpraviti pomanjkljive obrazložitve izpodbijanega sklepa v zvezi s tem.

776 Iz tega izhaja, da je Komisija v izpodbijanem sklepu brez utemeljitve odstopila od metode, predpisane s Smernicami iz leta 2006, saj se je v okviru tega postopka in v fazi duplike oprla na nezadostno utemeljitev.

777 Kar zadeva tretjo trditev tožeče stranke v zvezi s tem, da ni imela možnosti predstaviti svojega stališča glede metode, ki jo je Komisija nameravala uporabiti za določitev osnovnega zneska globe, ni sporno, da je bila tožeča stranka 13. junija 2019 obveščena o tej metodi in, natančneje, o tem, da namerava Komisija uporabiti podatke v zvezi s prodajo, uresničeno po koledarskih letih. Tožeča stranka je torej imela možnost, da sporoči svoje morebitne pripombe v zvezi s tem.

778 Vendar pa v nasprotju s trditvijo Komisije tožeča stranka ni mogla razumno pričakovati, da bo ta institucija osnovni znesek globe izračunala na podlagi vrednosti prodaje, uresničene v celotnem upoštevnem obdobju, zgolj zato, ker je Komisija od nje zahtevala, naj ji predloži vrednost prodaje čipov UMTS za vsako celo poslovno leto od leta 2009 do leta 2011, to je za navedeno obdobje v celoti.

779 Iz navedenega izhaja, da je treba ta del in zato štirinajsti tožbeni razlog delno sprejeti. Zato je treba člen 2 izpodbijanega sklepa razglasiti za ničen, ne da bi bilo treba preučiti druge dele tega tožbenega razloga, ki se vsi nanašajo na razglasitev ničnosti navedene določbe.

Petnajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neobrazložitev izpodbijanega sklepa v delu, v katerem sta z njim priznana pristojnost Komisije in vpliv na trgovino

780 Ta tožbeni razlog ima dva dela. Prvi se nanaša na nepristojnost Komisije za uporabo člena 102 PDEU. Drugi se nanaša na obstoj učinkov na trgovino med državami članicami, ki naj bi jih povzročilo očitano ravnanje.

Prvi del: nepristojnost Komisije za uporabo člena 102 PDEU

781 Tožeča stranka trdi, da je Komisija storila napako, ker je v izpodbijanem sklepu ugotovila svojo pristojnost za uporabo člena 102 PDEU, in sicer iz spodaj navedenih razlogov.

782 Na prvem mestu, očitano ravnanje naj ne bi bilo izvedeno v EGP, saj naj se zadevni čipi ne bi prodajali znotraj EGP ali vanj.

783 Na drugem mestu, iz razlogov, navedenih v podporo devetemu tožbenemu razlogu, naj očitano ravnanje ne bi moglo povzročiti protikonkurenčnih učinkov izrinjenja v EGP. Pa tudi če bi jih, naj ti učinki vsekakor ne bi bili znatni, takojšnji in predvidljivi.

784 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

785 Opozoriti je treba, da je, kar zadeva ravnanje zunaj ozemlja EGP, z vidika mednarodnega javnega prava pristojnost Komisije za ugotovitev in sankcioniranje kršitve člena 102 PDEU mogoče utemeljiti bodisi glede na merilo izvajanja bodisi glede na merilo opredeljenih učinkov (glej v tem smislu sodbo z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točke od 40 do 47; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 12. julija 2018, Brugg Kabel in Kabelwerke Brugg/Komisija, T-441/14, EU:T:2018:453, točke od 95 do 97).

786 V zvezi s tem je treba tudi poudariti, da sta merili izvajanja in opredeljenih učinkov alternativni in ne kumulativni (glej v tem smislu sodbi z dne 6. septembra 2017, Intel/Komisija, C-413/14 P, EU:C:2017:632, točke od 62 do 64, in z dne 12. julija 2018, Brugg Kabel in Kabelwerke Brugg/Komisija, T-441/14, EU:T:2018:453, točka 98).

787 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da se je Komisija v točki 13 izpodbijanega sklepa, da bi z vidika mednarodnega javnega prava dokazala svojo pristojnost za ugotovitev in sankcioniranje kršitve člena 102 PDEU, oprla na merilo izvajanja (točka 1203 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in na merilo opredeljenih učinkov (točke od 1204 do 1210 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

788 Kar zadeva merilo izvajanja, je Komisija v točki 1203 obrazložitve izpodbijanega sklepa pojasnila, da je izpolnjeno, saj je tožeča stranka vedela ali bi morala vedeti, da se bodo naprave, ki sta jih sestavljali družbi Huawei in ZTE in v katere je bil vgrajen eden od čipov za osnovni pas, tržile tudi v EGP, kar naj bi potrjevalo več dokazov iz časa očitanih dejstev ter, natančneje, eden od odgovorov, ki ga je dala tožeča stranka v upravnem postopku, in več internih dokumentov tožeče stranke.

789 Tožeča stranka nikakor ne izpodbija dejstva, da sta družbi Huawei in ZTE, ki jima je prodajala čipe po plenilskih cenah, te vgrajevali v naprave, ki so se tržile v EGP, niti dejstva, da je to vedela ali bi morala vedeti, kar je razlog, zaradi katerega je Komisija v izpodbijanem sklepu menila, da je merilo izvajanja izpolnjeno.

790 Poleg tega tožeča stranka ne more uspeti s trditvijo o neobstoju neposredne prodaje v EGP, saj se Komisija v izpodbijanem sklepu pri dokazovanju, da je merilo izvajanja izpolnjeno, ne sklicuje na ta element.

791 Zato Komisija s tem, da je ugotovila, da je bilo merilo izvajanja v obravnavanem zadevi izpolnjeno, ni storila napake.

792 Ker sta poleg tega – kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 786 zgoraj – merilo izvajanja in merilo opredeljenih učinkov alternativni ter tožeči stranki ni uspelo zavrniti ugotovitve Komisije, da je merilo izvajanja izpolnjeno, ni treba preučiti, ali je Komisija pravilno menila, da je drugo merilo, to je merilo opredeljenih učinkov, prav tako izpolnjeno, saj že merilo izvajanja samo zase zadostuje kot podlaga za pristojnost Komisije za uporabo člena 102 PDEU.

793 Iz navedenega izhaja, da je treba prvi del petnajstega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: obstoj učinkov očitanega ravnanja na trgovino med državami članicami

794 Tožeča stranka ob sklicevanju na trditve, ki jih je izoblikovala v podporo devetemu tožbenemu razlogu, trdi, da je Komisija v točki 1216 obrazložitve izpodbijanega sklepa napačno ugotovila, da je imelo očitano ravnanje precejšen učinek na trgovino med državami članicami.

795 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

796 Opozoriti je treba, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso pri presoji, ali lahko zloraba prevladujočega položaja vpliva na trgovino med državami članicami, upoštevati posledice, ki zaradi tega nastanejo za učinkovito konkurenčno strukturo na notranjem trgu (glej sodbo z dne 4. maja 1988, Bodson, 30/87, EU:C:1988:225, točka 24 in navedena sodna praksa).

797 V teh okoliščinah so prakse, katerih cilj je s trga izločiti glavnega konkurenta s sedežem na notranjem trgu, že po naravi takšne, da lahko vplivajo na konkurenčno strukturo na notranjem trgu in torej vplivajo na trgovino med državami članicami v smislu člena 102 PDEU (sodba z dne 8. oktobra 1996, Compagnie maritime belge transports in drugi/Komisija, od T-24/93 do T-26/93 in T-28/93, EU:T:1996:139, točka 203).

798 Poleg tega je iz sodne prakse razvidno, da protikonkurenčno ravnanje, ki se nanaša na polproizvod, lahko vpliva na trgovino na notranjem trgu, tudi če se ta polproizvod ne trži med državami članicami, pomeni pa surovino za drug proizvod, ki se trži drugje v Uniji (glej v tem smislu sodbo z dne 30. januarja 1985, Clair, 123/83, EU:C:1985:33, točka 29).

799 V obravnavani zadevi je iz preizkusa desetega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija pravno zadostno dokazalo, da je bil cilj očitanega ravnanja izriniti družbo Icera, glavno konkurentko tožeče stranke, ki je imela v času nastanka dejstev sedež v Uniji, kar je intervenientka izrecno potrdila na obravnavi. Poleg tega se je to ravnanje nanašalo na čipe UMTS, to je polproizvode, namenjene za vgradnjo v naprave MBB, ki so se med drugim tržile v Uniji, česar tožeča stranka ne izpodbija na tehten način.

800 Torej je Komisija, ne da bi kršila obveznost obrazložitve in ne da bi storila napake, v izpodbijanem sklepu menila, da je lahko očitano ravnanje vplivalo na trgovino med državami članicami. Drugi del petnajstega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

801 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba petnajsti tožbeni razlog zavrniti.

Predlog za odpravo ali zmanjšanje globe

802 Neomejena pristojnost Splošnemu sodišču omogoča, da poleg zgolj nadzora zakonitosti sankcije, ki omogoča le zavrnitev ničnostne tožbe ali razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, s svojo presojo nadomesti presojo Komisije in posledično izpodbijani akt spremeni, tudi če ga ne razglasi za ničnega, ob upoštevanju vseh dejanskih okoliščin, med drugim zaradi spremembe zneska globe, tako zaradi znižanja tega zneska kot zaradi njegovega zvišanja (glej v tem smislu sodbi z dne 8. februarja 2007, Groupe Danone/Komisija, C-3/06 P, EU:C:2007:88, točki 61 in 62, in z dne 3. septembra 2009, Prym in Prym Consumer/Komisija, C-534/07 P, EU:C:2009:505, točka 86).

803 Splošno sodišče mora v okviru izvajanja svoje neomejene pristojnosti znesek globe določiti ob upoštevanju vseh okoliščin obravnavane zadeve. To izvajanje na podlagi člena 23(3) Uredbe št. 1/2003 pomeni, da je treba upoštevati težo in trajanje zadevne kršitve ob spoštovanju med drugim načel sorazmernosti in individualizacije sankcij (glej sodbo z dne 21. januarja 2016, Galp Energía España in drugi/Komisija, C-603/13 P, EU:C:2016:38, točka 90 in navedena sodna praksa).

804 Splošno sodišče mora v okviru obveznosti obrazložitve tudi podrobno navesti dejavnike, ki jih je upoštevalo pri določitvi zneska globe (glej v tem smislu sodbo z dne 14. septembra 2016, Trafilerie Meridionali/Komisija, C-519/15 P, EU:C:2016:682, točka 52).

805 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da je treba za določitev zneska globe za sankcioniranje tožeče stranke, ker je dve leti uporabljala selektivne plenilske cene z namenom izrinjenja glavne konkurentke, ob upoštevanju preizkusa, ki ga je opravilo glede drugega dela štirinajstega tožbenega razloga, ravnati, kot je navedeno v nadaljevanju.

Uvodna ugotovitev

806 Čeprav Splošno sodišče ni vezano na Smernice Komisije o določitvi višine glob (glej v tem smislu sodbo z dne 14. septembra 2016, Trafilerie Meridionali/Komisija, C-519/15 P, EU:C:2016:682, točke od 52 do 55), meni, da je v obravnavani zadevi primerno uporabiti metodo, določeno v Smernicah iz leta 2006, ki je tožeča stranka ne izpodbija.

Določitev osnovnega zneska globe

807 Ker točka 13 Smernic iz leta 2006, kot je to razvidno iz točk od 763 do 765 zgoraj, ne določa obveznosti uporabe vrednosti prodaje, uresničene v zadnjem davčnem letu, je treba v obravnavani zadevi upoštevati vrednost prodaje na trgu čipov UMTS, ki jo je tožeča stranka uresničila v EGP v zadnjem koledarskem letu kršitve, to je koledarskem letu 2010. Ta izbira je namreč utemeljena z dejstvom, da v obravnavani zadevi podatki, ki jih je tožeča stranka predložila po davčnih letih, iz razlogov, navedenih v točkah od 1246 do 1266 izpodbijanega sklepa, niso zanesljivi.

808 V zvezi s tem je iz preglednice 75 v izpodbijanem sklepu, ki je stranki ne izpodbijata, razvidno, da je v koledarskem letu 2010 vrednost prodaje čipov UMTS, ki jo je tožeča stranka uresničila v EGP, znašala [*zaupno*].

Stopnja teže kršitve

809 Kar zadeva delež vrednosti prodaje, ki ga je treba upoštevati, je treba upoštevati vse upoštevne okoliščine obravnavane zadeve, zlasti gospodarski pomen trga čipov UMTS na svetovni ravni, naravo kršitve, ki jo je storila tožeča stranka, dejstvo, da se je očitano ravnanje izvajalo zoper edino konkurentko, ki je bila sposobna izzvati tožečo stranko v vodilnem segmentu tega trga, dejstvo, da je lahko to ravnanje odvrnilo tudi druge potencialne nove udeležence, in geografsko pokritost kršitve, to je kršitve svetovnega obsega, ki je vključevala celoten EGP.

810 Torej je treba uporabiti koeficient teže v višini 11 %, kar privede do zneska [*zaupno*].

Število let trajanja kršitve

811 Iz točke 24 Smernic iz leta 2006 je razvidno, da bo, da bi se v celoti upoštevalo trajanje udeležbe vsakega podjetja pri kršitvi, znesek, določen glede na vrednost prodaje, pomnožen s številom let udeležbe pri kršitvi.

812 Ker je v obravnavani zadevi kršitev trajala dve leti (točka 1295 obrazložitve izpodbijanega sklepa), je treba znesek, določen glede na vrednost prodaje, pomnožiti z dva, kar privede do zneska [*zaupno*].

Dodatni znesek

813 Iz točke 25 Smernic iz leta 2006 je razvidno, da je mogoče z namenom odvračanja podjetij enake velikosti z enakimi viri od udeležbe pri podobnih protikonkurenčnih praksah, kot so bile sankcionirane v obravnavani zadevi, v osnovni znesek globe vključiti še znesek med 15 % in 25 % vrednosti prodaje.

814 V obravnavani zadevi Splošno sodišče meni, da je mogoče odvračilni cilj zagotoviti z uporabo stopnje, nižje od povsem informativno navedene stopnje iz točke 25 Smernic iz leta 2006.

815 Iz teh razlogov je treba v osnovni znesek globe vključiti znesek v višini 11 % vrednosti prodaje čipov UMTS, ki jo je tožeča stranka uresničila v EGP v koledarskem letu 2010, kot izhaja iz preglednice 75 v izpodbijanem sklepu, ki je stranki ne izpodbijata, kar privede do zneska [*zaupno*].

Olajševalne ali obteževalne okoliščine

816 V obravnavani zadevi ni mogoče na podlagi nobenega od elementov, na katere na splošno napotuje tožeča stranka, znižati zneska globe v skladu s točko 29 navedenih smernic, pri čemer ni ob upoštevanju vseh upoštevnih okoliščin primerna nikakršna prilagoditev osnovnega zneska globe.

817 Splošno sodišče poleg tega podobno kot Komisija v izpodbijanem sklepu meni, da v obravnavani zadevi ni primerno zvišati zneska globe zaradi obteževalnih okoliščin.

818 Iz tega izhaja, da zneska globe ni treba prilagoditi zaradi olajševalnih ali obteževalnih okoliščin.

Sklepna ugotovitev glede zneska globe

819 Iz zgoraj navedenega izhaja, da se znesek globe, naložene tožeči stranki, določi na 238.732.659,33 EUR.

Stroški

820 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Poleg tega v skladu s členom 134(3) navedenega poslovnika vsaka stranka nosi svoje stroške, če vsaka uspe samo deloma. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

821 V obravnavani zadevi sta tožeča stranka in Komisija uspeli deloma.

822 V teh okoliščinah je treba tožeči stranki naložiti, da nosi devet desetin svojih stroškov, devet desetin stroškov Komisije in vse stroške intervenientke. Komisija nosi desetino svojih stroškov in desetino stroškov tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Člen 2 Sklepa Komisije C(2019) 5361 final z dne 18. julija 2019 v zvezi s postopkom na podlagi člena 102 Pogodbe o delovanju Evropske unije in člena 54 Sporazuma EGP (zadeva AT.39711 – Qualcomm (plenilske cene)) se razglasi za ničen.**

2. **Znesek globe, naložene družbi Qualcomm Inc. v členu 2 navedenega sklepa, se za kršitev, ki jo je storila in kot izhaja iz člena 1 tega sklepa, določi v višini 238.732.659,33 EUR.**

3. **V preostalem se tožba zavrne.**

4. **Družba Qualcomm nosi devet desetin svojih stroškov in devet desetin stroškov Evropske komisije ter vse stroške družbe Nvidia Corp.**

5. **Evropska komisija nosi eno desetino svojih stroškov in eno desetino stroškov družbe Qualcomm.**

Spielmann Mastroianni Gâlea

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 18. septembra 2024.

Sodni tajnik
V. Di Bucci

Predsednik
D. Spielmann

Kazalo

Dejansko stanje . . . 2
Ozadje zadeve . . . 2
Upravni postopek . . . 4
Vsebina izpodbijanega sklepa . . . 6
Zadevni proizvodi . . . 6
Upoštevni trg . . . 7
Prevladujoč položaj . . . 7
Zloraba prevladujočega položaja . . . 7
– Neobstoj utemeljitve . . . 8
– Enotna in trajajoča kršitev . . . 8
– Pristojnost Komisije . . . 8
– Sankcija . . . 9
Postopek in predlogi strank . . . 9
Postopek . . . 9
Predlogi strank . . . 12
Pravo . . . 12
Prvi tožbeni razlog: postopkovne nepravilnosti . . . 14
Prvi del: kršitev načela dobrega upravljanja . . . 14
– Uvodne ugotovitve . . . 14
– Prvi očitek: predolgo trajanje preiskave . . . 15
– Drugi očitek: nezadostna popolnost in natančnost spisa . . . 17
– Tretji očitek: pristranska preiskava . . . 19
Drugi del: kršitev pravice do obrambe in načela enakosti orožij . . . 22
– Uvodne ugotovitve . . . 22
– Prvi očitek: nezadosten dostop do spisa . . . 23

– Drugi očitek: nezadostna vsebina predloženega spisa 23

Drugi tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neizpolnitev obveznosti obrazložitve v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga in prevladujočim položajem tožeče stranke v upoštevnem obdobju 27

Prvi del: pomanjkljivosti izpodbijanega sklepa v zvezi z opredelitvijo upoštevnega trga 27

– Uvodne ugotovitve 27

– Prvi očitek: očitna napaka pri presoji in napačna uporaba prava, ker se je Komisija oprla na izbor nejasnih odgovorov na nejasna vprašanja 28

– Drugi očitek: očitne napake pri presoji in napačna uporaba prava, ker Komisija ni preučila obstoja verižne zamenljivosti 30

– Tretji očitek: očitne napake pri presoji in napačna uporaba prava, ker je Komisija ugotovila, da ji ni treba uporabiti testa SSNIP 31

Drugi del: konkurenčni pritiski, ki naj bi jih neposredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu 32

Tretji del: konkurenčni pritiski, ki naj bi jih posredno izvajala ponudba za lastne potrebe na prostem trgu 35

Četrti del: prevladujoči položaj tožeče stranke v upoštevnem obdobju 39

Peti del: opredelitev vodilnega segmenta trga čipov UMTS, na katerega naj bi se Komisija oprla pri analizi 41

Peti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ in neizpolnitev obveznosti obrazložitve glede rekonstrukcije „dejansko plačanih“ cen 42

Prvi del: nekoristnost „preoblikovanja cen“, opravljenega v izpodbijanem sklepu 42

Drugi del: napake, storjene v izpodbijanem sklepu, kar zadeva izvedeno „preoblikovanje“. . . 45

Šesti tožbeni razlog: „napačna dodelitev neperiodičnih inženirskih stroškov“ 48

Prvi del: plačilo NIS družbi ZTE 49

Drugi del: plačilo NIS družbi Huawei 53

Sedmi tožbeni razlog: „primerno merilo za referenčne stroške“ naj ne bi bilo določeno 55

Uvodne ugotovitve 55

Prvi del: kršitev načela pravne varnosti in načela in dubio pro reo 56

Drugi del: merilo DPMS naj ne bi pomenilo ustreznih referenčnih stroškov 58

Tretji del: DPMS, ki jih je izračunala Komisija, naj ne bi ustrezali „pravim“ DPMS 61

Deveti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ in pri uporabi prava v zvezi z ugotovitvijo, da je bila zaradi cen, ki jih je zaračunavala tožeča stranka, družba Icera izrinjena, potrošnikom pa je bila povzročena škoda 70

Prvi del: Komisija naj ne bi analizirala tako imenovanega „enako učinkovitega“ konkurenta . 70

Drugi deli, ki se v bistvu nanašajo na neobstoj učinkov očitanega ravnanja 72

Deseti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja, neobrazložitev ter kršitev pravice do izjave in načela dobrega upravljanja v delu, v katerem je Komisija ugotovila, da se je s praksami oblikovanja cen, ki jih je izvajala tožeča stranka, zagotavljala uresničitev načrta za izključitev družbe Icera 72

Enajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neobrazložitev v zvezi s tem, da je Komisija zavrnila objektivno utemeljitev tožeče stranke 80

Tretji tožbeni razlog: „napačna uporaba prava, ker naj ne bi bilo uporabljeno pravilno pravno merilo“ 83

Prvi del: neuporaba „pravilnega pravnega merila“, kot je opredeljeno v Sporočilu o prednostnih nalogah 83

Drugi del: napačna uporaba sodne prakse v zvezi z plenilskimi cenami in, splošneje, praksami oblikovanja cen 86

Tretji del: kršitev načela pravne varnosti in predvidljivosti 86

Četrti tožbeni razlog: „‚teorija plenilstva‘ naj ne bi bila logična in podprta z dokazi“ 87

Uvodne ugotovitve 87

Prvi del: „teorija plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija in naj bi bila „ciljno usmerjena in selektivna“, naj bi bila nepovezana z opredelitvijo trga in naj bi bila prilagojena tako, da je privedla do vnaprej določene ugotovitve 88

Drugi del: notranja nekoherentnost in nezadostna obrazložitev „teorije plenilstva“, ki jo je izoblikovala Komisija 89

Tretji del: Komisija naj ne bi dokazala nerazumnosti ravnanja tožeče stranke in njene strategije plenilstva 90

Četrti del: cene tožeče stranke naj bi bile višje od cen družbe Icera 90

Peti tožbeni razlog: Komisija naj ne bi upoštevala ključnih razbremenilnih dokazov 91

Šesti del: neobstoj dokaza o finančnem plenilstvu 92

Sedmi del: novost, nepravilnost in neutemeljenost „teorije plenilstva“ 92

Osmi del: „očitne napake pri presoji“ v zvezi z neposrednim plenilstvom med tretjim četrtletjem leta 2010 in drugim četrtletjem leta 2011 93

Deveti del: Komisija naj ne bi upoštevala resničnega položaja na trgu v zvezi s čipom MDM8200 93

Deseti del: „teorija plenilstva“ naj bi bila nelogična in v nasprotju z osnovnimi ekonomskimi pravili . . . 94

Enajsti del: Komisija naj ne bi dokazala povrnitve izgub, nastalih v upoštevnem obdobju, niti naj ne bi navedla, kdaj se je plenilstvo končalo . . . 94

Dvanajsti del: neuporaba merila „enako učinkovitega“ konkurenta in dobre zmogljivosti družbe Icera v upoštevnem obdobju, ki naj bi nasprotovale „teoriji plenilstva“ . . . 95

Trinajsti del: napaka Komisije, ki naj bi obsodila resnično konkurenco . . . 95

Osmi tožbeni razlog: „analiza glede cene in stroškov naj bi bila očitno napačna“ . . . 96

Uvodne ugotovitve . . . 96

Prvi del: začetno obdobje analize cen in stroškov . . . 96

Preostala dela: najosnovnejše napake, storjene v analizi cen in stroškov, ki naj v izpodbijanem sklepu ne bi bile popravljene . . . 97

Dvanajsti tožbeni razlog: nezadostna obrazložitev izpodbijanega sklepa . . . 98

Trinajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“, neobstoj podlage in neobrazložitev izpodbijanega sklepa glede trajanja kršitve . . . 99

Štirinajsti tožbeni razlog: izpodbijani sklep naj bi bil glede naložitve in izračuna globe „očitno napačen“ . . . 100

Uvodne ugotovitve . . . 100

Drugi del: napake pri presoji in napačna uporaba prava, kršitev načela pravne varnosti in neobstoj obrazložitve v zvezi z določitvijo vrednosti prodaje . . . 101

Petnajsti tožbeni razlog: „očitne napake pri presoji“ dejanskega in pravnega položaja ter neobrazložitev izpodbijanega sklepa v delu, v katerem sta z njim priznana pristojnost Komisije in vpliv na trgovino . . . 104

Prvi del: nepristojnost Komisije za uporabo člena 102 PDEU . . . 104

Drugi del: obstoj učinkov očitanega ravnanja na trgovino med državami članicami . . . 105

Predlog za odpravo ali zmanjšanje globe . . . 106

Uvodna ugotovitev . . . 106

Določitev osnovnega zneska globe . . . 107

Stopnja teže kršitve . . . 107

Število let trajanja kršitve . . . 107

Dodatni znesek . . . 107

Olajševalne ali obteževalne okoliščine 108

Sklepna ugotovitev glede zneska globe 108

Stroški 108